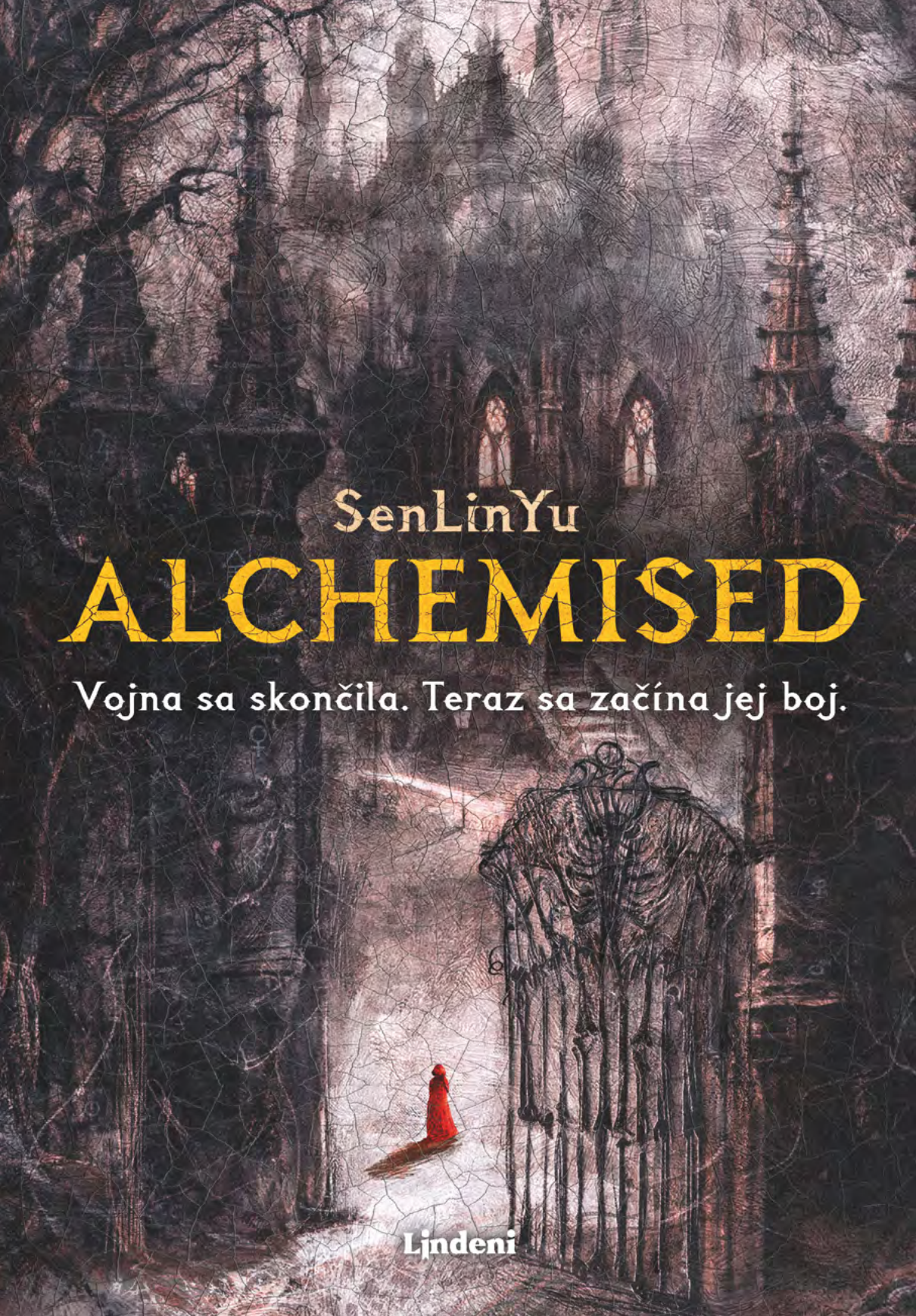

The background is a dark, textured illustration of a gothic cathedral interior. The architecture features high vaulted ceilings, pointed arch windows, and intricate stonework. A person wearing a bright red cloak stands in a distant, brightly lit doorway, creating a strong contrast with the dark surroundings. The overall mood is mysterious and dramatic.

SenLinYu

ALCHEMISED

Vojna sa skončila. Teraz sa začína jej boj.

Ljndeni

Alchemised

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

SenLinYu

Alchemised – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ALCHEMISED

ALCHEMISED

SEN LIN YU

Preložila Zuzana Smolinská

Ljndeni

SenLinYu: Alchemised

Copyright © 2025 by SenLinYu

Translation © Zuzana Smolinská, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4926-8

ISBN e-knihy 978-80-566-4942-8 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4943-5 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4941-1 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Pre Jame za moje nájdenie.

Poznámka autorky

Toto dielo je fikcia, ktorá preskúmava viacero temných aspektov vojny a boja o prežitie. Preto čitateľom odporúčame, aby boli obozretní. Pre viac informácií si, prosím, pozrite poznámky k obsahu na konci knihy.

PRVÁ ČASŤ

PROLÓG

Helena občas uvažovala, či má ešte stále oči. Obklopovala ju nekonečná tma. Najprv si myslela, že ak počká dostatočne dlho, objaví sa nejaký záblesk svetla, prípadne iná osoba. Lenže akokoľvek dlho čakala, nič sa nestalo, nik neprišiel.

Bola tam len tá nekonečná tma.

Mala telo, tým si bola istá, pretože sa okolo nej ovíjalo ako klieťka, no žiadne úsilie či odhodlanie ním nedokázalo pohnúť. Vznášalo sa, bezvládne a pasívne, s jedinou výnimkou. Pri každom zásahu prúdu ním trhlo: elektrický výboj ňou šklbol, začínajúc v spodnej časti krku a pokračujúc v prudkých otrasoch do každého svalu v tele. Prichádzali náhle a rovnako nečakane mizli. Len toto jej poskytovalo nejakú predstavu o čase.

Výboje jej do tela púšťali, aby počas stázy nedošlo k úplnej atrofii svalstva. Helena si pamätala každý detail. Spomínala si, že ju sem umiestnili ako väzenkyňu a udržiavali jej životné funkcie. Jedného dňa si po ňu ktosi príde.

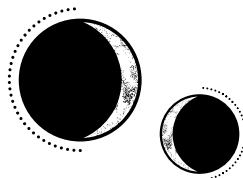
Spočiatku merala čas medzi jednotlivými dávkami prúdu, aby vypočítala ich frekvenciu. Sekundu po sekunde. Desaťtisícosemsto. Presne tri hodiny. Vždy ten istý čas. Potom zrátala dávky, no ako ich počet postupne narastal, prestala. Bála sa vedieť viac.

SENLINYU

Prinútila sa sústrediť sa na iné veci, nie na čakanie. Nie na nekonečnosť. Nie na temnotu. Musela čakať, vytvoriť si rutinu, aby jej myseľ ostala čulá. Predstavovala si prechádzky. Útesy a oblohu. Navštívila všetky miesta, po ktorých kedysi kráčala. Vybavila si všetky knihy, ktoré kedy prečítala.

Musela vytrvať. Ostať ostrážitá. Pretože len tak mohla byť pripravená. *Musela ostať pripravená.*

Nesmela si dovoliť opustiť sa.

KAPITOLA 1

Ked' sa objavilo svetlo, bolo natoľko intenzívne, že sa jej takmer rozletela hlava.

Ozval sa krik.

„Kurva! Ako to, že táto tu je hore?“ Explóziu stimulov preťal niečí hlas.

Svetlo ju bodalo. Bolo ako osteň zarazený cez oči priamo do hlbín lebky. Preboha, jej oči.

Skrútila sa. Žiara sa rozmazala. Hnala sa priamo na ňu. V hrdle ju popálila tekutina. V ušiach jej zaburácalo.

Do ramien – priamo do kosti – sa jej zaborili vyškolené prsty a vytiahli ju hore. Do pľúc jej vrazil vzduch. Stiahlo ich a tekutina sa vyvalila naspäť nahor.

„Posratý stázový gél. Neviem ju poriadne chytiť. Nech už sklapne. Veď sa utopí!“

Hlava jej o čosi tresla, akoby ju pustili. Dlane jej doškriabal drsný kameň. Naslepo šmátrala okolo seba v snahe zdvihnúť sa. Oči mala stále pevne zavreté, no svetlo sa jej aj tak sťa nôž krútilo v lebke. Zo zadnej strany krku jej odtrhli akýsi tvrdý predmet a po pokožke jej začalo stekať niečo teplé a vlhké.

„Ako je, doriti, možné, že je hore? Niektó zrejme pokašľal jej dávkovanie. Nech sa nám dakam neodplazí.“

Opäť ju schmatli za ruky a zrejme zdvihli nahor.

Vymanila sa zo zovretia a prinútila sa otvoriť oči, no videla len oslepujúcu bielobu. Vrhla sa priamo do nej.

„Ty posratá suka, poranila si ma!“

Na zátylku jej vybuchol ohňostroj bolesti.

Keď sa prebrala z bezvedomia, svetlo tam ešte stále bolo.

Všetko sa odvíjalo pomaly, akoby bola pod vodou a plávala k čeriacej sa hladine len kúsok od nej, takmer na dosah. Postupne sa preberala, no oči držala zatvorené. Svetlo však bolo hneď za nimi. Už teraz cítila tú bolesť.

Ležala na čomsi tvrdom, zrejme na stole. Pod prstami cítila nehybný kov.

Nejasne rozoznávala tlmené hlasy, zhovárajúce sa neďaleko nej.

„Nuž?“ Ženský hlas. „Nejakí ďalší?“

„Nie.“ Mužský hlas. Ten istý ako predtým. „Ostatných sme vytiahli. Len táto tu bola uskladnená nesprávne.“

„A keď ste otvorili nádrž, bola pri vedomí?“

„To teda bola! Keď sme odkryli veko a vytiahli ju, začala vrieskať. Skoro som skolaboval, to mi verte. Willems bol taký vystrašený, že ju takmer utopil, a keď sme ju konečne vytiahli, bola ako posraté divé zviera. Kompletne ma doškriabala, kým sme ju zase zložili. Mala v ruke infúziu, to áno, ale podávanie sedatív bolo vypnuté. Niektó to asi omylom stlačil.“

„To však nevysvetľuje absenciu záznamov,“ skonštatovala žena. „Pôsobí to čudne.“

„Asi sa ponáhľali. Nemohla tu byť však dlho. Aj tí, ktorých skladovali správne, sú väčšinou mŕtvi. Vo veľa nádržkách sme našli prakticky len polievku a kosti.“ Chlap sa nervózne zasmial.

„Keď ju budem mať v Centrále, dozvieme sa viac,“ odvetila žena. Znela nezaujato. „Dobre, že ste zavolali. Je to anomália. Dajte vedieť, koľko sa ich ešte preberie. Každé telo, ktoré je dostatočne zachované na reanimáciu, putuje do baní. Živé kusy idú na Stanicu.“

„Samozrejme. A prihovoríte sa za mňa, však? Ak to príde od vás, budú to brať vážne.“ Mužovi sa v hlase zračila nádej a úškrn mal silený. „Viete, nemladnem.“

„Veľký nekromancer musí zvažovať mnoho žiadostí. Ale vaša práca nebude zabudnutá. Pripravte nákladné vozidlo na prevoz.“

Ozval sa zvuk odchádzajúcich krokov, nasledovaný podráždeným povzdychom.

„Nemusíš predstierať bezvedomie. Viem, že si hore. Otvor oči,“ povedala žena. „Upravila som tvoje zmysly, takže svetlo by malo byť znesiteľné.“

Helena opatrne vyzrela cez mihalnice.

Svet okolo nej zastieralo zelenkasté šero. Každá forma pôsobila ako tieň. K pravému boku jej pristúpil neurčitý tvar, pripomínajúci osobu.

Jej oči ho pomaly sledovali.

„Dobre. Plníš inštrukcie a sleduješ aj pohyb.“

Helena sa pokúsila prehovoriť, no z hrdla sa jej vydralo len akési hlboké zalapanie po vzduchu.

Ozvalo sa šľuknutie pera a prehrabovanie sa v papieroch.

„Takže väzenkyňa 1273 alebo väzenkyňa 19819? Máš pridelené dve čísla a v tomto zariadení neexistujú záznamy ani k jednému. Nemáš náhodou aj meno?“

Helena mlčala. Keď ju už nedesilo čo i len pomyslenie na svetlo, dokázala aspoň trochu premýšľať. Ešte stále ju väznili.

Žena netrpezlivo vyprskla: „Rozumieš mi?“

Helena nereagovala.

„Nuž, asi nemôžem čakať veľa. Čoskoro to aj tak zistíme. Vy tam, pri-
neste ju.“

Tvar sa rozmazal a objavili sa nové postavy. Na zápästiach pocítila dotyk chladnej pokožky. Do nosa jej vrazil pach chemických konzervantov a starého mäsa. Nekrotróci. Snažila sa zaostriť na ich tváre, no oči jej z nich neustále sklízali. Nedokázala sa na nich sústrediť.

Stôl sa rozvibroval, keď ho tlačili po kamennej podlahe, a otrasy jej postupne z lebky prechádzali do zubov.

Odrazu bolo svetlo neznesiteľne žiarivé ako ihly vrazené do sietnice. Tlmene vykrikla a krčovito zavrela oči.

Pri myknutí nahor sa jej prevrátil žalúdok. Svetlá potemneli a kdesi pod ňou sa ozval zvuk motora.

Potrebovala ujsť. Pokúsila sa posunúť, no ozvalo sa len zarinčanie kovu.

„Lež pokojne.“ Hlas ženy bol naspäť a tentoraz veľmi blízko.

Helena sa mykla. Dýchala prerývane a jej ruky a chodidlá sa búrili proti putám. Musela ujsť. Musela...

„Nekomplikuj mi deň,“ zahriakla ju žena ľadovým tónom.

Do spodiny lebečnej sa jej zakvačili prsty a mozog jej zaplavil prílev energie.

Znova nastala tma.

Vystrelila nahor s doširoka roztvorenými očami, práve keď z nej vytiahli injekčnú striekačku. Reťazou trhlo a ona klesla nazad. Srdce jej prudko bilo a každý úder bol záškľbom bolesti, akoby ju doň bodli.

„To by sme mali.“ Injekčná striekačka dopadla na kovovú tácku kde-si napravo od nej. „Toto by ťa malo prinútiť k lucidite a ochote rozprávať.“

Bola to stále tá istá ženská.

Helena však už nebola na stole alebo v nákladiaku. Pod sebou mala tvrdý matrac a navôkol sa vznášal pach dezinfekčných prostriedkov.

Nad hlavou sa jej týčil potemnený sivý strop.

Bolesť odrazu prehlušila energia, ktorá jej začala prúdiť žilami, prerastajúca do spaľujúceho tepla, ktoré jej pri zovretí pästí horelo v dlaniach. Kontúry jej vedomia sa začali zostrovať a všetko bolo odrazu svetlejšie, jasnejšie. Pootočila sa, no do zápästia sa jej zahryzol kus kovu.

„Nič také. Skôr si zlomíš kosti, než by sa ti podarilo vyšmyknúť sa z okov. Odpovedz mi na otázky a možno ti dovolím vstať, kým liek prestane pôsobiť. Pokiaľ správne rozumiem, inak to býva pomerne bolestivé.“

Helena nedokázala pohnúť telom, no myseľ jej odrazu pracovala na plné obrátky. V injekcii musel byť silný stimulant. Energia uväznená vnútri jej začala prúdiť do mozgu a roztrúsené, panické myšlienky sa začali formovať do priezračného sústredenia.

„Helena Marinová,“ ozvalo sa šušťanie dokumentov, „podľa zložky číslo 1273 by si mala byť mŕtva. Bola si označená ako vhodná na likvidáciu v dôsledku nešpecifikovaných ,rozsiahlych poranení‘. Ale podľa zložky číslo 19819 si bola vybraná na stázu.“ Ďalšie šušťanie strán. „Neexistuje však žiaden záznam o tom, že si sem vôbec prišla alebo podstúpila spracovanie.“ Žena ostro nasala vzduch cez zuby. „V našom systéme zložiek neexistuješ až do augustusa minulého roku. Štrnásť mesiacov. A odrazu ťa nájdeme v tom istom sklade stázy, do ktorého si ani nikdy neprišla. Ako to?“

Helena pomaly zažmurkala, pokúšajúc sa informáciu spracovať. Štrnásť mesiacov?

„V stáze, prirodzene, nikto nemôže prežiť taký dlhý čas. Šesť mesiacov tiež nie je realistická doba, a to ani za dokonalých podmienok, pričom teba ani len neuskladnili poriadne. Takže odkiaľ prichádzaš? A kto ťa sem umiestnil?“

Helena odvrátila tvár. Odmietala odpovedať.

Žena si čosi zahmkala a pristúpila bližšie. „Z ničoho ťa neobviňujem. Len mi povedz pravdu a máme to z krku. Kde si bola, kým ťa uviedli do stázy?“

Otázka bola vyslovená pomaly, s jasnou artikuláciou.

Helena nepovedala nič, hoci sánka jej priam horela nutkaním pohnúť sa. Telo sa jej začalo triasť, kým tlkot srdca posúval drogu hlbšie do jej žíl.

Už nebolo koho chrániť, no aj tak odmietala so svojimi vážnymi spolupracovníkmi. Nič im neplánovala uľahčiť, ani len ich zložkový systém.

Navyše nikde inde predsa nebola.

„Kde – si – bola – pred – stázou?“ spýtala sa žena takmer s krikom.

Helene zovrelo hrdlo v snahe nad odpoveďou ani len nepremýšľať, pretože spomínanie ju ničilo.

Pred odvlečením do skladu ju držali aj s ostatnými v tesných klieťkach pri Veži alchymie, kam privádzali všetkých väzňov, aby mali dobrý výhľad na „oslavy“ konca vojny.

V nozdrách ešte cítila pach dymu a krvi v letnej horúčave, v ušiach jej zvonili ostré výkriky nadšenia, keď vodcovia Odporu zomierali a ich vlastné výkriky tichli. Videla ich zomierať a dobre vedela, že sa to stále celé neskončilo.

Nejaký nekromancer vždy vystúpil z davu, dychtivý predviesť sa, a o pár sekúnd mŕtve telo opäť vstalo. Reanimácia vzkriesila niekoho, komu Helena dôverovala alebo slúžila pod jeho velením. No teraz to už bol len nekrotrok,

prázdna, mechanicky konajúca schránka. Otvoria ich, rozsekajú kožu, vyberú orgány. Ich oči budú bezduché, tváre vpadnuté. Využijú ich, aby zabíjali ďalších „zradcov“, a to ešte brutálnejším spôsobom.

Popravy ustali, až keď vzduch sfarbila dočervena krvavá hmla.

Mŕtve telo generála Titusa Bayarda použili na zabitie jeho vlastnej manželky. Bolo to pomalé. Prinútili ho jesť kúsky, ktoré z nej postupne odkrajoval.

Každá smrť Helenu pripravila o časť vlastného vnútra, až kým sa jej hrud' nepremenila na priepasť žiaľu. Keď neostal nik, koho by stálo za to zabiť verejne, dali ju do nádrže na stázu.

Iní väzni boli v bezvedomí, keď ich paralyzovali, do žíl im vrazili ihly a do nosa trubice. Na tváre im priložili dýchacie masky. Helena však nie.

Držali ju pri vedomí, aby si uvedomovala klaustrofobickú hrôzu všetkého, čo sa jej dialo, keď ju uzamkli vo vlastnom tele a ponechali v temnote čakať, že si po ňu niekto príde.

Lenže neprišiel.

Helene pred tvárou lusklí prsty a to ju vytrhlo zo spomienok. Žena na ňu škaredo zazerala.

„Nedopustím, aby mi chyba v zložke pokazila povest'. Ak neodpovieš, prestanem to skúšať tým *jednoduchým* spôsobom.“

Helena sa mykla.

„Aha. Takže mi rozumieš.“

Skrútilo jej žalúdok, no stisla čeľusť. Žena pristúpila bližšie a Helena mala čo robiť, aby na ňu zaostřila. Skôr hranatá tvár a netrzeplivo stisnuté pery. Medicínska rovnošata.

„Možno by sa hodilo uviesť príklad.“ Žena pritisla dlaň na Helenin krk a Helena prudko zalapala po vzduchu, keď jej dolu chrbticou prebehla ohromujúco ľadová energia.

Nebol to elektrický výboj ako tie v nádrži. Vychádzal žene z ruky a do Heleny vrazil ako ihla. Kanál energie v jej tele spieval ako ladička, až kým obe nerezonovali na tej istej vlnovej dĺžke.

Žena stisla prsty a bolesť ochromila každý jeden nerv v Heleninom tele. Zalapala po dychu, nejasne vykřikla, telo jej zachvátil křč a rukami v putách trhlo.

„Nehýb sa.“

Rýchle mihnutie a odrazu jej telo oťaželo. Od hrudníka dole necítila nič. Akoby jej pretli miechu. Krv jej zaburácala panikou.

Jediné mávnutie ženinej ruky a prázdnota strnulosti bola preč.

Prsty zdrsnené častým drhnutím mydlom Helene výhražne prebehli po ruke.

„Už si rozumieme?“

Ženina rezonancia ňou ešte stále kolovala ako prúd, ako hlboko zakorenené varovanie. Helena roztrasene prikývla. Mala si to uvedomiť už skôr. Táto tu bola vivimancerka. Šlo o obrátené dvojča nekromancie, ktoré sa využívalo na živých, nie na mŕtvych.

„Vedela som, že pochopíš. Skúsme to znova.“

Helene sa v hrdle sformovala hrča a v očiach ju páliło. V každom nerve jej prúdila ostrá bolesť a krv jej hučala v ušiach. Odpoveď už predsa nemohla ničomu uškodiť, no nie?

„Odkiaľ si prišla?“

„Wsss-th-w-housss-“, Helena sa pokúšala prinútiť svoj jazyk spolupracovať.

„Hovor po paladijsky, nie tým cudzokrajným nezmyslom,“ prikázala žena rázne.

Nič také ako paladijčina predsa neexistovalo. Aj žena rozprávala severným dialektom. Helena jej to chcela povedať, no pochybovala, že by to celej veci prospelo. Preglgla a skúsila to znova, no písmená sa opäť pozlievali do jedného celku.

Žena si vzdychla. „Prečo len vy bojovníci Odporu vždy mrháte mojím časom? Možno keby sme vám poriadne popracovali na mozgu, spomenuli by ste si, ako rozprávať skutočným jazykom.“

Tentoraz stisla Helene hlavu. Rezonančná vlna jej vystrelila do oboch strán, ako keď niekto tresne činelmi.

Všetko scervenelo. Helene sa z hrdla vydral živočíšny výkrik.

Ruky sa stiahli. „Čo to má byť?“

Helena si nebola istá, či jej žena začala behať okolo hlavy alebo sa rozkrútila miestnosť.

„Čo to má byť? Kto ti to spravil?“

Helena na ňu omámene pozrela, zatiaľ čo červená ustupovala z jej zorného poľa. Ruky jej skrúcalo a zvieralo v kŕči. Nekontrolovateľne nimi trhalo proti reťaziam. Netušila, čo majú otázky znamenať.

„V tvojej mysli niečo zmenili,“ ozvala sa žena a znelo to začudovane, no zároveň podivne nadšene. „Ide o nejakú transmutáciu. Nikdy som sa s ničím takým nestretla. Budem to musieť nahlásiť. Potrebujem špecialistu. Máš...“ odmlčala sa. „Neexistuje pre to názov! To *ja* budem musieť s nejakým prísť...“

Zjavne to hovorila skôr sama sebe. „Transmutačné bariéry priamo v mozgu. Ako je to možné? Nikdy som... sú v nich... akési vzorce.“

Opäť sa dotkla Heleny a tá sa inštinktívne stiahla. Tentoraz však rezonancia nemala mučiť, šlo len o energetické rozochvenie, ktoré všetko opäť sfarbilo do kriklavej červenej.

„Toto je premyslená, krásna, profesionálna práca. Vivimancer, ktorý manuálne prerobil celé rozvody ľudského vedomia.“

Helena tam len ležala a nerozumela ani slovo.

Ženina tvár sa k nej priblížila natoľko, že dokázala rozoznať modré oči a hlboké ryhy medzi nimi aj okolo úst. Zízala na Helenu s lačnou fascináciou, akoby práve dostala nečakaný dar.

„Ak by tu ešte bol Bennet, žasol by nad precíznosťou tejto práce.“ Rezonancia prebehla Heleninou myšliou natoľko hmatateľne, akoby jej po vnútri lebky sklzli prsty. Ženine bledé oči sa trochu rozostřili, keď sa opäť pustila do práce. „Stačila by jediná chybička a bola by si vo vegetatívnom stave, ale ktokoľvek toto spravil, udržal ťa v takmer absolútne nedotknutom stave. Je to geniálne.“

„Ččč-oo?“ Helena sa konečne zmohla na jedno jasné slovo.

„Premýšľam... ako to asi vyzerá?“ Žena odišla a o chvíľu sa vrátila so sklenenou tabuľou.

Helena prižmúrla oči. Predmet spoznala. Rezonančná obrazovka. Často ich používali pri odborných prezentáciách a alchymistických medicínskych procedúrach. Plyn využíval reaktívne častice, aby zrkadlil tvar a vzor rezonančného kanála.

Žena pridržala sklo nad nimi a voľnú ruku položila Helene na čelo. Rezonanciou prebehla cez jej lebku. Helene sa opäť začervenalo pred očami, no keď privrela viečka, dokázala sledovať, ako sa tmavý oblak medzi výplňami

sformoval do neurčitého tvaru ľudského mozgu, cez ktorý sa prepletala nezrozumiteľná pavučina čiar.

„Ničomu z tohto tu nerozumiem, ale predstav si, že tvoja myseľ je... mesto. Tvoje myšlienky bežia po jednotlivých uliciach, aby sa dostali do svojho cieľa. Čiary, ktoré vidíš, sú ulice, ktoré boli presmerované. Sú tam bariéry, vytvorené transmutačne, a tak namiesto aby sledovali v mozgu prirodzené vzorce, niekto pre ne vytvoril alternatívne cesty. Niektoré oblasti sú celkom odrezané. Neviem si ani len predstaviť... Schopnosti, ktoré by boli potrebné...“

Zmlkla. Rezonančnú obrazovku odložila a skúmavo na Helenu vykukla. „Kto na tebe pracoval?“ spýtala sa nahlas, prehnane zdôrazňujúc každé slovo.

Helena len pokrútila hlavou.

Ženin výraz nebezpečne stvrdol, no potom si to zjavne premyslela. „Asi to ani nemôžeš vedieť, ak beriem do úvahy stav tvojho mozgu. Zrejme máš šťastie, že si vôbec spomínaš na svoje meno. Predpokladám, že si bola študentkou alchémie.“ Neprítomne ťukla na kovové puto okolo Heleninho zápästia.

Helena opatrne prikývla.

„A si cudzinka. Očividne.“ Veľavýznamne si ju premerala.

Helena preglgla. „Z Etrasu.“

„Aha. Takže si pomerne ďaleko od domova. Pamätáš si svoj rezonančný repertoár?“

„Roz... ličný.“

„Hm.“ Žena zvrátila obrvy a pozornejšie sa zadívala na Helenu. „Počkať. Pamätám si na teba. Ty si tá malá učenkyňa, ktorú sponzorovali Holdfastovci. To však muselo byť aspoň pred dekadou, takže teraz musíš mať čosi okolo dvadsaťpäť rokov?“

Helenu páľilo v očiach. Strojene prikývla.

Žena zdvihla obočie. „Pamätáš si, čo sa stalo tvojmu patrónovi? Princípátovi Apollovi?“

„Zabitý.“

„Mhm. A vojna. Tú si určite pamätáš. Pomohla si tomu ich chalanovi spáliť mesto? Tvojmu drahému Lucovi, ako ste ho radi nazývali?“

Helene zovrelo hrdlo. „Ja som... nebojovala.“

Žena prekvapene vydýchla a prižmúрила oči. „A čo posledná bitka? Predpokladám, že tú si pamätáš.“

Helena zopárkrát pootvorila ústa, snažiac sa rozmotať si jazyk. „My sme... my... Odpor prehral. Boli... popravy. Prišiel M-morrough. Nakoniec. On... mal Luca. Z-zabil ho... Tam. P-potom ma... vzali... vzali ma do skladu.“

„Kto oni?“

Helena trpko preglgla. „P-paraziti.“

Žena sa zachechtala. „Už dlho som nikoho nepočula trúfnuť si to slovo vysloviť. Všetci Nezmierajúci, bez ohľadu na formu, sú tými najprominentnejšími podporovateľmi Veľkého nekromancera. Ich nesmrteľnosť je odmenou za ich znamenité činy. V tomto novom svete si smrť berie len nevhodných. Nech sa ich tým snažíš akokoľvek uraziť, to tvoji priatelia sú dnes len popolom, na ktorý každý zabudol.“

Poklopala Helene po čele. „Ale ty si takmer úplne zachovaná. Prečo toľké úsilie? A kto by vôbec...“ Žena opäť vzala rezonančnú obrazovku, znovu si ju prezrela a stratila sa za závesom.

Helene sa uľavilo.

Zmenili jej pamäť či azda myseľ?

Považovala by to za trik, no sama videla rezonančnú obrazovku. Vedela, ako by mal mozog vyzerieť. Transmutovať myseľ do takéhoto stavu by si vyžadovalo vysoko špecializovaný a rozsiahly stupeň vivimancie.

Ak by sa to niekomu stalo, zrejme by na to nemal zabudnúť.

No na druhej strane sa jej nezdalo, že by na čosi zabudla, teda okrem zmienky o rozsiahlych poraneniach.

Nepamätala si žiadne zranenie, len šok, žiaľ a hrôzu.

Preglgla a ostro zažmurkala. Snažila sa o tom nepremýšľať.

Rozhliadala sa okolo seba, pokúšajúc sa zo svojho okolia vydolovať dáku informáciu. Čokoľvek jej vstrekli, šlo o brutálne účinnú drogu. Na hrudi, kde jej ihla prešla až do srdca, sa jej sformovala výrazná modrina. S každým úderom srdca ju zaboľela.

Sklopila pohľad. Po každej strane postele boli pozdĺžne tyče, ku ktorým boli pripevnené jej kovové putá. Pokožku mala citlivú a doráňanú a pod každým putom, ktoré ju držalo na posteli, bol okolo zápästia založený akýsi zelenkastý kovový krúžok.

Aspoň tie vyzerali povedome. Zaklapli jej ich okolo zápästí počas osláv.

V tme, zaliata krvou, len s trochou svetla, ktoré poskytovala baterka, a v kletke prepchatej telami ich sotva dokázala rozoznať, no pamätala si ich.

Vnútri nádrže na stázu si neustále uvedomovala ich prítomnosť okolo svojich rúk. Ich existencia pretrvala niekde na okraji jej vedomia ako entita, ktorej sa nedalo uniknúť a ktorá potláčala jej rezonanciu. Znemožňovala akúkoľvek transmutačnú manipuláciu, ktorá by jej umožňovala ujsť.

Dokonca aj v nádrži cítila lumítium, ktoré v sebe ukrývali.

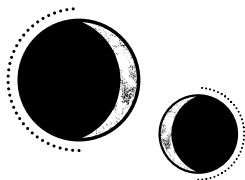
Lumítium zo svojej podstaty na seba viazalo štyri elementy – vzduch, vodu, zem a oheň – a vďaka tejto väzbe vznikala rezonancia.

Posvätná Viera kázala, že rezonancia bola darom, ktorým Sol, božstvo Podstaty elementov, zamýšľal pozdvihnúť ľudstvo. Rezonancia bola v mnohých častiach sveta zriedkavou schopnosťou, no nie v prípade Solom vyvoleného národa Paladie. Predvojnový cenzus ustanovil, že takmer päťina jej populácie disponovala merateľnými úrovňami rezonancie a s ďalšou generáciou malo toto číslo ešte rásť.

Rezonancia bola zvyčajne sústredovaná do alchýmie kovov a neorganických zlúčenín, čo umožňovalo transmutáciu alebo alchymizáciu. V duši, ktorá však prebehla na zlú stranu a vzpriečila sa Solovým prírodným zákonom, bolo možné rezonanciu pokriť, čo umožňovalo vivimanciu, presne takú, ako žena použila na Helenu, a nekromanciu. A tak bolo možné vytvoriť nekrotroka.

Ako prvok rezonancie dokázalo lumítium zvýšiť či dokonca nanovo vytvoriť rezonanciu aj v nehybných predmetoch, a tak sa stávali alchymisticky tvárnymi. Čisté lumítium však bolo pre smrteľníkov príliš božské: prehnané vystavenie sa tomuto prvku mohlo spôsobiť chronické chradnutie. Pri jedincoch s rezonanciou mohlo priame vystavenie vyvolávať surovú, metalickú bolesť v nervoch.

Helene však z lumítia v okovách nebolo zle, čo znamenalo, že ho niečo muselo pozmeniť. Ostrá energia vnútri bola zladená s jej rezonanciou, no namiesto aby pôsobila surovo, rozostrovala jej zmysly. Svoju rezonanciu cítila, no keď sa ju pokúsila kontrolovať, putá fungovali ako rušenie signálu v jej nervoch. Nech sa snažila akokoľvek, nedokázala sa cezeň dostať. Vedela len to, že pokiaľ má putá na rukách, nie je alchymistkou.

KAPITOLA 2

Niekde v blízkosti sa nachádzal nekrotrók. Helena bola sama, schopná sústrediť sa, a tak dokázala rozoznať pach hnijúceho mäsa a chemických konzervantov. Nezomierajúci používali mŕtvych ako bábky, ktoré vykonávali nežiadúce alebo podradné práce. Spútaná čakala a uvažovala, na čo asi používajú tohto. Vykukla von a zachytila za závesom nejaké tieň.

„Marinová?“

Meno ktosi šepol, akoby ho privial vánok.

Helena sa obrátila a cez predeľujúci záves rozoznala tvár. Poriadne prižmúrila oči a konečne sa jej podarilo dostatočne zaostriť na bledú tvár a vlasy.

„Marinová, si to ty?“

Helena prikývla, stále uvažujúc, kto návštevníčka je.

„Som Grace. Pracovala som ako zdravotníčka v nemocnici.“ Kým rozprávala, prekĺzla cez záves. Mala výrazný severný prízvuk, ten typ, ktorý kládol dôraz na spoluhlásky.

„Prepáč. Som... dezorientovaná,“ povedala Helena.

„Nečakala som, že ťa tu nájdem.“ Grace pristúpila bližšie a z prítmnia sa vynorili mladické, hoci vpadnuté črty. Na tvári mala vystrašený, no zvedavý výraz.

Helene sa od prekvapenia rozšírili oči.

Gracina tvár bola znetvorená jazvami, dlhými sečnými ranami, ktoré jej pretínali líca, bradu a nos. Nemohlo to byť náhodné zranenie. Tieto rany boli zámerné.

Helena skúsila zdvihnúť dlaň, no okovy jej veľa pohybu neumožňovali. „Čo sa ti stalo?“

Grace sa zatvárila zmätene, no keď sledovala Helenin pohľad a dotkla sa tváre, pochopila. „Ach, tie rezy? Máme ich všetci.“

„Čo? Prečo by paraziti...“

Grace prudko pokrútila hlavou. „Hovor tichšie.“ Rýchlo pohľadom skontrolovala okolie a potiahla nosom. Keď opäť pozrela na Helenu, v očiach sa jej zračil hnev. „Občas používajú sinavých na odpočúvanie. Jeden tu je, necítiš ho? Teraz už nesmieš Nezomierajúcich nazývať paraziti.“ Posledné slovo ledva šepľala. „Ak ťa začujú, bude to mať následky.“

Helena rýchlo prikývla. Bála sa, že ak si nedá pozor, Grace odíde.

Grace sa však prikradla bližšie.

„Toto nespravili Nezomierajúci.“ Mávla smerom k svojej tvári. „Spravili sme si to sami. Nezomierajúci nám, teda komukoľvek, koho označili za člena Odporu, môžu spraviť, čo len chcú. Dnes je populárne držať si namiesto personálu sinavých. Inokedy sa iba chcú s niečím zahrať. Na večierku alebo po záťahu vonku.“ Zvraštila tvár. „Nikto nenamieta. Dokonca aj tí, čo nepatria k Nezomierajúcim alebo do cechov, to hrajú s nimi, pretože všetci dúfajú, že im to poskytne lepšiu šancu stať sa tiež nesmrteľnými.“

Grace trhane, meravo pokrčila plecami. „Ale ak vyzeráš hnusne, príliš sa s tebou nezdržiavajú.“ Roztrasene sa nadýchla a potom sa prísne pozrela na Helenu. „Kde si bola?“

Helena potriasla hlavou, pretože ešte vstrebávala Gracine slová. „Vzali ma do skladu... po...“

Grace prižmúrila oči.

Helena na ňu pátravo pozrela. „Je Večný plameň stále...“

„Nie.“ Grace rázne pokrútila hlavou a opäť vyzerala rozhnervane. „Všetci sú mŕtvi. Každý jeden. Po Lucovej smrti nás ostatných poslali na Stanicu, do továrne pod priehradou. Väčšina z nás odtiaľ nemôže odísť. Dostať povolenie stojí dlhé mesiace vzorného správania a musíme mať na sebe toto.“

Zdvihla ruku, aby jej ukázala zápästie s medenou páskou, ktorá bola žiarivejšia a sedela lepšie než Helenina. „Ráno a večer sa musíme hlásiť. Platí zákaz vychádzania. Ak niektorí chýbajú viac než dvadsaťštyri hodín...“ Sťažka preglgla. „Ak sa neukážu, vyšlú Lovmajstra, aby ich ulovil. Vždy ich prinesie mŕtvych. Hlavná dozorkyňa ich rada natiahne a zopár dní nechá visieť. Keď začnú hniť, oživí ich a potom musia chvíľu ‚pracovať‘ s nami, až kým ich nepošlú do baní. Vraj preto, aby sme nezabúdali na pravidlá.“

„Kto?“ prinútila sa spýtať Helena, hoci to nechcela počuť.

Grace zaváhala a oči jej trochu znežneli. „Ako prvú naspäť priviedol Lilu Bayardovú.“

Grace rozprávala ďalej, no Helena ju už nepočula. V ušiach jej stále dookola zvonilo jediné: *Ako prvú naspäť priviedol Lilu Bayardovú.*

Lila nie...

Gracin hlas si opäť našiel cestu do jej hlavy. „Dozorkyňa ju obliekla do výzbroje paladína. Vtedy už bola nejakú dobu mŕtva, takže rozklad zašiel ďaleko. Chýbala jej väčšia polovica tváre a už nemala svoju protézu, preto jej privarili oceľovú tyč, aby stála rovno. Ona... nemôže sa hýbať. Len tam stojí. Každý deň prechádzame okolo nej.“ Grace si konečne všimla Helenin výraz. Sklopila oči. „Teraz sú z nej viac-menej len kosti. Dozorkyňa si myslí, že je to zábavné.“

Helena pokrútila hlavou, odmietajúc si pripustiť pravdu, ale Lila, prirodzene, musela byť mŕtva. Ak bol zajatý a mŕtvy Luc, rovnaký osud musel postihnúť aj jeho paladínov, pretože ich k tomu viazala prísaha: v prípade potreby za svojho princípáta aj zomrieť.

Helena sťažka preglgla. „Ale niekde istotne... Odpor...“

„Neexistuje žiaden Odpor!“ šepla Grace drsne. „Myslíš si, že my ostatní by sme s tým pokračovali, keď všetci vo Večnom plameni zomreli? Nie je dôvod. Lovmajster každého zabije. Ľudia zomierajú len pre náznak, pre zašepkanie. Má... má obludu, ktorú používa pri love. Už nemá zmysel utiecť alebo organizovať sa, teda ak sa nechceš stať ďalšou mŕtvolou.“

Helena mlčala a Grace ju ostražito sledovala. Nervózne prešľapovala, zjavne pripravená kedykoľvek vystreliť preč.

„Kto je Lovmajster?“ Helena dúfala, že ide o bezpečnú otázku. Skrátka si túto hodnotť nepamätala.

Grace pokrútila hlavou. „Netuším. Vždy má na hlave helmu, tak ako to Nezomierajúci robili aj počas vojny. Veľký nekromancer je príliš dôležitý na to, aby sa objavoval na verejnosti, a tak namiesto seba posielal Lovmajstra. Je to tiež vivimancer, ale iný ako tí ostatní. Zabíja ľudí bez toho, aby sa ich dotkol.“

„Ale tak predsa rezonancia nefunguje,“ automaticky ju opravila Helena. „Bez vhodnej zostavy je možné stabilný kanál vytvoriť len cez kontakt a potom...“

„Viem, ako funguje rezonancia,“ prerušila ju ostro Grace. „No videla som to na vlastné oči. Minulý týždeň...“ Grace sa zlomil hlas a zopárkrát sťažka preglgla. „Bola tu skupina pašerákov. Chýbalo nám obilie. Na Stanici sa väčšinou dostaneš len k hnilému. Zopár ľuďom sa podarilo priniesť viac jedla. Nebolo ho veľa, no dozorkyni sa dostali do uší zvesti, že sa väzni organizujú. Šlo o desať ľudí. Verejná poprava. Lovmajster všetkým spravil to isté. A spravil to *poriadne*, aby v lumítiových baniach vydržali čo najdlhšie.“

Grace akoby sa pri rozprávaní scvrkávala. Ani čo by ju paralyzovala už len samotná spomienka. „Teraz ide už iba o prežitie. Na tom jedinom záleží.“ Poslednú vetu šepala skôr sama pre seba.

„Prečo si tu, Grace?“ spýtala sa Helena, keď sa poloslepo rozhládla naokolo. „Toto nie je... nie sme predsa na Stanici, pravda?“

Grace pokrútila hlavou. „Nie. Toto miesto teraz nazývajú Centrála. Odohráva sa tu celé experimentovanie pod taktovkou Nezomierajúcich. Ja...“ Slová jej takmer zabehli. „Mám troch bratov. Sú odo mňa mladší. Ani jeden ešte nemohol narukovať, a tak ich nenašli na zoznamoch Odporu. Môj brat Gid bude čoskoro dosť starý na to, aby pracoval, a bude môcť opustiť Stanicu. Potom bude dostávať aj normálny plat. Dovtedy to musíme nejako zvládnuť.“

„Grace.“

„Za oči ponúkajú celkom slušné peniaze. Odmena len za jedno nám vystačí na celé mesiace.“

Helena na ňu vyjavene pozrela. „Načo sú im oči?“

Grace pokrútila hlavou. „Netuším. Skrátka len chcem tie peniaze.“

„Grace, ak to spravíš, bude to nezvratné...“

Grace vyprskla v takmer divý smiech. „Ja predsa viem, že mi oči znovu nenarastú. Preto za ne tak dobre platia.“

„Áno, ale...“

„Načo by mi boli?“ Grace znela skoro hystericky. „Aby som hneď dvomi očami mohla sledovať, ako moji bratia hladujú? Nie je tu žiadne jedlo!“ Už nešepkala a jazvy na tvári jej očerveneli a navreli. „Nič nevieš. Nemáš ani len potuchy, aké to teraz je! Kde si bola? Prečo si nezachránila Luca? Bola to tvoja úloha, no ty si to nespravila. Zomrel! Všetci sme to sledovali. Aj Bayardovci sú mŕtvi. A každý vo Večnom plameni okrem teba. Ozaj si myslíš, že mi záleží na mojich očiach?“

Kým stihla Helena odpovedať alebo Grace čosi dodať, ozval sa zvuk približujúcich sa krokov.

Gracinu tvár zaplavila hrôza. Rýchlo sa vytratila.

Vtom sa rozhrnul záves na druhej strane a priestor vyplnilo niekoľko postáv. Jedna pristúpila k posteli a Helena v nej spoznala svoju vyšetrovateľku. Vrásky na ženinej tvári akoby stuhli napätím.

Helena nedokázala bližšie identifikovať postavy za ňou, no pri pohľade na neprirodzenú sivosť jej naskočili zimomriavky. Priestor medzi závesmi naplnil pach konzervantov.

„Je to táto,“ povedala žena. „Je zaistená, to vám garantujem.“ Nervózne pozrela k postavám, ktoré sa hýbali ako jedna.

Nekrotroci. Všetko to boli nekrotroci.

Pozrela na Helenu. „Veľký nekromancer dal po teba poslať. Želá si sledovať tvoje vyšetrenie osobne.“

Helene stislo srdce, keď sa celá napla proti popruhom. „Nie.“

Nemohla. Nedokázala ho opäť vidieť. Veľkého nekromancera Morrougha videla len raz. Keď zabil Luca.

Presne toho Luca, ktorý bol celým jej svetom.

Helena sa pridala k Odporu a prisahala vernosť Rádu Večného plameňa, no nie kvôli viere, ale kvôli Lucovi Holdfastovi. Pretože hoci neverila v božstvá, verila v neho, v to, že bol dobrý a láskavý a záležalo mu na ostatných.

Sľúbila, že preňho spraví čokoľvek.

Lenže on jej zomrel pred očami.

Zovrelo jej hrdlo. „Nie,“ zopakovala, keď posteľ poskočila a začala sa hýbať. Jej väznitelia sa jej protestmi vôbec nezaoberali.

Pri výťahoch začala svoje okolie spoznávať, uvedomila si, čo vlastne Centrála je. Zo stien zoškrabali nástenné maľby, všetko umenie, portréty a pozlátenie boli preč a celý interiér pôsobil brutálne a surovo, no dômyselné kovové dekorácie na dverách výťahu spoznala.

Vídala ich každý jeden deň od svojich desiatich rokov.

Bola vo Veži alchýmie. V úplnom centre Inštitútu alchýmie, ktorý založili Holdfastovci.

Takže toto je Centrála, pomyslela si.

„Čo ste to vykonali?“ Hlas sa jej triasol hrôzou a žiaľom. „Čo ste to vykonali?“

„Len sa upokoj,“ pretisla žena cez zovreté zuby a zagánila na Helenu. Okrem toho neustále zazerala aj na nekrotrkov, ktorí ich obklopovali.

Helena však nemohla byť pokojná. Bolo to ako vrátiť sa domov a zistiť, že je preč všetka útecha, ktorú kedysi toto miesto poskytovalo. Celá jeho krása bola násilne roztrhaná a všetko povedomé premenené na ruiny.

Helena sem prišla cez polovicu sveta, aby mohla vo Veži študovať. Luc bol nesmierne hrdý na Inštitút, ktorý rodina vybuďovala. Bol srdcom Paladie. Spoznávala ho jeho očami, celé dejiny aj ich význam. Teraz však bolo všetko vyplienené a znetvorené.

Rozsah Lucovej straty bol natoľko masívny, že ho nedokázala spracovať, no nad týmto jej aspektom mala kapacitu žiaľu. Z úst sa jej vydral vzlyk, vykriknutý ston.

Vtom sa jej spodiny lebečnej dotkli prsty a do kože sa jej zakvačili nechty.

V špirále sa rútila nadol. Dole.

Dlhým tunelom. Krútiacou sa temnotou.

Cítila chladné, mŕtve ruky a pach smrti.

Keď Helena precitla, bola pripútaná k akémusi stolu. Nad hlavou jej viselo žiarivé svetlo, lúč bol nasmerovaný priamo na ňu, aby nevidela na miestnosť okolo seba.

Tesne pri nej stál drobný muž s úzkym nosom, ktorý sa Heleninej tváre neustále dotýkal spotenými, vlhkými končekmi prstov, prechádzajúc po medzi jej oči až k spánkom. Cez vlasy ju štuchal do lebky.

„Musím povedať, že toto tu je priam zázračná ukážka transmutácie,“ hovoril vysokým, náhlivým hlasom. Mal prízvuk, no nešlo o severný dialekt, znel skôr ako ktosi zo západu. „Vivimancia v tomto meradle je neuveriteľná. Dobré, že ste ma zavolali.“

Nastalo dlhé, ťaživé ticho.

Odkašľal si. „Ide o to, že toto tu je nemožné. Nedá sa to.“

„Očividne to možné je. Dôkaz leží priamo pred vami,“ odsekla žena rázne. Stála pri Helene z druhej strany, no v hustom tieni ju sotva bolo vidieť.

„Áno, to máte pravdu, doktorka Stroudová. Prirodzene, presne ako hovoríte. Lenže použitie vivimancie na mozog bolo vždy obzvlášť delikátnou procedúrou. Transmutácia tohto rozsahu a jej komplexnosť presahuje všetky známe vedecké možnosti. Pamäť je tajomnou záležitosťou, je veľmi premenlivá, keď sa ňou manipuluje. Nejde tu o jedno miesto, je to cesta mysle... A čo je ešte dôležitejšie, čím častejšie sa ňou kráča, tým výraznejšia cestička je. Čím menej,“ prstami zamával vo vzduchu, „tým viac bledne.“

„Prejdite k veci,“ podotkla doktorka Stroudová.

„Áno, áno. Existujú časti mozgu, ktoré možno pozmeniť. V laboratóriách máme k dispozícii nespočetne veľa ľudských mozgov, ktoré sme nanovo poskladali rôznymi spôsobmi, niekedy úspešne a občas aj nie. Lenže táto transmutácia je nad myšlienkami. Nad p-p-pamäťou. Čo sa spravilo tu...“ Helene dopadlo na tvár čosi vlhké a vtom si uvedomila, že muž sa potí priamo nad ňou. „Táto alternácia sa nedá zvrátiť. Niektoré rozložil cesty v jej mysli a pretvoril ich na alternatívne trasy. Dalo by sa to spraviť bez toho, aby poznal jej myšlienky a spomienky? Nie. Nie. To je skrátka vedecky nemožné.“

„Myslel som si, že myseľ je vaša špecializácia.“ Z tmy zaznel hlboký, chrapľavý hlas.

Muž zafňukal a vyzeral, že sa každú chvíľu rozplače. „Je to mozog, vaša eminencia.“ Uklonil sa smerom k tieňu. „Ale táto práca je za hranicami mojich možností. Pamätáte si, koľké úsilie sme venovali vašej veci? Dúfam... Spomienky jednoducho nemôžu byť vygenerované nanovo, musí ich stvoriť myseľ a duša. A tú nemožno pozmeniť vonkajšou silou, pretože... horúčky...“

„Dá sa nejako odhaliť, čo je skryté?“

Muž otvoril a znova zavrel ústa ako ryba. Cível do tmy, akoby očakával, že ho každú chvíľu zhltnie.

„Holdfastovci sú mŕtvi,“ ozval sa chrapľavý hlas. „Večný plameň je vymazaný z povrchu zemskeho. Čo už by len mohli skryť do jej mysle?“

Rozhostilo sa ticho.

„Kto ju umiestnil do skladu?“

Stroudová vykročila vpred. „Nemáme potvrdenie, no podľa záznamov v tom čase vykonávala dozor Mandlová. Bolo to krátko pred jej postupom a presunom na Stanicu.“

„Pošlite po ňu.“

Stroudová prikývla a kamsi sa vytratila. Keď to spravila, tieň sa pohli.

Hoci Helena videla len kútikom oka, neuniklo jej, že z temnoty vykročil sám Morrough.

Veľký nekromancer nebol taký, akého si ho pamätala. Keď zabil Luca, bol ešte človekom. Teraz bol skôr mutantom. Končatiny mal k telu pripravené v neuveriteľných uhloch a bol takmer taký veľký ako dvaja muži.

Najprv jej napadlo, že má na tvári masku. Počas zvrátených osláv bol Veľký nekromancer ukrytý pod obrovským zlatým polmesiacom, ktorý mu prekryval polovicu tváre ako zatmené slnko.

Keď sa k nej však približoval, uvedomila si, že sa nepozereá na masku. Jeho tvár pripomínala lebku. Črty mal vpadnuté a pokožku natoľko bledú – priam až priesvitnú –, že cez ňu identifikovala kosti.

Namiesto očí mal dve temné, prázdne dutiny, akoby ich vypálili tlejúce uhlíky.

Napriek tomu sa zdalo, že Helenu vidí.

Prikročil k nej s vystretou rukou, no už na prvý pohľad jej čosi nesedelo. Pokožka mu bizarne obopínala nadmerné množstvo kĺbov, mal priveľa kostí. Kým sa jej stihol dotknúť, bolesť jeho rezonancie jej prerazila rovno cez lebku.

Začervenalo sa jej pred očami.

Navôkol sa rozľahol výkrik, ktorý jej roztrhol bubienky, opäť a znova, keď jej v mozgu explodovali spomienky. Kaskáda výjavov jej rozšklbla vedomie.

Kdekoľvek sa pozrela, zomierali ľudia. Dlane mala od krvi. Všade boli telá.

Kľáčala na dlážke, stláčala k sebe trupy, tváre a končatiny. Snažila sa ich dať opäť dokopy, prepliesť ich v celok. Znova a znova a znova. Telá pokryté popáleninami, natoľko obhorené, že nedokázala rozoznať ich črty.

Vždy tam bolo ďalšie a ďalšie telo.

Rezonancia bola čoraz intenzívnejšia a výkriky silneli.

Videla Luca. Natoľko živo, akoby tu bol s ňou. Jeho krásnu tvár a oči modré ako letná obloha. Odrážal sa v nich zlatistý slnečný svet.

No vzápätí bol Luc preč. Všade bola krv. Videla už len červenejúce svetlo, roztrieštené a nesúvislé. Vznášalo sa nad ňou. A potom tu bol ten krik.

Jej krik. Podriapal jej hlasivky a surová bolesť sa jej zatínała do pľúc a hrdla. Pichľavá bolesť sa jej pri každom pokuse nadýchnuť sa zabodla rovno do srdca.

Drobný muž neustále šomral: „To by som neodporúčal,“ a rukami si v obrannom geste chránil hlavu.

Ozvalo sa zaklopanie. Stroudová bola naspäť, no Helene sotva venovala pohľad.

„Mandlová je na ceste. A...“ Zaváhala. „Priviedla som Shisea. Dúfala som, že nám dokáže s našou väzenkyňou trocha pomôcť. Predsa len sa s ním zvykol Večný plameň radiť. Aj tak väzenkyňa potrebuje novú nulifikačnú súpravu, a tak mi napadlo, že to môže spraviť, kým odíde.“

Z tmy sa ozvalo tiché šúchanie nôh. Helena natočila krk, ako len dokázala, a namáhavo sa pokúsila zaostriť na zradcu.

Objavil sa chlapík s okrúhlou tvárou a tmavými vlasmi. Niesol maličké puzdro. Pred Veľkým nekromancerom sa zastavil a úctivo sa uklonil.

Morrough mávol smerom k Helene. „Aké druhy vivimancie zvykol Večný plameň využívať?“

Shiseo pristúpil bližšie a Helena si uvedomila, že musí byť z východu. Z veľmi odľahlých oblastí východu. Na chvíľu pozrel do jej obviňujúcich očí, no potom uhol pohľadom.

„Mrzí ma to,“ ešte raz sa mierne uklonil. „No so mnou sa radili len občasne vo veci mojich metalurgických znalostí.“

Helena nenápadne vydýchla úľavou.

„Niečo však musíš vedieť. Pracoval si predsa v ich laboratóriách,“ oponovala Stroudová netrpezlivo. „Spoznávaš ju aspoň?“

Shiseo na Helenu sotva pozrel.

„Povedal by som, že bola liečiteľka,“ odvetil ticho a pozornosť obrátil naspäť k puzdru.

Helena s námahou potlačila bolestivú grimasu.

Stroudová na ňu ostro pozrela prižmúrenými očami.

„Naozaj? Vravíš, že liečiteľka?“ Tón jej hlasu bol ako jed. Odkasľala si a rozhliadla sa naokolo. „Iste, vedela som, že niektorí vivimanceri Večný plameň podporili. Akoby im martýrstvo mohlo vyslúžiť prijatie, hoci Viera ich dary zavrhovala, považovala za ohavnosť.“ Kriticky si Helenu premerala. „Akurát som si neuvedomila, že táto tu je jedna z nich.“

Nikto nezareagoval. Stroudová očervenela. „Som si istá, že by som si to bola bývala uvedomila, ak by som mala viac času získať záznamy Odporu. Ale prečo by niekto transmutoval myseľ liečiteľky?“

Shiseo sa tentoraz poklonil Stroudovej. „To netuším.“

Miestnosť zaplavila rastúca nervozita.

Morrough si vzdychol a znelo to ako fučanie kováčskych mečov. „Tento tu nič nevie. Aplikujte nulifikáciu a odveďte ho odtiaľto.“

Shiseo sa sklonil a zdvihol Heleninu ruku, nakoľko to len šlo. Prezrel si jej zápästie a nasadené puto. Na metalurga mal jemné dlane.

„Toto tu je... veľmi starý model. Nepotláčajú rezonanciu úplne,“ skonštatoval. Puto posunul po Heleninom predlakti tak vysoko, ako sa dalo, akoby tým dokázal posunúť rušenie signálu bližšie k jej mozgu.

Prsty mu zručne prebehli po krivke jej ruky, až kým neidentifikoval priehlbinku tesne pod zápästím medzi dvoma kosťami jej predlaktia.

Jej pulz mu tlkol do prstov. Pocítil ho a prsty posunul. Jemne stlačil a potom sa otočil k Stroudovej. „Presne tu.“

Stroudovej suché, tvrdé prsty sa jej ovinuli okolo zápästia. Helena pocítila krátke trpnutie Stroudovej rezonancie, no vtom stratila všetok cit od dlane po lakeť a telo jej zachvátila paralýza. Stroudovaná bez vysvetlenia či varovania vybrala čosi z puzdra. V svetle sa predmet zaleskol. Objavila sa vypuklá rukoväť s dlhým špicatým šidlom.

Stroudová rutinérsky vrazila hrot Helene do zápästia. Tá síce nič necítila, no aj tak sa jej zovrelo hrdlo a prevrátil žalúdok, keď sledovala, ako Stroudová robí so šidlom pomalé krúžky, ako sa nástroj borí hlbšie cez kosti, až kým sa špic neobjavil na druhej strane.

Keď tú vec Stroudová vytiahla, na hrote ostala kvapka krvi a v Heleninom zápästí bola diera. Rana nekrvácala. Roztrhaná pokožka, svaly a pretrhnuté žily sa zjavne okamžite scelili.

Stroudová odložila šidlo, ohla Heleninu dľaň a zaklonila. Overovala si rozsah pohyblivosti. Helene sa do nej vrátil cit, no paralýza pretrvávala.

„Nervy a žily sú zachované,“ zhodnotila Stroudová a pustila ju.

Helena len bezmocne sledovala, ako Shiseo pristúpil bližšie a do diery, ktorá jej pretínala zápästie, vtlačil drobnú vrúbkovanú trubičku tak, že trčala z každej strany von.

Keď trubica zapadla na svoje miesto, rozostrený pocit rezonancie v Heleninej ľavej ruke úplne zmizol.

Akoby jej niekto z tela vytrhol jeden zo zmyslov.

Zacítila trubicu vo svojom vnútri, ba aj otupujúcu malátnosť, ktorá z nej vyžarovala.

Shiseo vytiahol kovovú stuhu. Z jednej strany bola hladká a lesklá, z druhej drážkovaná. Drážku uchytil o vrúbkovaný koniec trubice a potom jej stuhu obmotal okolo zápästia, prekryl cez druhý koniec a trubicu upevnil. Napokon stuhou niekoľkokrát obmotal zápästie.

Skontroloval napätie a upevnenie, zarovnal jednotlivé vrstvy a odrazu – akoby lusknutím jeho prstov – vrstvy splynuli do dokonale padnúceho kovového prstenca.

Nebol na ňom zámok, a teda ani šanca otvoriť ho bez rezonancie.

Shiseo vsunul do drobného otvoru v starom pute podivne tvarovaný drôt. Vnútri cvakol akýsi mechanizmus a puto odpadlo.

Zdvihol ho, akoby šlo o starožitnú kuriozitu, a vložil do puzdra. Potom pristúpil k Helene z pravej strany.

Helena sa zúfalo snažila chytiť sa aspoň zvyšného, neurčitého zvyšku rezonancie. Pokúsila sa sústrediť, spomenúť si, kým a čím je, pretože vedela, že ten pocit bude o pár minút preč.

Shiseo práve snímal druhé staré puto, keď sa otvorili dvere a vstúpil strážnik.

„Hlavná dozorkyňa Mandlová.“

Do miestnosti napochodovala rýchlym, sebavedomým krokom žena, no keď jej oči pristáli na Helene, zarazila sa.

Sánka jej od prekvapenia klesla.

„Čo si spravila tejto väzenkyňi, Mandlová?“ chcel vedieť Morrough. Hoci ho opäť nebolo vidieť, jeho hlas vystúpil z tieňa a tentoraz znel ešte nebezpečnejšie.

Mandlová sa pokorne vrhla na zem, mimo Heleninho zorného poľa.

„Vaša eminencia...“ Z dlážky sa ozval jej prosebný hlas.

„Zachránil som ťa pred Holdfastovcami a Vierou. Zachránil som všetkých nekromancerov a vivimancerov ako ty, keď ste žili zalezení ako potkany v strachu pred trestom Večného ohňa, ktorý vás prenasledoval pre vaše ,neprirodzené dary‘. Dovolil som ti postúpiť nad tých, ktorí si ťa chceli podrobiť. A teraz zisťujem, že si ma zradila?“

„Nie! Nešlo o zradu! Som lojálna! Verná našej veci, verná vám! Bolo to len mojou bláznivou túžbou po pomste, to priznávam. Chcela som, aby trpela. No vás by som nikdy nezhradila!“

„Vysvetli mi to.“

Mandlová sa zdvihla do pokľaku. Keď so sklonenou hlavou prehovorila, hlas sa jej triasol. „Táto tu zradila vivimancerov! Mučila ma! Myslela si, že je lepšia ako ja, keď je súčasťou holdfastovského Inštitútu a jej vivimanciu požehnal Večný plameň. Musela som ju potrestať!“

Helena na ženu neveriacky civela.

„Ty si manipulovala s väzenkyňou a jej záznamami zo závesti?“ Stroudová na ňu ohromene pozrela. „Prečo si nenahlásila, aké má schopnosti?“

Mandlová akoby sa scvrkla. „Bála som sa, že by bola protežovaná. Že by ste ju považovali za užitočnú a nepotrestali tak, ako si zaslúžila.“

Stroudová sa k nej naklonila. „Aký trest by si podľa teba zaslúžila?“

Mandlová nervózne preglgla. „Ja... nechala som ju pri vedomí. V nádrži na stázu. Mala som v úmysle vrátiť sa, no potom som bola prevelená na Stanicu a vybratá na postup. Bála som sa, že moje pochybenie sklame, a tak som ho nepriznala. Nikdy by som však našu veľkolepú vec nezhradila!“

„V sklade bola štrnásť mesiacov, odkedy ťa preradili. Prečo o tom neexistujú záznamy?“ Stroudová znela nanajvýš skepticky.

„Zamýšľala som jej záznamy doplniť, keď... keď s ňou skončím. Predpokladala som, že po mojom odchode zomrie a nikto sa nič nedozvie. Odpusťte mi! Nič viac som nespravila, prisahám.“ Mandlová sa opäť vrhla na zem.

„Vidím, že som bol príliš veľkorysý,“ skonštatoval Morrough. Vystúpil z tieňa a na desivej tvári sa mu výrazne črtali prázdne očné jamky. Naklonil hlavu a zadíval sa na Mandlovú.

„Nebola si môjho daru hodná.“

„Prosím! Vaša eminencia, úpenlivo vás prosím, dajte mi...“

Mandlová zmĺkla v momente, keď ňou trhla neviditeľná sila a postavila ju na nohy. Predná časť jej sivej uniformy sa roztrhla a z hrudi sa jej vyvalili rebrá postriekané krvou.

Helene naskočili zimomriavky. Útrobami sa jej ako veľký červ plazila hrôza, keď miestnosť zaplavil pach čerstvej krvi a odhalených orgánov. Vzduch rozvibrovalo akési zabzučanie, ktoré cítila až v pľúcach.

No hoci bol Mandlovej hrudník rozseknutý, nebola mŕtva.

Inštinktívne zdvihla dlane, jednou sa snažila zachytiť svoje rebrá a druhou zahnať Morrougha, zatiaľ čo jej nechránené pľúca divoko pulzovali. „Ďalšiu šancu! Prosím! Nesklamem vás! Prisahám, že neoľutujete!“

„Nie, ty ma už znova nesklameš,“ odvetil Morrough a jeho drsný hlas bol takmer nežný, keď sa načiahol Mandlovej do otvoreného hrudníka, prstami skĺzol pod jej pľúca a vzápätí spoza nich, odkiaľsi od srdca, vytiahol žiarivý kúsok kovu. Kov aj Morroughove prsty pokrývali drobné čiastočky vnútorností, keď sa mu ho podarilo uvoľniť.

V tej chvíli telo Mandlovej dopadlo na podlahu. Mĺkve. Mŕtve.

Morrough hlboko vydýchol, a keď vstal, akoby sa v tej chvíli scvrkol. Kúsok kovu držal v dlani a cez krvavé šmuhy z neho prebleskoval ostrý, žiarivý, lumítiový jas.

Kývol druhou rukou a z tieňa sa ako nejaké zviera priplazil nekrotrók. Šlo o mladú ženu v ranom štádiu nekrózy. Ešte stále mala na sebe zdrapy rovnošaty z nemocnice Večného plameňa. Na tvári mala prázdny výraz. Diera na rovnošate odhaľovala hrudník pretkaný černejúcimi žilami.

Keď sa mŕtvola dostala k Morroughovi, vstala a on do nej kovový kúsok vrazil. Ozvalo sa jemné prasknutie lámajúcej sa kosti, po ktorom ostala v strede jej hrudníka diera s fialovým odtieňom starej krvi.

Umrľcia žena sa striasla. Vtom sa jej výraz celkom premenil a prázdnota z neho vymizla.

Zapotácala sa a z pier sa jej vydralo škrekľavé zastonanie, keď sklopila pohľad na svoje černejúce prsty a rozkladajúce sa telo.

„Nie! Prosím, to nebolo...“

„Nesklam ma opäť, Mandlová,“ odsekol Morrough, „a časom ti možno prideliť kvalitnejšiu schránku. Možno dokonca tvoju pôvodnú.“

Kývol k telu na dlážke. Zvuk sa opäť rozozvučal, keď skrútil prsty a rebrová klietka sa uzavrela. Telo sa postavilo. Predná časť uniformy bola roztrhnutá, takže bolo vidno, že je celá od krvi. Koža sa však prepletla naspäť do celku, hoci jej tvár nič neprezrádzala. Umrľcia žena klesla na podlahu, stonajúc a prosiac, chytajúc sa za presakujúcu ranu na hrudníku, akoby sa pokúšala opäť vytrhnúť kus kovu, zatiaľ čo Morrough prešiel naspäť k Helene.

Stroudová ženu koplá. „Môžeš ďakovať Veľkému nekromancerovi za toľké milosrdenstvo, keď ti ponúkol telo vivimancera a šancu zaslúžiť si odpustenie a návrat na Stanicu, dozorkyňa.“

Umrľcia žena ešte raz hrdelne zastonala a pozviechala sa na nohy.

„Vďaka, vaša eminencia,“ hlesla chrapľavo a vypotácala sa z miestnosti.

Stroudová sa pripojila k Morroughovi a vyzerala, že ju táto scéna vôbec nezasiahla.

„Je možné, aby niekto prežil v stáze štrnásť mesiacov?“ chcela vedieť Stroudová.

Morrough neodpovedal, namiesto toho sa však ozval nervózny, potiaci sa muž, ktorý sa krčil pri stene. „T-ten nápad v-vlastne má istý potenciál,“ povedal a spravil krok vpred, no keď naňho Morrough uprel svoje očné jamky, hneď sa stiahol.

Znova si poopravil golier na košeli. „Náš dobrý priateľ z Ďalekého východu,“ kývol smerom k Shiseovi, ktorý si sústredene čistil šidlo, „spomínal, že potláčací mechanizmus, ktorý mala na sebe, bol starším modelom. Neblokoval rezonanciu úplne. Možno to vysvetľuje oboje, jej myseľ aj skutočnosť, že prežila.“

Stroudová prižmúрила oči. „Ako?“

„Transmutáciu, ktorá na nej bola vykonaná, by iná osoba neovládla urobiť. Tie spomienky sú vsadené príliš hlboko do jej mysle. No ak by ste mali niekoho schopného toľkej komplexnosti, napríklad liečiteľku, ako vraví tuto náš priateľ, možno tá...“

„Tvrďte, že si to spravila sama?“ Stroudová kriticky, až neveriacky pokynula k Helene.

Takmer mu zabehla slina. „Nuž, je to najpravdepodobnejšie vysvetlenie. Podľa môjho názoru.“ Tvár mu od potu priam žiarila.

Stroudová sa prudko nadýchla cez stisnuté zuby. „A čo to prežitie?“

„Ona... nedovolila si zomrieť. Možno možno by nízka úroveň internalizovanej rezonancie u schopnej liečiteľky mohla zabezpečiť dostatočné prostriedky vyživovania sa zvnútra, zatiaľ čo bežné telo by v rovnakých podmienkach zahynulo.“

„To je absurdné!“ vyprskla Stroudová.

„To momentálne nie je podstatné. Vieme sa dostať k jej spomienkam?“ spýtal sa Morrough. „Večný plameň by sa s tým toľko nebabral, ak by nešlo o informácie zásadného významu.“

„Vaša eminencia,“ oslovila ho Stroudová prosebne. „Rád Večného plameňa je preč. Ostal po nich len popol.“

„Na nič som sa ťa nepýtal,“ odvetil Morrough a radšej sa sústredil na muža, ktorého tvár nabrala nezdravý zelenkastý odtieň.

„Ja... neverím...“

„Vypadni.“ Vzduch sa rozozvučal.

Muž zbledol a opakovane sa uklonil, ďakujúc Morroughovi za jeho láskavosť a trpezlivosť. Potom vyspätkoval z miestnosti s očividnou úľavou na tvári.

„Čo skrývaš?“ Morrough sa odrazu týčil nad Helenou.

Srdce jej bilo čoraz prudšie. Nemala odpoveď.

Aj Stroudová sa ponad ňu naklonila, sústredene si ju premeriavajúc pohľadom. „Vaša eminencia, možno ak by sme odstránili prednú časť jej mozgu, boli by sme schopní infiltrovať sa do niektorých jej spomienok, kým by ho poškodili horúčky,“ navrhla a prstom zamyslene prebehla Helene po čele. „Možno by to alternovalo nervové cesty dostatočne na to, aby sme ich dokázali prinavrátiť. Bude mi cťou udržiavať jej životné funkcie, kým by ste uskutočnili vivisekciu.“

Keď Morrough prikývol, Helenu zachvátila hrôza. Stroudová ustúpila dozadu, aby upravila svetlo nad ich hlavami, akoby plánovali začať okamžite.

„Prepáčte,“ prerušil ich jemný hlas a Helenu okamžite zaplavila úľava, no vtom si uvedomila, že patrí zradcovi Shiseovi, ktorý tu stál, zvierajúc puzdro v dlaniach. „Práve som si spomenul na jednu drobnosť. Bol tu istý generál Bayard. Vo vojne si poranil hlavu.“

„Áno.“ Zdalo sa, že Stroudová toto vyrušenie popudilo.

„Mozog bol vyliečený, lenže...“ odmlčal sa, akoby hľadal to správne slovo. „Procedúra ho odstavila od jeho mysle, od jeho skutočného ja.“

„Áno, sme si vedomí toho, čo sa stalo generálovi Bayardovi. Nedokázal používať slová. Bol závislý od pomoci iných. Jeho žena sa oňho musela starať ako o dieťa,“ odsekla Stroudová pichľavo.

„Prirodzene, ospravedlňujem sa. Zrejme to nie je dôležité.“ Shiseo sa uklonil a zdalo sa, že sa zberá na odchod.

„Počkať!“ Stroudová tentoraz znela zmierlivo. „Už si raz začal. Povedz, kam tým mieriš.“

Shiseo zastal. „Neviem všetky podrobnosti, no verím, že preňho neskôr počas vojny hľadali liek. Istú komplikovanú procedúru týkajúcu sa mysle.“

„Ktorý by vykonala liečiteľka alebo chirurg?“ Stroudová sa nahla dopredu.

Shiseo naklonil hlavu, akoby sa snažil spomenúť si. „Liečiteľka.“

Stroudová stisla pery. „Tipovala by som, že Elain Boylová.“

Shiseo opäť naklonil hlavu, no zdalo sa, že meno nepoznal.

„Šlo o osobnú liečiteľku Luca Holdfasta. Večný plameň si záznamy nevedol práve úzkostlivo, no meno Elain Boylovej sa v poslednom roku vojny objavovalo často. Zdá sa, že sa stala obzvlášť rešpektovanou osobou.“ Stroudová si ťukla po perách a znova cez zuby nasala vzduch.

„Kde je Boylová teraz?“ chcel vedieť Morrough.

„Keď sme sa zmocnili Inštitútu, bola zabitá. Pokiaľ viem, jej telo poslali do baní. Môžeme skontrolovať, či nájdeme pozostatky.“ Stroudová sa obrátila k Shiseovi. „Čo spravil Večný plameň s Bayardom, že to považuješ za relevantné?“

Shiseo sa znova uklonil.

„Bol som o tom upovedomený len preto, lebo dúfali, že sa podobné techniky využívali vo Východnej ríši. Bolo mi povedané, že liečiteľka disponovala špeciálnou schopnosťou alternovať nielen mozog, ale aj myseľ. Navrhli vstúpiť priamo do Bayardovej mysle a uzdraviť ju znútra.“

Nálada v miestnosti sa odrazu zmenila. Akoby ju nabil elektrický výboj. „To by bola animancia, nie liečenie,“ povedala Stroudová pomaly a neveriacky.

„Netuším, no slová, čo použili, boli... iné,“ odvetil Shiseo. „Bolo mi povedané, že myseľ sa bráni prítomnosti niekoho iného, no táto liečiteľka verila, že s množstvom malých zásahov to bolo možné. Čosi ako tolerovanie jedu.“

„Mitridatizmus,“ vyslovil Morrough pomaly. Narovnal sa do svojej plnej, ohromujúcej výšky. „Mitridatizmus duše...“

Vyrútil sa na Shisea, akoby z neho chcel vyšklbnúť odpovede. „Večný plameň našiel spôsob, ako zabezpečiť, aby žijúce subjekty prežili prenos duše, a ty si sa to neobťažoval spomenúť?“

Helena si pomyslela, že bude zrejme opäť svedkom otvárania rebrovej kliecky.

Shiseo však napodiv ostal pokojný a znova sa uklonil. „Ospravedlňujem sa. Kládli mi mnohé otázky. Je ťažké si spomenúť.“

Zdalo sa, že Morrougha jeho ospravedlnenie upokojilo. Otočil sa naspäť k Helene, akoby bol stále naklonený pátrať po odpovediach vivisekciou.

„Pokiaľ Večný plameň disponoval animancerom, ktorý vyvinul metódu dočasnej transferencie, dala by sa tým vysvetliť táto forma straty pamäti? Ak by nejaká osoba dokázala týmto spôsobom vstúpiť do mysle inej osoby, zrejme by dokázala alternovať jej myšlienky a spomienky, presne tak ako to možno vidieť tu. To by všetko vysvetľovalo.“ Stroudová kývla k Helene. „A musím povedať, že to znie oveľa pravdepodobnejšie ako ten za vlasy pritiahnutý nápad o vnútornej transmutácii.“

„Ak Večný plameň objavil schodný spôsob transferencie, je to oveľa významnejšie než obyčajná strata pamäti,“ podotkol Morrough. Helena cítila jeho rezonanciu až kdesi vo svojej kostnej dreni, akoby sa jej zavŕtávala priamo do mäsa a chcela ju celú ošúpať, vrstvu po vrstve.

Pozrel na Stroudovú. „Zaznamenaj každý jeden detail, na ktorý si Shiseo v rámci tejto procedúry spomenie, kým odíde na východ. Začneme metódu postupnej transferencie testovať. Chcem ju mať zdokonalenú! A ak to bude možné, odstránime jej transmutáciu, aby sme videli, čo sa Večný plameň predomnou tak zúfalo pokúšal skryť.“

Morrough sa nadýchol a znelo to, akoby zarinčala reťaz. Obrátil sa.

„Vaša eminencia,“ oslovila ho Stroudová nervózne. „Procedúra transference, ktorú si želáte testovať, si vyžaduje animancera, všakže?“ Slabo si odkašľala. „Som si istá, že Benneta by táto príležitosť bola bývala nadchla, no nanešťastie duše nespádajú do môjho rezonančného repertoáru. Potom je tu už len jeden ďalší. Je toto dačo, čo by sme...“ V hlase jej zaznela nefalšovaná nádej.

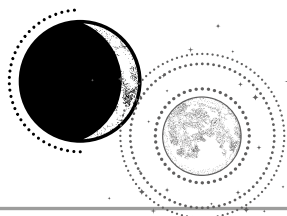
„Nech to zariadi Lovmajster.“

Stroudová zbledla. „Ale ja som...“

„Mám pre teba inú úlohu.“

Stroudová sa vyrovnala, no stále vyzerala sklamané.

„Lovmajster bol predsa len Bennetov obľúbenec.“ Morrough mávol rukou, aby dal najavo, že debatu považuje za ukončenú. „Je čas, aby robil aj čosi viac, než len lovil,“ dodal a stratil sa v tieňoch.

KAPITOLA 3

Ked' Helenu viezli naspäť vo výťahu v Centrále, počítala poschodia Veže, ktoré míňali.

Veža alchýmie predstavovala po stáročia architektonický zázrak. Pôvodne sa týčila len do výšky piatich poschodí, keď ju postavili ako pamätník prvej nekromancerskej vojny. V tom čase bola alchymistická rezonancia tajomnou schopnosťou, ktorú vnímali ako súčasť mágie. Tých, ktorí ju dokázali praktizovať, zahaľoval oblak mýtu a tajomstva, ako napríklad Cetusa, prvého alchymistu severu.

To však zmenili Holdfastovci a Inštitút, keď ustanovili alchýmiu za Ušľachtilú vedu, čosi, čo sa malo študovať a naučiť využívať. Keď hrozilo, že Inštitút alchýmie Vežu prerastie, podvihli ju pomocou alchymisticky zostrojených kladiek, aby pridali k základni ďalšie poschodia. Vďaka tomu sa stala najvyššou budovou na Severnom kontinente a nasledujúce dve storočia si svoj status zachovávala. Dokonca ešte narástla, keď mesto okolo nej expandovalo a cez jeho brány sa hrnulo čoraz viac alchymistov.

Štúdium severnej alchýmie bolo úzko prepletené so samotnou štruktúrou Veže. Spodných päť úrovní, ktoré tvorili „základy“, zapĺňali prednáškové sály plné novícov, objavujúcich svoju rezonanciu. Elementárne princípy

transmutácie si ešte len osvojovali. Na postup bolo potrebné zložiť koncoročné skúšky. Po piatich rokoch väčšina študentov odchádzala s certifikátmi, ktoré im umožňovali vstúpiť do cechov. Len tí absolventi, ktorí sa dokázali kvalifikovať, smeli postúpiť na vyššie úrovne Veže, ktorá sa smerom nahor zužovala. Tu študovali technickejšie smery a predmety. Ešte menej ich postúpilo na ďalšiu úroveň, na poschodia venované výskumu, kde získavali hodnosť veľmajstra.

Výťah sa zastavil kdesi na poschodiach, ktoré boli predtým venované výskumu.

Helena sa prinútila vyzrieť spoza oblaku bolesti, ktorý jej neustále zahmlieval zrak. Neuspela. Steny sa rozmazali, až kým jej vozík nezastavili v strede sterilnej miestnosti.

Kedysi tu zrejme bolo súkromné laboratórium.

Popruhy, ktoré ju púťali k lôžku, boli rozviazané. Stroudová jej skontrolovala zápästia.

Trubice medzi vretennou a lakťovou kosťou v nej vyvolávali nevoľnosť a hlboko zakorenený pocit ublíženia. Nedokázala ani len mierne skrútiť prsty bez toho, aby necítila, ako boli jej svaly, šľachy, žily a nervy v tom úzkom priestore prinútené prispôbiť sa nulifikácii, ktorá ňou prúdila.

„Výborne,“ zašomrala si Stroudová a obrátila sa na odchod. Kým za ňou zacvakli dvere, Helena ju počula povedať: „Bez môjho dovoľenia do tejto miestnosti nikto nevstúpi.“

Dvere sa sťažka zavreli, ozvalo sa škripavé zamykanie a Helena sa ocitla osamote.

Prinútila sa sadnúť si, no droga jej prúdila žilami a v svaloch mala kŕče. Neustále sa sťahovali. Pokúsila sa narovnať sa, no len čo sa jej chodidlá dotkli podlahy, nohy sa jej podlomili.

Zviezla sa na zem.

Bež, neustále jej opakoval hlas. No nedokázala to. Nohy a ruky ju skrátka neuniesli. Pri absencii akejkoľvek fyzickej schopnosti sa jej myšlienky obrátili dovnútra.

Naozaj na čosi zabudla?

Možno Večný plameň nebol preč, možno tu zostal skrytý uhlík, ktorý len čakal na ten správny čas. Tá možnosť v nej vykresala iskričku nádeje. Ale ako u nej došlo k strate pamäti?

Transferencia. Animancia.

Obe slová zneli cudzo.

Premieľala si ich v mysli. Pokúsila sa dať vyslovené poznámky do nejakého kontextu. Duše a mysle, pokus votrieť sa do mysle inej osoby a vykonať transmutáciu vnútra. A toto celé Večný plameň odhalil?

Určite nie. Medzi vyznávačmi Viery boli duše považované za nedotknuteľné. Večný plameň považoval dokonca aj fyzické alternácie vivimancie a nekromancie za riziko pre nesmrteľnosť duše.

Alternácia mysle, transferencia duše, to by nepochybne bolo vnímané neporovnateľne horšie.

No Shiseo tvrdil, že Večný plameň zistil, ako tieto animančno-transferenčné procesy uskutočniť. Také čosi sa nepodarilo ani Morroughovi, ktorý uspel v odhalení tajomstiev nesmrteľnosti.

Lenže kto bola Elain Boylová? Helena to meno nepoznala a bola si istá, že žiadni iní liečitelia, a už vôbec nie osobní, pre Luca vybratí neboli.

Luc by nikdy nepristal na nič, čo by nebolo spravodlivo rozdelené medzi všetkých bojovníkov Odporu vrátane medicínskej starostlivosti a liečiteľstva. Ťažko sa stotožňoval už len s paladínmi, ktorí sa zaprisahali chrániť ho, a to bola tradícia staršia než sama Paladia.

Stroudová sa musela myliť.

Napriek tomu tu bolo čosi skryté. Dačo sa u nej zmenilo. Šlo o natoľko dôkladne skryté tajomstvo, že Helena nedokázala ani len odhadnúť, o čo by mohlo ísť.

Svaly jej stiahlo v silnejšom krči. Ležala na dlážke a jej telo sa krútilo a zvrášťovalo dovnútra, akoby bola mŕtvy pavúk. Mysel však pracovala na plné obrátky.

Čo by spravil Luc, ak by bol nažive, hoci v zajatí? Určite by už mal plán. Nepochybne by Grace svojím šarmom zmanipuloval tak, že by posunula ďalej jeho odkaz. Začal by koordinovať taktiku, ako ujsť a zachrániť všetkých na Stanici.

Presne to by spravil. Teraz to však bola jej úloha.

Nemohla ho sklamať. Nie opäť.

Helena očakávala, že s transferenciou začnú okamžite, no namiesto toho strávila určitý čas – pôsobilo to ako celé dni – takmer neschopná pohybu, až kým kŕče v svaloch nezačali postupne slabnúť.

„Abstinenčné príznaky,“ vysvetlila Stroudová povýšenecky, keď Helene do nosa vrazila sondu a do ruky infúziu s fyziologickým roztokom, ktorý ju zároveň udržiaval pod vplyvom sedatív. „To je fuk. Predpokladám, že ťa učili utrpenie si užívať. Napokon, poslaním liečiteľky je obeta, všakže?“

Stroudová dávala Helene celkom otvorene najavo svoje pohrdanie, odkedy vysvitlo, že boli obe vivimancerky, hoci na opačných stranách vojenského konfliktu.

Stroudová ju považovala za zradkyňu.

„Tie kŕče sa mi nepozdávajú,“ skonštatovala neskôr počas vyšetrenia, a keď Helene myklo prstami, v dôsledku čoho pustila na zem šálku, nespokojne stisla pery. „Nespôsobuje ich nulifikačná súprava. Spomínaš si, kedy sa začali?“

Helena pokrútila hlavou, a keď pocítila ľadové pálenie Stroudovej rezonancie, ktorá sa jej zaborila do ľavého zápästia a vkrútila do kostí, myklo ňou. Trvalo jej zopár minút, kým ju spracovala.

„Súdiac podľa aktuálneho stavu sa zdá, že si mala zápästie zlomené hneď niekoľkokrát. Je tam aj staré poškodenie nervu. Spomínaš si, kedy k tomu došlo?“

Helena si nespomínala na akékoľvek vážnejšie poranenie ruky. Obratné ruky boli pri nasmerovaní a kontrolovaní rezonancie zásadné ako pre prácu alchymistu, tak aj liečiteľa, preto na ne vždy veľmi dbala.

„Nespomína sa to ani v твоjich študentských zložkách, takže sa to muselo stať počas vojny. Ale ani o tom neexistuje zmienka.“

Podarilo sa im získať Helenine akademické záznamy a Stroudová ich s nadšením využívala, keď ju vypočúvala vo veci menej podstatných detailov jej života. Helena predpokladala, že sa jej tým chcela pomstiť za neochotu odpovedať.

Kde po prvý raz vyskúšali jej alchymistickú rezonanciu? Na paladijskom veľvyslanectve v jej domovine, ktorou boli južné ostrovy zvané Etras. Koľko mala rokov, keď sa presťahovala do Paladie, aby študovala na Inštitúte alchymie? Desať.

Koľko rokov výučby na Inštitúte absolvovala? Šesť.

Spomínala si na smrť principáta Apolla Holdfasta? Áno, veď chodila do triedy s Lucom.

Kedy sa pridala k Odporu? Keď cechy zvrhli legítimnú vládu a vytvoril sa Odpor, ku ktorému sa dalo pridať.

Tá odpoveď sa Stroudovej vôbec nepozdávala.

Kedy sa stala členkou Rádu Večného plameňa? Helena sa snažila vyhnúť odpovedi, no Stroudová mala knihu členov spolu s Heleniným sľubom a menom vpísaným krvou.

„Vedela Rada Večného plameňa, že si vivimancerka, keď si sa k nim pridala?“

Helena pokrútila hlavou.

Stroudová tam len sedela, gánila na ňu a čakala na verbálnu odpoveď.

„Sama som netušila, že som vivimancerka,“ povedala napokon Helena. „A potom to už vedel každý. Lucovi to bolo jedno. Nemyslel si, že schopnosti človeka menia jeho podstatu. Šlo iba o to, ako svoje schopnosti využije.“

„Aké veľkodušné,“ odvetila Stroudová ľadovo. Prstami skrčila zložku v ruke. „Večná škoda, že neodstúpil. Veľa ľudí mohlo stále žiť.“

„Jeho rodina bola Povolaná,“ neodpustila si Helena, hoci nemalo zmysel hádať sa.

„Ó áno, slnkom,“ odfrkla Stroudová ostro. „Viem, že na Inštitúte neučili modernú astronómiu, no študovala si niekedy novšie astrologické teórie? Koniec koncov pochádzaš z ostrovov, ktoré sú typické obchodovaním, musela si sa stretnúť s množstvom myšlienok. Ozaj si verila, že slnko, tisícky kilometrov vzdialené, sa zadívalo na zem a vybralo si svojho favorita? Že kvapka slnečného svitu prepožičala Orionovi Holdfastovi natoľko božské schopnosti, že si všetci jeho potomkovia zaslúžili vládnuť Paladii, akoby boli sami bohmi?“

Helena stisla čelusť, no Stroudová pokračovala.

„Podľa tvojich akademických záznamov ťa považovali za bystrú. Nepochybne si nezhltnúť každý jeden príbeh, ktorý ti Holdfastovci narozprávali. Pozri sa mi do očí a povedz mi: Ozaj si myslíš, že mali právo vládnuť?“

Helene sa pod bradu zaborili Stroudovej prsty a prinútili ju pozrieť nahor.

Zahľadela sa Stroudovej do očí a pocítila hrozbu jej rezonancie. „Radšej oni než takí ako ty!“

Stroudová zložila ruku a jej rezonancia sa vyplla. Vzápätí strelila Helene takú silnú facku, až hlavou tresla do steny.

„Ak by si sa bola bývala pridala k nám, mohla si dokázať úžasné veci.“ Keď sa Stroudová nad ňou týčila, sťažka dýchala. „Mohla si byť niekto. Teraz si však nič. Plytvala si talentom pre nesprávnu stranu. Nikto si ťa nebude pamätať. Si ako popol. Presne tak ako ostatní. A zradila si svojich vlastných.“

Keď Helena osamela, priložila si na napuchnutú časť tváre dlaň. V hlave jej pulzovalo.

Odpor považoval vojnu za posvätnú: šlo o božský súboj medzi dobrom a zlom, ktorý testoval Vieru. No Helena mala oveľa osobnejšie motívy.

Luc nemusel byť žiadnym božstvom, aj tak ho chcela zachrániť. Mohol byť tým najbežnejším človekom, stále by si zvolila to isté.

Vari mohla vtedy spraviť niečo, čo by veci zmenilo?

Keď sa prvýkrát dostala do Paladie, mala dojem, že sa ocitla v raji. Etras nedisponoval veľkým množstvom kovov, ale skôr prírodnými zdrojmi. Rezonancia bola vzácna. Existovalo tam zopár alchymistických cechov, no neponúkali žiaden formálny tréning. Prísť do Paladie bolo ako vrátiť sa domov: nájsť miesto, kam odjakživa patrila.

Hmlisto si uvedomovala, že medzi alchymistami panuje určitá hierarchia, dokonca aj v rámci študentov, ktorá oddeľovala zbožné rodiny pevne spriaznené s Holdfastovcami od cechov, no v politike mestského štátu sa vtedy nevyznala natoľko, aby porozumela jej spleťosti.

Zrejme jej bolo len to, že sa s ňou niektorí študenti nechceli rozprávať. Smiali sa na jej otázkach, ťahovali si z jej prízvuku a spôsobu, akým pri rozprávaní gestikulovala rukami. Neskôr zistila, že sú to študenti z cechov a mala by si na nich dávať pozor.

Až Luc jej vysvetlil, že títo študenti považovali Helenu za uzurpátorku miesta, ktoré malo patriť jednému z cechov, no zároveň ju uistil, že sa mylí. Inštitút jeho rodiny nebol predsa založený pre cechy, ale práve pre ľudí ako ona, ktorí nemali možnosť študovať alchýmiu sami. Študenti z cechov ho v podstate ani nemuseli navštevovať, pretože mali vopred zaistené miesta a budúcnosť. Ich zápis na Inštitút predstavoval výlučne istý symbol statusu. Len čo získali certifikát, odišli.

Helena však bola čímsi výnimočná. Bol si istý, že ostane aj po absolvovaní piateho ročníka a bude študovať viac než len základné princípy alchýmie. Postúpi až na tie najvyššie poschodia. Podaria sa jej objavy a bude pracovať na veciach, ktoré zmenia svet. Jej meno sa navždy zapíše do dejín.

Prečo by jeho rodina chcela na Inštitúte študenta z cechu, keď mohli mať niekoho ako ona?

Luc vždy presne vedel, ako Helenu presvedčiť, že nie je niekto, kto až bolestivo nezapadá, ale že je, naopak, niekým výnimočným. Chcela mu dokázať, že sa v nej nemýli. Že stálo za to veriť v ňu. Jeho rodina sa v nej nemohla sklamať.

A tak sa sústredila na vzdelanie a ignorovala všetky politické potýčky.

Luc občas dačo spomenul, napríklad že cechy sú presvedčené, že jeho rodina naschvál potláča vedecký pokrok v alchýmii a zabráňuje industrializácii, a mávol k továrňam pod priehradou, ktoré k oblohe vypúšťali tmavé mračná dymu. Jeho otca obviňovali zo zanedbávania riadenia krajiny, ktorá údajne zaostávala. Cechy takisto navrhli, aby boli právomoci principáta obmedzené na náboženské záležitosti, takže Paladiu by riadili ony.

Zdalo sa, že principát Apollo nikdy nedokázal cechy uspokojiť: ich sťažnosti a požiadavky boli nekonečné.

Keď principáta Apolla zavraždili, cechy to vnímali nie ako tragédiu, ale ako príležitosť. Lucov nízky vek, v tom čase šesťnásť rokov, využili ako zámenku na vyhlásenie reformácie. Paladii už nemali vládnuť náboženské elity a trieda bojovníkov. Mestský štát malo riadiť čerstvo sformované Zhromaždenie cechov.

So štvaním cechov by si Rád Večného plameňa ľahko poradil, ak by nebolo Morrougha, ktorý sa náhle – zdanlivo odnikiaľ – objavil uprostred prevratu a začal ponúkať nesmrteľnosť. Nie nekonečný život postupného úpadku, ale odolnosť voči veku a zraneniam, ktorú objavil nie vďaka božskej moci, ale prostredníctvom vedy.

Cechy sa tej príležitosti chytili a objavili sa prví Nezomierajúci. Najprv len zopár vybraných, ktorí boli nielen nesmrteľní, ale dokonca schopní aj pokročilých foriem alchýmie. Moc a večný život boli odrazu prístupné každému, kto bol ochotný odprisať vernosť Morroughovi. Dychtiví Ašpiranti sa k nemu hrnuli a cechy sa k nim pridali.

Myšlienky „Novej Paladie“ prisľúbené Zhromaždením sa šírili populáciou ako choroba.

Keď sa Večný plameň pokúsil opäť nastoliť poriadok, Nezomierajúci odhalili svoju ďalšiu schopnosť: nekromanciu. V rozsahu predtým nevídanom. Namiesto aby robili nábor medzi Ašpirantmi, na reanimáciu používali zabitých vojakov Večného plameňa, ktorých oživil a poslali zabíť vlastných krajanov. Z mŕtvych Večného plameňa si vybudovali svoju armádu.

Luc si bol ako čerstvo korunovaný princípát Paladie istý, že šok jej občanov prinúti počúvnuť hlas rozumu, keď si uvedomia, že sa chystali spriahnuť s nekromancerami. Koniec koncov nekromancia bola na väčšine kontinentu celé storočia považovaná za smrteľný hriech. Dokonca ani cechy by nezašli tak ďaleko.

Mýlil sa.

„Ak si bola liečiteľka, prečo o tebe nie je zmienka v nemocničných záznamoch?“

Stroudová sa vrátila totálne rozčúlená a privliekla si hrbu dokumentov.

Helenino meno sa nevyskytovalo takmer nikde. Stroudovej sa podarilo identifikovať jej podpis na inventároch medicínskych zásob, na žiadosti o alchymistický nôž základného typu a niekoľkých formulároch s požiadavkami pre oddelenia chýmie a metalurgie o určité zlúčeniny. Jedinou naozaj zaujímavou položkou bol predbežný zoznam obetí, na ktorom bola uvedená ako pravdepodobne mŕtva.

Inými slovami, vo všetkých tých dlhoročných vojenských záznamoch Helena sotva existovala. Zdalo sa, že to Stroudovú priam bytostne urazilo.

„Nuž?“

„Liečenie je zázrak, nie čosi, na čo máš vlepíť svoje meno,“ odvetila, ako by recitovala naučenú poučku. „Na medicínskych záznamoch býva symbol označujúci akt... zakročenia.“

„Chceš tým povedať...“ Stroudová prelistovala zložku a obrátila sa k Helene. V rohu bol tvar polmesiaca preťatý lomkou.

Helena krátko prikývla.

Stroudová sa na značku zadívala. „Ako, dočerta, potom vedieš záznamy o procedúrach?“

Helene stiahlo hrudník a postupne aj hrdlo. „Liečenie nie je procedúra.“

Sokol Matias, spirituálny poradca Rady Večného plameňa a Helenin priamy nadriadený, veľmi striktné vyžadoval, aby sa použitie vivimancie nedokumentovalo spôsobom, ktorý by ho glorifikoval. Akt vivimancie sa mohol podľa neho očistiť len prostredníctvom nesebeckých zámerov.

Hoci boli liečitelia v odlahlých častiach Paladie pomerne bežní, vivimancia bola dostatočne vzácna na to, aby sa šírili rôznorodé tvrdenia o schopnostiach vivimancerov, napríklad že si boli schopní zotročiť živých, rovnako ako nekromanceri zotročovali mŕtvych, prípadne že dokázali vykonať na živom organizme neslýchané transmutácie.

Helena zvykla považovať tieto názory na vivimancerov za nezmyselne kruté, no ako Stroudovej subjekt im začínala rozumieť.

Stroudová si ju nezotročovala, no vyznala sa v paralyzovaní a transmutačne Helenou manipulovala už pri náznaku akejkoľvek provokácie. Ak sa napríklad Helena príliš mykala, Stroudová nechala jej kosti splynúť, aby sa nedokázala pohnúť. Zdalo sa, že ju teší formálny detail, že v podstate nejde o mučenie. Niekedy tak Helenu nechala aj celé hodiny.

Helenu zaliala úľava vždy, keď Stroudová naoko stratila záujem a oznámila, že na ňu viac nemôže plytvať časom. Každý deň po ňu zopárkrát prišli dvaja nekrotroci, aby ju prinútili prejsť sa po chodbe, ktorá viedla okolo výťahu.

Keď sa jej vrátil zrak, zistila, že na nekrotrokov je desivý pohľad. Vosk na mŕtvoly dodával sivoľalovým škvrnám na ich koži mramorový odlesk. Očné bielka mali okolo zastretých zreníc červené či jasnožlté. Končeky prstov mali sčernené a odhnívajúce. Zo zápachu chemických konzervantov a hniloby sa Helene obracal žalúdok, no musela chodiť, až kým sa jej nepodlomili kolená. Potom ju odtiahli naspäť do cely.

Prechádzky jej spĺývali dokopy a takisto aj dni. Helena netušila, ako dlho už bola na Centrále. Svetlá nikdy nezhasínali a všetky okná boli prekryté a zapečatené.

„Je to ona?“ Odrazu z miestnosti vystúpil muž s príšerne bledou tvárou a ostrým, tenkým nosom. Vošiel Helene rovno do jej večne sa opakujúcej trasy.

Helena vyjavene zalapala po dychu, pretože chlap v odeve so sofistikovanou výšivkou a šperkami bol Jan Crowther, jeden z piatich členov Rady Večného plameňa.

„Crowth...“

Vystrčil k nej ruku obsypanú prsteňmi, schmatol ju za rameno, pritiahol k sebe a uprene sa na ňu zadíval.

„Poznala si ho?“ chcel vedieť, keď jej prsty zaboril hlbšie do pokožky.

Pokúsila sa vymaniť zo zovretia, no nekrotroci ju pridržali. Crowther sa k nej čoraz viac nakláňal. Zhlboka sa nadýchol a z úst letmo vystrčil hrubý fialový jazyk, akoby ju chcel oblizzať.

Naľakane sa stiahla, bol však už dostatočne blízko na to, aby rozoznala detaily. Očné bielka mu zľahka žltli a blednúci vzor tmavých žíl mu prestupoval cez mierne zahmlené oči. Pokožku mal zasypanú akýmsi práškom so silnou arómou levandule.

Toto tu nebol Crowther.

Bol to Nezomierajúci, ktorý sa usídlil v jeho tele.

Vo vzácnych prípadoch, keď sa telá nedokázali ďalej regenerovať, napríklad po obzvlášť vážnom zranení, keď liečenie už nebolo možné, sa Nezomierajúci mohli presunúť do tiel svojich nekrotrokov. Presne preto ich Odpor nazýval paraziti.

Nebolo to ideálne riešenie, pretože aj v prípade kvalitnej údržby telá pomaly hnili a chýbali im regeneratívne vlastnosti takmer imúnnych originálov. Helena predpokladala, že práve preto sa Morrough tak veľmi zaujímal o transferenciu. Metóda mala potenciál umožniť Nezomierajúcim usídlieť sa v ešte živých bytostiach.

Parazit používajúci Crowtherovo telo sa stiahol. Znova si ju prezrel a tvárou mu preblesol podivný výraz.

„Poznám ťa,“ povedal ticho.

Chytil jej tvár a obrátil tak, aby na ňu svetlo dopadlo v inom uhle. Očami jej skenoval každý centimeter kože, akoby po čomsi pátral. Schmatol ju za dlaň a temné, ťažké prstene sa jej zaryli až ku kostiam. Puto sa jej posunulo a z miesta jej do ramena vystrelila príkra bolesť. Pozrel jej na prsty a potom opäť na tvár.

Nekrotroci nespravili nič.

Vari je toto Lovmajster? uvažovala.

„Áno, to je ona.“ Objavila sa Stroudová a jej hlas bol oveľa jemnejší, než bola Helena zvyknutá. Vyzerala podráždená hrubým spôsobom, akým s Helenou zaobchádzal, no zjavne sa zdráhala protestovať. „Čoskoro bude pripravená.“

Parazit schmatol Helenu za vlasy, a keď sa k nej znova naklonil, výraz sa mu zmenil. Hľadel na ňu lačne, priam zúfalo, a ničím nepripomínal nezúčastnene pôsobiaceho Crowthera.

„Niekde som ju videl.“ Schmatol ju pevnejšie a potriasol ňou tak rázne, až jej prudko trhlo hlavou. „Kde som ňu videl?“

„Táto tu bola obľúbenkyňou Holdfastovcov, cechmajster. Zrejme ste ju videli v Inštitúte.“

Pri zmienke o Holdfastovcoch sa tvár parazita zvrátila opovrhnutím. Náhle však stratil záujem a pustil ju. Teraz vyzeral skôr rozzúrene a od krku sa mu k tvári šíрили tmavofialové škvrny. „Čakal som čosi viac. Bolo mi povedané, že toto zadanie je veľmi špeciálne.“

Stroudová zasipela. „Zdanie môže klamať. Povedzte Lovmajstrovi, že bude preňho čoskoro prichystaná. Pokiaľ viem, chceli ste si prezrieť prípravy v komnatách.“ Stroudová kývla smerom k výťahom. „Plánujem čoskoro začať s testovacou várkou, aby sme vedeli určiť, ako rýchlo to môžeme odštartovať. Záujem je takmer ohromujúci. Mám k dispozícii tucty prihlášok a to sa k oficiálnemu oznámeniu ešte len schýľuje.“ Stroudová sa nervózne rozosmiala, no potom sa ovládla, odkašľala si a dlaňou stisla panel na výťahu. „Bolo celkom náročné určiť najslubnejšiu kombináciu. Z nemocničných záznamov som si vzala všetko, čo sa dalo. Aj archívy cechov sú celkom užitočné, vskutku nadsčasové na tú dobu. No vy ste jediný, komu sa podarilo vyrobiť presne to, čo sme replikovať chceli, a tak ma nesmierne zaujíma váš pohľad.“

Napriek chvále sa parazit tváril chladne. Prišiel výťah a so Stroudovou sa v ňom stratili, prv než stihol odpovedať.

Nekrotroci pošuchli Helenu vpred. Opatrne vydýchla. Takže to nebol Lovmajster. Uľavilo sa jej, že prvé reanimované telo, ktoré spoznala, bol práve Crowther, jeden z tých rezervovanejších členov Rady a rozhodne nie niekto, s kým by si bola blízka.

Zdvihla hlavu a pohľad jej spočinul na jedinom portréte, ktorý visel na chodbe.

Veža bola kedysi plná umenia a dekorácií. Steny zdobili portréty významných alchymistov, ktorí študovali alebo učili na Inštitúte. Teraz tu ostal len jediný. Zobrazoval namosúrene pôsobiaceho muža so sinavou pokožkou, širokým čelom a masívnou bradou.

Na plakete pribitej pod obrazom stálo meno ARTEMON BENNET a dva dátumy, ktoré delilo viac než osemdesiat rokov.

Helena si okamžite a celkom zreteľne spomenula na správy, ktoré sa k tomuto menu viazali. Keď si Nezomierajúci upevnili svoju pozíciu v meste, vyslali výzvu všetkým vivimancerom a nekromancerom, aby sa prestali skrývať, pridali sa k nim a pomohli založiť laboratória, kde by mohli skúmať svoju moc, oslobodení od útlaku Viery.

Bojovníkov Odporu, ktorých nezabili ani nereanimovali na nekrotrikov, posielali presne do týchto laboratórií, kde slúžili ako pokusné subjekty. Artemon Bennet bol šéfom vedeckých a výskumných oddelení Novej Paladie. Vravelo sa, že sa obzvlášť zaujímal o experimenty na alchymistoch.

Jediným pozitívom tohto obrazu bolo vedomie, že Bennet musel byť nejakým spôsobom už mŕtvy.

Ďalšia prechádzka sa konečne chýlila ku koncu. Helena sa musela stále cielene snažiť zhlboka dýchať, čo bolo v protiklade so spôsobom, na ktorý si navykla v nádrži na stázu, a navyše jej to sťažoval zápach nekrotrikov. Chytil ju závrat a zrak sa jej rozmazával. Kroky boli čoraz neistejšie.

Nekrotrici ju schmatli a nedovolili jej spomaliť. Chodidlá sa jej začali ťahať po dlážke.

No vtom ju pridusené zalapanie po dychu prinútilo k ostražitosti.

„Marinová?“ Okolo nej prechádzalo tmavovlasé dievča na vozíku. Bolo vycivené, prakticky prepadnuté do seba, no keď zbadalo Heleninu tvár, narovnálo sa a naklonilo dopredu. Malo také jazvy ako Grace a cez lono prehodenú deku. Na zápästiach malo podobné putá ako Helena. Tlačili ho chodbou smerom k dverám operačnej sály. Helena si predtým letmo všimla, že sú pootvorené.

Zapotácala sa v snahe udržať sa na nohách. „Penny.“

Penny bola o rok staršia než Helena. Bola jedným zo zopár ďalších dievčat, ktoré chceli dokončiť prvý stupeň vzdelávania v alchýmii. K Odporu sa pridala medzi prvými, odhodlaná bojovať v predných líniiach.

Sanitár pridal do kroku a vozík natočil tak, aby ich možný rozhovor prerušil.

Obe čo najviac vykrútili krk, aby na seba videli, keď ich tisli opačnými smermi.

„Penny, čo idú...“ Helena nemohla dokončiť otázku, keďže ju sotili smerom k jej izbe.

Penny sa naklonila cez operadlo vozíka. Vyzerala žalostne. „Mala si pravdu. Prepáč. Mala som ťa počúvať.“

Nebol čas zistiť, čo tým myslela. Sanitár pridal do kroku a Penny jej zmizla z dohľadu.

„Dnes ťa plánujem doručiť,“ oznámila jej Stroudová, keď vošla s kopou zložiek, ktoré ju doslova pohlcovali. Vždy keď ju Helena videla, pôsobila čoraz roztržitejšie. „Priprav sa.“

„Odchádzam?“

Stroudová na ňu pozrela s podráždeným, nervóznym úsmevom. „Áno. Centrála má iný účel. Lovmajster ťa očakáva. Ideme. Teraz.“

Helena sa nemala ako vychystávať. Napchali ju do výťahu len s oblečením zbaleným na chrbte a vlnenými papučami, ktoré jej boli priveľké.

Výťah zostúpil na piate poschodie, kde bola Veža alchýmie visutou lávkou prepojená s okolitými budovami Inštitútu. V natoľko vertikálne riešenom meste, akým bola Paladia, boli tieto mostíky používané na prepojenie budov často. Niektoré boli len úzkymi priechodmi, zatiaľ čo iné mali dostatočné rozmery, aby v sebe skrývali námestíčka a záhrady tuctu poschodí nad zvyškom mesta. Ako mesto rástlo, obloha ostávala pred spodnými časťami budov takmer ukrytá, čo vytváralo vlhké, potemnené brlohy, v ktorých sa to hemžilo chorobami.

Pohľad jej padol na spoločenské priestory dole, trávnaté pruhy preseknuté geometricky presnými cestičkami, ktoré prepájali internáty, Vežu a Svätyňu vedy.

Schodisko z bieleho mramoru viedlo priamo k obrovskej vstupnej bráne Veže. Helenu pamäť v momente preniesla k všadeprítomným kalužiam krvi a telám, ktoré ich pokrývali, keď ich videla naposledy.

Uhla pohľadom.

Musí sa sústrediť na prítomnosť.

Helenu vtisli na zadné sedadlo motorového vozidla a jeden z nekrotrkov ju potlačil do stredu, keď sa usadil priamo pri nej. Pach hniloby v momente zaplavil uzatvorený priestor.

Prudko jej stislo hrdlo a dlaňou si prekryla nos a ústa.

Stroudová nastúpila z druhej strany. Vyzerala, že je voči zápachu imúnna. Venovala sa svojej obľúbenej aktivite: listovala v hrbce zložíek.

Motorové vozidlo sa pustilo dlhým tunelom a jantárové svetlo z elektrických lampášov prebleskovalo cez Helenino lono. Keď vozidlo vyšlo z tunela, nahradila ho fádna sivosť. Vykukla von na oblohu. Panovalo prítmie a šed' zatahnutého neba akoby vysávala farbu z celého sveta. Keď vyhládla von na mesto, šokovalo ju, nakoľko ho ešte stále hyzdili jazvy vojny: obrovské diery v jeho panoráme, spálené budovy a ruiny. Sotva to vyzeralo, že by sa začalo s rekonštrukciou. Len cesta pôsobila novo.

Keď vozidlo prešlo z Východného ostrova na Západný, stopy vojny takmer úplne zmizli.

Paladiu založili na delte rieky v kotline pod úpäťm pohoria Novis. Pôvodný ostrov mal na severe náhornú plošinu, ktorá sa zvažovala k južnému výbežku. Vežu alchýmie postavili na najvyššom bode ostrova a mestečko, neskôr veľkomesto, postupne zabralo každý jeden centimeter v jej okolí. Ostrov Paladia, ktorý neskôr premenovali na Východný ostrov, bol domovom priemyslu, obchodu, vlády, k slnku sa týčiacich katedrál a Inštitútu alchýmie.

Západný ostrov vybudovali o niekoľko storočí neskôr, aby poskytol domov rastúcemu počtu obyvateľstva. Všetko na ňom bolo novšie a väčšie.

Počas vojny Nezomierajúci viac-menej kontrolovali Západný ostrov, zatiaľ čo hlavným stanom Odporu sa stal Inštitút alchýmie, ktorý im na Východnom ostrove poskytoval vhodný bod obrany so zázemím. Mestský štát bol tak rozdelený na dve časti. Väčšina kritickej infraštruktúry sa nachádzala na Východnom ostrove, a tak spolu s hlavnými prístavmi väčšmi znášal ťarchu vojny počas neustálych nájazdov Nezomierajúcich.

V kontraste s ruinami Východného ostrova pôsobil Západný ostrov prakticky neporušene. Jeho obrovské poprepájané budovy sa týčili k oblohe, trblietajúce sa a nezničené.

Keď sa Helena po prvýkrát plavila hore po rieke a uvidela Paladiu, mala dojem, akoby nejaké božstvo zložilo svoju korunu do priehlbiny medzi

horami. Vo vode sa odrážali vežičky a mesto sa na hladine ligotalo. Neverila, že na svete jestvuje krajšie miesto.

Motorové vozidlo rútiace sa Západným ostrovom pôsobilo v porovnaní s okolím nepatrne. Prešlo ďalším mostom smerom k vnútrozemiu Paladie, ktoré sa rozkladalo celé kilometre od brehov rieky až k hranici horského lesa.

Vnútrozemie slúžilo predovšetkým na baníctvo a poľnohospodárstvo. Malý zvyšok pôdy, ktorá sa nevyužívala na komerčné účely, patrila najstarším rodinám, ktoré sa k Inštitútu pridali pred storočiami, v čase jeho založenia.

Ak ju brali do vnútrozemia, Lovmajster tam musel vlastniť nejaký statok. Možno ho zabavil alebo dostal po vojne, prípadne pochádzal z bohatej cechovej rodiny. Industrializácia posledného storočia priniesla mnohým obrovské majetky.

Naklonila sa dopredu a vyzrela predným oknom, hľadajúc čosi, čo by naznačilo, kam smerujú.

Kým Helenu odvážali z Centrály, v hlave sa jej začínali črtáť hrubé obrysy plánu.

Jej šance na útek boli zanedbateľné. Aj bez pút, ktoré značne obmedzovali jej zručnosti a potláčali jej rezonanciu, mala minimálny tréning v boji. Jej najväčším aktívom bola vždy jej rezonancia. Ak by aj dokázala ujsť, nemala kam ísť. Netušila, kto ostal nažive, komu mohla veriť a kto by veril jej.

Ak by spolupracovala, existovala šanca, že by transferenciu prežila. No v takom prípade by zradila Večný plameň. Vyzradila by informáciu, ktorú chránila aj za cenu obetovania vlastnej pamäti.

Stisla dlane a v zápästiach jej vybuchol ohňostroj bolesti.

V nádrži na stázu si neustále opakovala, že prežije, že stačí len vydržať. Nedokázala však vysvetliť prečo.

Koniec koncov pointou jej liečenia bolo zaistiť prežitie iným. Zabezpečiť, aby Luc nezomrel. No keď boli všetci mŕtvi, liečiteľ nemal opodstatnenie.

Nebude z nej zradkyňa. Čokoľvek si nechala skryť v mysli, nedopustí, aby sa k tomu Nezomierajúci dostali. Na prežití nezáleží. Zabije sa skôr, než od nej čokoľvek zistia, rozhodla sa.

Možno jej násilnícky väzník napokon bude nápomocný.

Ak bola pravda, čo vravela Grace, Lovmajster uprednostňoval vraždu pred strategickými rozhodnutiami, akým bolo vypočúvanie. Ľudia

s násilníckymi sklonmi zväčša konali bezmyšlienkovito. Riadili sa emóciami a až potom sa zvykli zamyslieť.

Ak ho vyprovokuje, možno ju zabije okamžite, uvažovala. Stačí jediná chyba a jej tajomstvá budú stratené. Žiadna nekromancia totiž nedokáže zo záhrobia priviesť myseľ.

Čo by potom spravil Morrough Lovmajstrovi? Nepochybne dačo horšie než Mandlovej.

Aspoň v to Helena dúfala.

Možno nedokáže pomstiť Luca, no Lile mohla zabezpečiť spravodlivosť.

Pri myšlienke na mŕtvu Lilu Bayardovú, na jej odrezanú tvár, na telo, v ktorom väznili ľudí, čo kedysi ochraňovala, stisol Helene hrudník bolestivý krč.

Lila bola jednou z mála, ktorú Helenina schopnosť vivimancie nevyrušovala. Počas vojny sa dokonca delili o izbu. Neboli si práve blízke. Lila bola ako paladínka často na fronte, no nikdy sa nad Helenu pre jej absenciu v bojových líniiach nepovyšovala.

Lilu považovali za talent v bojovej alchýmii, aký sa objaví raz za generáciu. Ku krížovej výprave Večného plameňa sa pridala ako pätnásťročná. Cestovala po kontinente a prešetrovala zvesti o nekromancii. Jej život sa točil okolo pozície paladínky a služby principátovi.

Ludia ju označovali za stelesnenie Lumítie, bojovej bohyne alchýmie.

Helena si nedokázala predstaviť, ako sa niekomu podarilo Lilu zabiť, obzvlášť po Lucovej smrti. Lila by radšej tisíckrát zomrela, než videla Luca padnúť do rúk nepriateľa. Žila a dýchala svojou prísahou ochrany.

Helena zažmurkala. Práve zastali na kontrolnej stanici.

Stromy lemujúce cestu pripomínali kostry. Ich končatiny nezdobili listy. Motorové vozidlo pokračovalo ešte niekoľko kilometrov a potom odbočilo z hlavnej cesty.

Ponad stromy sa týčila budova, a keď sa pustili dlhou príjazdovou cestou, otvorila sa ťažká zdobená brána. Vozidlo ňou prešlo a zamierilo k impozantnému domu.

Šlo o staršie sídlo. Po jeho fasáde sa šplhali liany bez listov, evokujúce černejúce žily. Architektúra ničím nepripomínala modernú eleganciu v meste. Prepracované detaily pôsobili tmavo a ťaživo, akoby už minimálne storočie zvetrávali.

Brána, múr aj ostatné budovy sa stáčali k sebe, čím vytvárali uzatvorené nádvorie so zanedbanou záhradou uprostred. Vozidlo škripavo zabrzdilo na bielom štrku a zastalo.

Navrchu širokého kamenného schodiska stála mladá žena.

Helenu vystrčili z vozidla za Stroudovou. Zhlboka sa nadýchla čistého vzduchu. Striaslo ju od chladu. Vlhký vidiecky vzduch jej okamžite začal prestupovať až do špiku kostí. Na brutalitu severných zím už zjavne zabudla.

Žena na schodisku bola ešte takmer dievča. V ponurom okolí priam svietila. Mala svetlohnedé vlasy, ktoré jej v dokonalých kučerách lemovali bledú tvár. Oblečené mala svetlozelené šaty, dozdobené vonkajším čiernym korzetom, pripomínajúcim hrudný kôš, a lesknúcu sa kovovú lebkú vtáka mala upevnenú tak, že jej zobák padal medzi prsníky. Na niekoľkých prstoch mala alchymistické prstene a v dlani si nenútene prehadzovala krátku palicu, keď sledovala približujúcu sa skupinku.

Pohľad jej zablúdil ponad Stroudovú k Helene. Prižmúrila bledomodré oči. „Ale, ale,“ skonštatovala, keď podišli až k nej. „Fanatici zjavne mávajú rôznu podobu.“

Obrátila sa k Stroudovej a nasadila krutý úsmev. „Vitajte v Temnospáde. Môj manžel vás očakáva.“

Stroudová zladila krok s paňou domu, zatiaľ čo do Heleny sotil nekrotrók, aby sa pohla.

Dvere im podržal mŕtvy majordóm a pri pohľade naňho Helene tuhla krv v žilách.

Na rozdiel od nekrotrókov v Centrále majordóm zosnul len nedávno. Odev mal bez jedinej chybičky. Na okamih si pomyslela, že je nažive alebo ide o parazita. Jeho pokožka nemala voskový mŕtvolný odlesk a nehýbal sa s pomalosťou, ktorú si s nekrotrókmí zvyčajne spájala. Jeho výraz a oči však boli celkom prázdne.

Museli ho zabiť len nedávno. Grace povedala, že si Nezmierajúci držia nekrotrókov ako služobníctvo, a bohatá rodina sa určite nechcela obťažovať smradom, čo znamená, že ich striedali pomerne často.

Keď vstúpila dnu a zadívala sa na dekór domu, zovrelo jej žalúdok.

Vstupná hala bola priestranná a studená a Helene okamžite padol zrak na žiarivú krvavú šmuhu. Zalapala po dychu a inštinktívne odvrátila pohľad aj hlavu.

„Čo je?“ vyrútila sa na ňu Stroudová.

„Krv,“ prinútila sa hlesnúť, neschopná pozrieť tam znova. Myslel jej zaplavili všetky tie popravy, odporné pachy v ovzduší, ktoré sa aj teraz valili bielym mramorom ako povodeň.

Stroudová sa rozhládla naokolo. „Kde?“

Helena slabó kývla daným smerom, no Stroudová vyzerala zmätene. Keď sa tam pozrela opäť, pochopila svoj omyl. Nebola tam žiadna krv.

Na stole v strede miestnosti stála kytica kvetov. Už len pri pohľade na ňu Helenu myklo.

„To je fuk,“ zašomrala.

Dievčina v zelenej ju len mlčky sledovala. Pohľadom skákala z Heleny na ruže a naspäť. Pery jej skrútilo do letmého úsmevu. Obrátila sa a vyrazila k dverám na opačnej strane haly.

„Počkaj tu,“ povedala Stroudová. Dvere sa zavreli a Helena osamela s mŕtvym. Rozhládla sa po miestnosti, no pohľadu na ruže sa vyhla.

Šero vnútri bolo ťaživejšie než pod dusivou sivou oblohou. Dom jej pripomínal jaskyňu, potemnenú filigránovými kovovými dekoráciami. Napravo stálo masívne zdobené schodisko, ktoré viedlo na niekoľko galérií, týčiacich sa nad halou.

Do vnútra domu pokračovali tmavé chodby, ktoré osvetľovali len chabé elektrické svietniky. Ticho bzučali a sotva poskytovali nejaké svetlo. Okná vysoko nad nimi pôsobili, akoby ich navrhli s cieľom vrhať svetlo na stôl uprostred. Na mramorovej podlahe okolo stola bol ako mozaika včlenený čierny pokrútený tvar. Helena zo svojho miesta nedokázala určiť, čo mal predstavovať.

Dom na ňu pôsobil akosi špinavo. Hoci nikde nevidela prach, nedokázala sa striasť pocitu, že sa o miesto nik nestaral. Vzduch bol zatuchnutý, akoby aj sama budova bola práchnivejšou mŕtvou.

Vtom sa dvere oproti otvorili. „Pod', Marinová,“ oslovila ju Stroudová, ani čo by k sebe volala zviera.

Vstúpila do miestnosti s dvoma obrovitanskými oknami s mrežovinou, poskytujúcimi výhľad do záhrady s rozsiahlym bludiskom z kríkov. Hrubé závesy boli odtiahnuté, aby prepúšťali dnu chladné svetlo. Dievčina v zelenej už stihla krátku palicu odložiť a sedela na okraji chatrne pôsobiacej

stoličky. Látku šiat si rozprestrela tak, akoby sa ňou pýšila. Na druhej strane miestnosti pri oknách stála tmavá postava.

Helenu zamrazilo.

Stroudová ju potiahla popri tenkých stoličkách a čalúnených pohovkách k postave.

Zimné svetlo lemovalo siluetu, a až keď Helena pristúpila bližšie, dokázala rozoznať detaily.

Bledá pokožka. Striebrobiele vlasy.

Takže starec. Muselo ísť o niektorého z cechových patriarchov.

Zopár ich v Inštitúte stretla. Vždy boli rovnakí. Pyšní, posadnutí vlastnou mocou a vnímaním ich statusu. Zakaždým si vyžadovali preukazovať viac rešpektu.

Bol to presne ten typ človeka, ktorý sa dal ľahko zmanipulovať. Stačilo úplné minimum, aby jej vykrútil krk.

S trochou šťastia bude do dvoch týždňov po nej.

Obrátil sa. Helene stislo hrdlo a svet okolo nej zmizol. Kroky stíchli.

Vôbec nebol starý.

Bol to dedič železného cechu. Kaine Ferron.

S úžasom sa zahľadela na známú tvár.

Bol jedným z mála študentov z cechov, ktorí v štúdiu na Inštitúte pokračovali aj po zložení prvých záverečných skúšok. Boli v tom istom ročníku. Chodili na tie isté prednášky, dokonca pracovali ako asistenti na tých istých výskumných poschodiach.

Jej myseľ odmietala prijať, čo vidí, pretože toto tu predsa nemohol byť Kaine Ferron.

Kedysi mal čierne vlasy, no teraz boli bezfarebné. Bledosť jeho pokožky nespôsobilo starnutie, no vyzeral, akoby ho vybielili v mesačnom svite.

Na sekundu si pomyslela, že je to asi tiež mŕtvoľa, rovnako ako Crowtherovo telo v Centrále, no striebrosivé oči, ktoré pozreli do tých jej, boli ostré, skléry biele, zreničky čierne. Pod kožou sa mu nehadili čierne žily. Vlastne nebolo vidno žiadne žily, akoby mal miesto krvi ortuť.

„Posledná členka Rádu Večného plameňa len pre vás, Lovmajster,“ oznámila Stroudová, akoby mu odovzdávala medailu. „Predpokladám, že ste sa na Inštitúte alchymie poznali.“

Blysol po nej tými zvláštne znepokojujúcimi striebornými očami. „To sotva.“

„Viem, že ste podnikli opatrenia,“ pokračovala Stroudová a usadila sa. „Nerobila by som si však veľké starosti. Nemá tréning ani žiadnu skúsenosť z boja, ktorá by stála za zmienku. Určite si s ňou ľahko poradíte.“

Znova pozrel na Helenu. Tvár neprežrádzala žiadnu emóciu, teda s výnimkou očí. V tých sa črtala vypočítavosť lovca. Vlka. „Tým som si istý.“

Stroudová si odkašľala. Ferronova úsečnosť ju očividne zneisťovala. „V poriadku. Veľký nekromancer chce mať výsledky pred zimným slnovratom. Podľa jeho rozkazu máte na nej čo najčastejšie vykonávať metódu dočasnej transference, aby ste dosiahli singularitu, no nevyčerpali jej dušu. Keď to docielite a zvyknete si na jej myseľ, pevne verím, že zvrátenie transmutácií v jej pamäti bude pre vás maličkosťou. To, čo je skryté, si smiete prezrieť a následne si po ňu prídeme. Veľký nekromancer takisto zamýšľal extrahovať spomienky.“

Ferron nevzrušene prikývol.

„Som si istá, že to viete, no ide o absolútnu prioritu. Všetky ďalšie povinnosti sú až do dokončenia tejto úlohy považované za druhoradé.“

Dievčina v zelenom zašomrla a jej dokonalé kučery sa zachveli.

„Chcete tým povedať, že si ju tu máme nechať?“ vybuchla. „Skrátka nechápem, čo je toto za spravodlivosť. Veď ani len nie je z Paladie. Prečo nemôže ostať na Stanici s ostatnými? Prečo si ju máme držať doma? Už som musela zrušiť tri večere a vymyslieť si výhovorky. Nik sa ma nepýtal, či chcem mať väzenkyňu.“ Jej hlas znel uslzene a roztrpčene. „A čo to má na sebe? Ak ju niekto uvidí, bude sa o tom rozprávať úplne všade.“

„Sklapni, Aurelia,“ zahriakol ju Ferron ľadovo, nevenujúc jej jediný pohľad.

„Ja... nebola som si istá, aký odev by bol vhodný,“ odvetila Stroudová pridusené. Zahanbilo ju to. „Prirodzene ju nemusíte držať v tomto. Bolo to poruke.“

Okná zarinčali a domom presvišťalo hlboké zavýjanie krútiaceho sa vetra. Stroudová poskočila. Ferron s Aureliou akoby si nič nevšimli.

„To je celkom jedno,“ prehovoril Ferron. „Určite jej dačo nájdeme. Aurelia má oblečenia dosť.“

Aurelia naňho šokovane zízala. „Chceš, aby som jej dala dačo svoje?“

„Nechceme predsa, aby si ju mýlili s personálom. Alebo preferuješ, aby som dal niečo ušiť?“

Aurelia pobúrene zalapala po dychu, akoby šlo o väčšiu nehoráznosť, než mať v dome väzenkyňu či mŕtve služobníctvo.

„Skvelé,“ povedala Stroudová veselým hlasom, kým všetci predstierali, že im uniklo Aureliino hroziace samovznietenie. „Takže ju máte plne k dispozícii, Lovmajster. Je len vaša.“ Mávla smerom k Helene.

Ferron na ňu pozrel, no nepohol sa. „Tu?“

„Len predbežná prehliadka, aby ste zistili, či sa ma dačo nepotrebuje spýtať, kým odídem. Preferujete súkromie?“

„Nie. Pokojne nás sledujte.“ Prišlo k Helene. Bol celý v čiernom, v odevy podľa mestskej módy. Jeho kabát a vesta boli umne povyšované čiernou niťou, ktorú však odhaľovalo len odrazené svetlo. Na krku mal žiarivobielu kravatu.

Helena ešte nikdy nevidela cechového alchymistu, ktorý by mal na sebe tak máličko kovu. Alchymisti totiž zvykli používať kovy všade: v šperkoch, vtkané do oblečenia, vo vychádzkových paliciach, zbraniach. Nezvyčajní alchymisti, ako napríklad pyromanceri, mali svoje zapaľovacie prstene vždy na prstoch, pokiaľ neboli doslova prinútení zložiť si ich.

Aurelia bola tiež samý kov, no Ferron nie.

Stiahol si čiernu rukavicu a objavila sa bledá ruka s dlhými prstami.

Vivimancer, vravela Grace. Samozrejme, že nepotreboval kov.

Helena sa pokúsila vyšklbnuť, pretože sa jej mimovoľne vynorila spomienka na Stroudovej nebezpečné šmátravé prsty. Zistila však, že sa nemôže pohnúť.

Bez toho, že by sa jej Ferron dotkol, sa jej cez telo pretkalo rezonančné rozochvenie, jemné ako hodvábná pavučina, natoľko nepatrná, že ju najprv nezaregistrovala. Lenže držala ju v pevnom zovretí. Nebolo to ako s Morroughom. Rezonancia nenapĺňala vzduch, až kým všetko nebzučalo. Ak by sa nepokúsila pohnúť, ani by nevedela, že tam je.

Ferronovi sa zablysko v očiach. Akoby cítil, že sa trápi. Ukazovák sa sotva dotkol jej spánku a vtom pocítila jeho rezonanciu naplno, intenzívnu ako drôt nabitý elektrinou.

Lebku jej preťalo čosi ostré a kvalitne vybrúsené. Miestnosť aj Ferron boli odrazu preč a pred očami sa jej začali premietiť spomienky, akoby sa pozerala na zoetrop.

Cesta do Temnospádu. Penny. Stroudovej výsluchy. Parazit vo Veži v tele Crowthera. Debata, ako najlepšie z Heleninej mysle vypáčiť spomienky. Shiseo, ako vychádza z tmy s malým puzdrom a šidlom. Keď Ferron postupoval hlbšie, spomienky striedavo pohasínali a prebleskovali. Jej myseľ pripomínala knihu, v ktorej listoval, hľadajúc, či nájde dačo hodné pozornosti.

Pokračoval až do nádrže na stázu, prechádzajúc cez nekonečnú ničotu a ešte ďalej k Veži a krvi a k rokom v nemocnici.

Nikdy si neuvedomila, aký ničotný a repetitívny bol jej život, až kým nemala možnosť si ho takto prehliadnuť.

Keď prestal, myseľ jej bežala na plné obrátky. Ešte chvíľu dotyk neprerušil a jeho rezonancia sa jej prevalila cez mozog. Začervenelo sa jej pred očami.

Napokon ruky spustil a skúmavo sa na ňu zadíval.

„Nuž,“ ozval sa konečne.

„Výnimočné, pravda?“ Kdesi spoza neho zaznel Stroudovej hlas.

„Veru áno,“ odvetil a ostro si Helenu premeriaval. Spýtavo zdvihol obočie. „Vojna sa skončila. Čo si myslíš, že v tom svojom mozgu stále chrániš?“

Pozrela mu priamo do očí a tentoraz neuhla pohľadom.

Luc. Chránila Luca.

„Holdfast je mŕtvý,“ odsekol rázne, akoby jej odpoveď čítal v očiach. „Večný plameň sme zahasili. Nie je koho zachraňovať.“

Odvrátil sa aj s tým svojím jedovatým výrazom v tvári.

„Ešte niečo?“ oslovil Stroudovú.

Tá len pokrútila hlavou.

Paralýza sa rozplynula. Helena sa jej bránila, no zmizla tak náhle, že sa jej podlomili kolená. Padla. Pokúsila sa zachytiť, no váha vlastného tela jej klesla do dlaní. Zápästia jej zachvátila šialená bolesť, dobiela rozpálený plameň vystreľujúci až k pleciam.

Zviezla sa na dlážku.

Aurelia potlačila smiech.

„Predpokladám, že ste všetko stihli prebrať so Shiseom, kým odišiel,“ počula Stroudovej hlas. „Po prvom sedení pošlem niekoho na vyhodnotenie, aby sme si vedeli určiť časovú os pre výsledky.“

„Áno, tento plán mi bol predostretý až trýznivo detailne,“ odvetil Ferron chladne. „Vykonám ho. A teraz ma ospravedlňte.“

Prekročil Helenino telo a vyšiel z miestnosti. Ani raz sa neobzrel.

Helena sa pokúsila posadiť. Snažila sa nepoužiť dlane, a tak sa len opatrne prevalila na bok a oprela o lakte, pritískajúc si zápästia ochranný k hrudníku.

Keď konečne zdvihla hlavu, Stroudová bola preč a Aurelia netrpezlivo postávala kúsok od nej. Krátku palicu mala opäť v dlaniach.

„Zdvihni sa!“ prikázala. „Mám ti ukázať tvoju izbu.“

Helena vstala a opatrne nasledovala Aureliu späť do vstupnej haly. V zápästiach jej pulzovalo. Nekrotok z Centrály tam ešte stále bol, a keď Aurelia vykročila chodbou, nasledoval ich. Vyšli schodiskom a cez rôzne miestnosti prešli do ďalšej haly.

Bola tu väčšia tma. Zrejme šlo o druhé krídlo, kam svetlo dopadalo pod iným uhlom. Väčšina okien bola zastretá a nábytok prikrývali ochranné textílie.

„Len aby bolo medzi nami jasno: musíme ťa tu mať, no to neznamená, že ťa chcem mať na očiach,“ prehodila Aurelia. Kráčala rýchlo.

Helena začala strácať dych už na schodoch a teraz jej ledva stíhala.

„Ak správne chápem, tie náramky ti majú brániť používať alchýmiu. No tu je to aj tak jedno. Ferronovci postavili tento dom z čistého železa a je dôvod, prečo Kainovi Ferronovi za manželku vybrali mňa.“

Aurelia zastala a obzrela sa na Helenu. Zdvihla ruku. Dramaticky ňou mávla a alchymistické prstene, ktoré jej zdobili prsty, sa premenili a predĺžili, až sa z nich napokon vyformovali dýky. Jej prsty pripomínali dlhé nohy pavúka.

Helena sledovala transmutáciu s naučeným záujmom. Prirodzená rezonancia železa bola medzi alchymistami považovaná za pomerne zriedkavý jav, hoci nebola natoľko nezvyčajná ako rezonancia zlata alebo pyromancia. Surové železo bolo prirodzene nepoddajné, až natoľko, že sa všeobecne považovalo za chemicky nereaktívne. Väčšina alchymistov železo transmutovať nedokázala bez toho, aby ho opakovane nevystavili vyžarovaniu lumína v Athanorskej peci, no aj potom sa im darilo lepšie s oceľou než so železom.

Aureliina transmutácia bola rýchla a okázalá. Na hodine by ju skritizovali za nadbytočné pohyby a nedokonalé rozloženie železa, no ľahkosť, s akou

prstene transformovala, znamenala, že disponovala extrémne vysokým stupňom železnej rezonancie, a ak bol dom skutočne zo železa, znamenalo to, že s ním takisto vie zaobchádzať ako so zbraňou.

Helena sklopila pohľad na železný motív, ktorý sa vinul podlahou a zdobil aj steny.

„Toto krídlo nepoužívame,“ povedala Aurelia a znovu vykročila chodbou. Prstene boli opäť len peknými krúžkami okolo prstov. „Nechcem, aby si bola na očiach, predovšetkým keď mám hostí. Drž sa bokom, kým po teba nepošleme. Otroci dostali inštrukcie dohliadať na teba, takže sa dozvieme, ak sa pokúsiš spôsobovať problémy.“

Aurelia zastala, položila krátku palicu na jednu zo železných tyčí v podlahe a jemne ňou pokrútila. Železo sa hrmotne posunulo a dvere zdobené ďalšou dávkou železa sa otvorili.

Bola to priestranná miestnosť s dvoma dlhými oknami a posteľou s baldachýnom medzi nimi.

Pri jednom z okien stálo kreslo s vysokým operadlom a pri ňom bol zdobený stôl. Pri vzdialenejšej stene sa nachádzal obrovský šatník a väčšinu podlahy pokrývala ťažká rohož.

Na stenách nebolo nič okrem hodín, umiestnených privysoko na to, aby na ne dočiahla. Bolo tu však čisto a dokonca miestnosť pôsobila vyvetrane.

Helena vošla do izby a opatrne si ju obzrela.

„Jedlo ti donesú,“ oznámila Aurelia a zavrela za sebou dvere.

Až keď Helena osamela, zamyslela sa nad tým, aké bolo čudné, že ju Aurelia odprevadila až sem.

Možno Ferronovci neboli natoľko bohatí, ako naznačoval ich dom.

Pôsobilo to, akoby nemali dostatok personálu. Napokon, majordóm bol mŕtvola a možno aj ostatné služobníctvo. Zúfalá potreba peňazí by vysvetľovala, prečo sa Heleny museli ujať a prečo trávil Ferron čas lovom bojovníkov Odporu namiesto spravovania rodinného cechu a tovární.

Spomínala si, že Ferronovci boli jedným z najbohatších rodov v Paladii. Vynašli industriálnu výrobu ocele, čo im umožnilo monopolizovať oveľa viac než len paladijský oceliarsky priemysel. Nakupovala od nich aj väčšina susedných krajín.

Zjavne sa im však prestalo dariť, keď sa ich dom ocitol v takomto stave.

Pristúpila k najbližšiemu oknu. Bol pod ním osadený radiátor. Okno pretínali mreže z kovaného železa a bolo pevne zamknuté. Takže možnosť vyskočiť nebola reálna.

Končekom prsta sa železa dotkla, no necítila nič. Žiadne spojenie s chladným kovom, len mŕtvolné prázdno, ktoré vyžarovalo z jej zápästia.

Pritisla k nemu celú dlaň. Trpko ľutovala, že necíti svoju rezonanciu. Svet, ako ho poznala predtým, bol vždy plný energie, bzučal silou, na ktorú bola od narodenia naladená.

Teraz však zostalo všetko nehybné. Neustály pocit apatie ju miatol.

Vykukla cez okenné tabule a navôkol videla len divočinu a hory.

Bol čas prehodnotiť plány. Ak bolo úlohou nekrotrokov strážiť ju, určite im prikázali dohliadnuť, aby sa nezabila.

Prstami zabubnovala po parapete, ignorujúc drobné výboje bolesti, ktoré jej vystrelili hore rukou.

Nanešťastie Ferron nebol hlúpy, pochabý patriarcha rodu, v akého dúfala.

Jeho rezonancia nebola ako Morroughova. Siahala za všetko, čo doposiaľ považovala za možné, no najviac ju znepokojoval spôsob, akým sa jej hrabal v pamäti. Morrough spravil čosi podobné, no jeho mentálne znesvätenie bolo brutálne a náhodné. Ferron operoval s chirurgickou presnosťou.

Domnievala sa, že rýchle vyrovnanie sa s obeťami svedčilo o jeho impulzívnosti, no v skutočnosti sa nemusel trápiť s držaním väzňov, ak sa dokázal pozrieť do ich mysli a vziať si svoje odpovede.

Ako mohla preľstiť niekoho takého? Videl len jej spomienky alebo aj myšlienky?

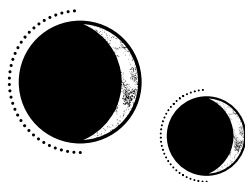
Nezomierajúci sa po svojom postupe, ascendencii, nemenili, bola to časť ich „daru“, pokiaľ neboli ich telá natoľko zničené, že sa museli stať parazitmi, stávali sa nemennými. Dokázali prísť o končatinu a nechať si ju opäť narásť.

Prečo Ferron vyzeral práve takto?

Pôsoobil akosi... destilovane. Akoby ho vzali a nechali sublimovať, až kým z neho nezostala len podstata, čosi smrteľne ľadové a lesklé. Lovmajster.

Nebola to osoba, ale zbraň.

Nuž, Helene nezostávalo nič iné, len s ním podľa toho zaobchádzať.

KAPITOLA 4

Helene trval svedomitý prieskum jej izby a priľahlej kúpeľne len zopár minút. Poskytli jej iba tie najzákladnejšie potreby: mydlo, uteráky, zubnú kefku a kovový pohár na vodu. Stisla ho, aby ho ohla, nejako spracovala. Ak by ho dokázala zlomiť, mala by pekný ostrý črep, s ktorým by si prerezala tepny.

Po pár minútach úsilia sa však dopracovala len k preliačeninám na palci a pulzujúcej bolesti v oboch zápästiach.

Potom sa pokúsila zvesiť zrkadlo, no bolo tak tesne pripevnené k stene, že podeň nedokázala ani len vložiť prsty. Keď doň tlkla pohárom, nestalo sa vôbec nič.

Odstúpila, škaredo naň zazrela a pri pohľade na svoj odraz sa mykla.

Osobu, ktorá na ňu gánila, sotva spoznávala. Žltkastá pokožka, ktorej sa vyše roka nedotklo slnečné svetlo, dlhé čierne vlasy posplietané do nepreniknuteľnej húštiny okolo tváre. Črty mala prepadnuté. V podstate sama pripomínala nekrotroka, keby nebolo zúrivých tmavých očí.

Vrátila sa do spálne. Sklamalo ju, že nevidí žiadne šnúry na závese, na ktorých by sa dalo obesiť. Skontrolovala aj priestor za závesom, či nejakú neprehliadla.

Len ži, Helena, prosil ju hlas v jej hlave.

Zháchila sa. Prstom prebehla po vzore na látke a zovrela ho v dlani.

Luc... och, Luc. Samozrejme, že ju bude prenasledovať, odmietajúc akceptovať pragmatickú voľbu. Keby bol tu, už by jej vysvetľoval, aký otrasný je jej plán. Neznášal, keď sa ľudia obetovali preňho alebo pre jeho rodinu. Vždy sa za to cítil zodpovedný, presvedčený, že ak by bol sám býval lepší, mohol ich všetkých zachrániť.

V hlave počula jeho tvrdohlavé naliehanie, aby nezmierala. Dokázala vymyslieť lepší plán, len sa musela prestať fixovať na ten predošlý.

Pokrútila hlavou. „Prepáč, Luc. Na viac sa nezmôžem.“

Prešla k dverám do chodby.

Nemala sa nikomu ukazovať na oči, no to neznamenal, že nemohla opustiť miestnosť. Telo sa jej rozochvelo očakávaním. Srdce začalo tlčiť prudšie.

Chytila kľučku a s ľahkosťou ňou otočila. Ťažké dvere sa otvorili a odhalili dlhú chodbu miznúcu v tme. V Helene však táto náhla voľnosť nevyvolala nadšenie. Srdce jej zamrelo.

Nástenné svietniky už nesvietili. Predtým nepostrehla, ako zlovestne chodba pôsobí, aká je úzka, stáča sa a plnia ju desivé tieň, ostré ako zuby, cvakajúce pred temnými hĺbinami chodby.

V Centrále si zvykla na neustále svetlo.

Stuhla. Ale veď to je nezmyselné, je to len dom, vravela si. Videla už priveľa skutočných hrôz, aby sa zľakla tieňov a chodieb. Jej nohy sa však odmietali pohnúť. Kľučka sa jej zatriasla v dlani.

Temnota bola ako pulzujúci pažerák. Dlhé tieň sa hojdali vo vetre a hrozili, že ju zhltnú. Keby vykročila z izby, opäť by padla do otrasnej, studenej, nekonečnej tmy.

Nikdy by ju nenašli.

Telo jej zaplavila hrôza. Tieň sa opäť zahmýrili a prikradli bližšie.

Hrudník jej zovrel krč, ktorý bolestivo zachvátil pľúca. Stiahla sa späť do izby, zavrela dvere a pritísila sa na ich uisťujúco pevný povrch. Pľúca aj srdce jej ešte stále prudko pulzovali. Nedokázala sa nadýchnuť.

Vedela, že ju budú prenasledovať desy nádrže na stázu, no až doposiaľ si neuvedomila, ako veľmi sa v nej zakorenili, prerástli jej nervami a orgánmi a dokázali ju paralyzovať.

Ostala tam skrčená, bez poňatia o čase, až kým sa neozvalo zaklopanie na dvere, jemný štrngot riadu a odchádzajúce kroky.

Pootvorila dvere a za nimi našla zviazanú látku a podnos s jedlom. Rýchlo ich k sebe stiahla, ignorujúc tmu strácajúcu sa v chodbe.

Keď dvere zatvorila, pozrela na jedlo. Obrátil sa jej žalúdok. Pripomínalo pomyje, akoby niekto zobral zvyšky jedla z celého dňa, vhodil ich do hrnca a uvaril. Radšej bude hladovať.

Podnos odsunula nabok.

Keď rozviazala látkový balíček, objavila spodný odev, vlnené pančuchy a jedny šaty, červené ako krv.

Pozdĺž lemu bolo vidno stopy po stehoch a aj z dekoltu a živôtika boli odtrhnuté ozdoby a čipka, aby vyzerali čo najvšednejšie.

Helena trpko ľutovala, že ňou pri pohľade na tie ruže trhlo.

Pohľad jej zabľúdil k jedlu. Musí si dať na Aureliu pozor, pripomenula si.

Naspodku balíčka boli ľahké topánky, zrejme tanečné, s neprakticky tenkou podrážkou, delikátne, so saténovými stužkami, ktoré boli vyradené, pretože látka na prstoch sa deravela a ich pôvodný lesk bol preč.

Helena všetko okrem pančúch odložila do skrine, pretože sa jej viac pozdávali jej tenké, pichľavé šaty z Centrály.

Ďalší podnos sa objavil v nasledujúce ráno a bolo to ešte horšie. Helena však už bola príliš hladná, a tak si zopár kúskov dala. Vybrala tie, čo neboli prevarené natoľko, že by sa z nich celkom stratila farba.

Znova zatúžila vyjsť z izby, no pri pomyslení na chodbu sa jej žalúdok skrútil do zákerného uzla.

Namiesto toho sa snažila zabaviť cvičením. Praktizovala kalisteniku. Potrebovala byť minimálne schopná vyjsť hore schodmi bez toho, aby hrozilo, že sa jej podlomia nohy. Aj ruky mala slabé, no neexistovalo, že by akokoľvek skúsila zaťažiť zápästia.

Roztrpčene pozrela na putá. Vždy bývala na svoje dlane taká hrdá: na všetko, čo vďaka nim dokázala.

Čím dlhšie hľadala ospravedlnenia, prečo zotrvať v izbe, tým previňtejšie sa cítila.

Ktorýkoľvek iný člen Odporu by mal dom už dávno zmapovaný. Identifikoval by potenciálne zbrane a oboch Ferronovcov odstránil.

Lila by sa nikdy nesprávala ako slaboch. Bolo by jej jedno, či sa bojí. Lenže Helena nikdy nebola ako Lila. Veci si robila po svojom. Videlo sa jej lepšie vyčkávať, nechať Ferrona, nech príde k nej.

Bolo isté, že sa čoskoro objaví.

Mohla len hádať, čo bude transferencia zahŕňať.

Pomyslela na Crowtherovo telo v Centrále a parazita v ňom. Možno sa to čoskoro stane aj jej, až na to, že bude stále nažive. Bude si uvedomovať, že Ferron prebral kontrolu a vládne nad jej myslou i telom.

Na druhej strane počas častých stretnutí aspoň zistí, čo ho provokuje. Odhalí jeho slabiny.

Snažila sa spomenúť si na všetko, čo vedela o jeho rodine. Ferronovci boli úzko spätí s alchymistickou industrializáciou posledného storočia.

Vôbec prvý železný cech založili čoskoro po vzniku Paladie. Železo predstavovalo jeden z ôsmich tradičných kovov, ktoré boli spájané s ôsmimi planétami: olovo a Saturn, cín a Jupiter, železo a Mars, meď a Venuša, ortuť a Merkúr, striebro a Luna, lumítium a Lumítia, a zlato a Sol.

Keďže železo bolo nepoddajné a náchylné na korodovanie, považovalo sa za prosté. Predovšetkým v porovnaní s prvkami, ktoré natoľko nepodliehali skaze, ako napríklad striebro, lumítium či zlato, sa ním pohrdalo. Aj samotní Ferronovci boli neurodzeného pôvodu. Kováči a železiari, ktorí vyrábali hlavne pluhý a iné farmárske nástroje. Nepatrili medzi rešpektovanejších remeselníkov, čo kuli pre Večný plameň oceľové zbrane, ako to robili iní alchymisti železa.

Ako čas plynul, boli objavené ďalšie kovy. Železo ostávalo tvrdohlavým a prízemným základným prvkom, až kým Ferronovci nevyvinuli metódu efektívnej alchymistickej výroby ocele. S presnosťou, ktorú zabezpečovala ich železná rezonancia, dokázali dodať kvalitu aj v priemyselnom rozsahu. Nikto im nedokázal konkurovať. Zmenil sa tým svet a zmenili sa aj Ferronovci. Z remeselníkov sa stali príslušníci novej a nesmierne bohatej triedy pracujúcich a svet sa transformoval zároveň s nimi.

Odrazu bolo jedno, či bolo železo teologicky klasifikované ako nebesky podradné, moderný svet vybudovala ferronovská oceľ: továrne, železnice, motorové vozidlá, dokonca aj celú Paladiu, ktorá architektonicky rástla do závratných výšin. Ruka v ruke s priemyselným rozmachom všetko šplhalo do výšin.

Temnospád, dnes v stave úpadku, bol zjavne vybudovaný ako pamätník rastúcemu vplyvu a bohatstvu a rodina naň bola nesmierne pyšná.

Helenina prvá spomienka na Kaina Ferrona pochádzala z druhého ročníka. Nepamätala si osobu, len meno na zozname. Helena skončila v Národnej skúške alchýmie v ich ročníku prvá a porazila Ferrona, ktorý rebríček viedol rok predtým.

Luc bol na ňu nesmierne pyšný. Nahlas vyhlásil, že prvý ročník sa sotva ráta, pretože to bol vôbec prvý rok, čo sa Helena alchýmii venovala a navyše ju ani neštudovala v materinskom jazyku.

Helena vtedy takmer odpadla úľavou. Jej štipendium na Inštitúte záviselo od jej akademických výsledkov a skúška predstavovala podstatnú súčasť hodnotenia. Jej otec obetoval v Etrase všetko, čo mal, len aby sa dostala do Paladie. Rodičov by zničilo, ak by o štipendium prišla.

Počas šiestich príležitostí, keď Helena národnú skúšku absolvovala, sa prvé miesto ako kyvadlo striedalo v dvoch smerom. Helena Marinová. Kaine Ferron.

Súperenie, hoci nepriame, ktoré nebolo nikdy otvorene priznané.

Patril do cechu. Cechoví študenti sa nerozprávali s „maznáčikom Holdfastovcov“.

Nechápala, ako sa z neho mohol stať Lovmajster.

Rovnako ako ona sa predsa venoval výskumu. Nešpecializoval sa na bojovú alchýmiu ako Lila a nebol ani na dvojprograme ako Luc. Prečo by teraz dedič cechu lovil a zabíjal preživších členov Odporu?

Čím viac o tom premýšľala, tým viac ju naplňal zúrivý pocit nenávisti, že – hoci len vzdialene – poznala niekoho natoľko skrz-naskrz zlého.

Istým spôsobom bola čudná poetickosť osudu, že sa Helena dostala do Temnospádu ako zajatec.

Predtým sa jej Ferrona podarilo pokoriť. Ak si bude dávať pozor, ak bude dostatočne bystrá, zvládne to opäť.

Keď sa Ferron na druhý deň neobjavil, Helena sa prinútila vojsť do chodby, ignorujúc chvejúce sa orgány a stiahnuté hrdlo. Pritisla sa k stene a prstami

sledovala jej obklad. Bolo jej jedno, že sa jej do rýh na končekoch prstov usádza prach a začierňuje ich, akoby to bola nejaká infekcia.

Zvládneš to, povedala si, keď sa pomaličky sunula k temnote, vyhýbajúc sa tým najostrejším tieňom. Skúsila otvoriť najbližšie dvere, no boli zavreté. Pokračovala, musí prejsť ešte aspoň kúsok.

V chodbách stonal vietor, miestami eskaloval do vreskotu a sklenené výplne okien sa triasli. Dom vŕzgal ako posúvajúce sa kosti.

Helena sa pokúsila nadýchnuť, no nedokázala to. Nie v chodbe, kde sa po nej plazili tiene ako neodbytné prsty.

Po tretích dverách jej bolo jasné, že ďalej nezájde. Obrátila sa a chodba sa jej zakolísala pred očami. Temnota podišla bližšie k nej.

Kým sa dostala k otvoreným dverám svojej izby, podlomili sa jej kolená. Všetko sa rozostriilo a potemnelo.

Z čieroty vystúpila Lila Bayardová.

Nebola to Lila, ako si ju Helena pamätala. Krásna, sošná dievčina v brnení a so svetlým blond vrkočom stočeným okolo hlavy kedysi pripomínala sochy Lumítie.

Teraz mala vlasy ostrihané na chlapca a napriek svojej nezvyčajnej výške vyzerala, akoby sa scvrkla.

Civela na Helenu. Pravú stranu tváre a krku mala posiatu jazvami a cez líce až k hrdlu sa jej ťahala dlhá, krutá ryha. Oči mala červené.

„Lila, Lila, čo ti je? Čo sa stalo?“

Helenu zaplavil chlad. Keď sa po Lile načiahla, prsty jej zmeraveli.

Lila otvorila ústa s úmyslom odpovedať jej, no zrazu sa začala rozplývať.

„Lila...“

Keď Helena opäť otvorila oči, ležala na podlahe svojej izby a v hlave jej pulzovalo.

Čosi jej neodbytné vŕtalo v kútiku mysle, tesne za hranicou spomenutia si.

Pokúsila sa sústrediť, no myseľ jej roztrieštla ostrá, červená bolesť. Nech už šlo o čokoľvek, zmizlo to ako para nad hrncom.

Okná zaštrngotali a dom zastonal. Podlaha sa rozvibrovala, akoby ožívala. Helena sa postavila a prešla k oknu.

Hory už boli biele, no sneh sa ešte nedostal k povodiu rieky. Do zimného slnovratu, začiatku nového roka, zrejme ostávalo niekoľko týždňov.

Štrnásť mesiacov. Pokúsila sa rozpamätať na posledný dátum, na ktorý si v rámci vojny spomínala. Posledná bitka sa odohrala koncom leta, no nedokázala si vybaviť konkrétny mesiac či lunárnu fázu. Nemocničné oddelenie sa predsa len so striedajúcimi ročnými obdobiami nemenilo.

Kým hľadela von, dvere za ňou sa otvorili. Na chrbte jej naskočili zimomriavky. Otočila sa, očakávajúc Ferrona.

Stála tam však Aurelia. Vstúpila vo víre modrej tkaniny, opäť pokrytá množstvom kovových kúskov, akoby bola filigránový exoskelet. Ak Ferrovcom chýbali financie, pokojne to mohlo byť preto, že Aureliine sukne vyžadovali metre a metre dovážaného hodvábu.

Aurelia možno disponovala nezvyčajnou rezonanciou pre železo, no s bohatstvom očividne nemala predošlé skúsenosti. Niežeby na tom Helena bola inak, no keďže sa pohybovala medzi urodzenými rodmi, ktoré slúžili Večnému plameňu a Holdfastovcom, nebolo možné isté vedomosti nepochytiť.

Vidiecky odev bol spravidla menej formálny. Luc jej vždy hovorieval o ich vidieckom sídle v horách. Odievanie tam bolo oveľa pohodlnejšie. Každý rok po sprievodoch na počesť princípátových narodenín počas letného slnovratu ju pozýval, aby sa k nim pridala, unikla z mestskej horúčavy a hrozby riečnej choroby, ktorá sa objavovala v teplých mesiacoch.

Vždy radšej ostala so svojím otcom.

O niekoľko rokov napokon vidiecke sídlo predsa len navštívila. Bola však sama. Luc sa nemýlil. Bolo tam krásne, odev bol pohodlný, no každú sekundu svojho pobytu nenávidela.

Aurelia zastala a znechutene si Helenu premerala. „Prečo to máš stále na sebe? To si sa od príchodu neumyla?“

Neumyla. Špina jej pripadala bezpečnejšia.

„Vedela som, že si cudzinka, no predpokladala som, že nech ťa už Holdfastovci vytiahli z akéhokoľvek chlieva, panovali tam určité hygienické štandardy.“

Helena stisla čelusť.

„Ozvala sa Stroudová. Procedúra sa vykoná dnes. Radím ti, umy sa a sprav dačo s tými svojimi odpornými vlasmi, inak prikážem otrokom, aby ťa vyzliekli a spravili to sami. Aktuálne máme zopár slušne zapáchajúcich. Rada ich zavolám, ak ťa ešte niekedy uvidím v tomto stave.“

Obrátila sa na odchod. Ozvalo sa zašušťanie sukní a bola preč.

Helena vošla do kúpeľne, strhla si ľahké šaty s ramienkami a rýchlo otočila kohútikmi v sprche. Potrubie naprázdno vyprsklo, no potom sa so syčaním objavila voda. Helena sa čo najrýchlejšie vydrhla kúskom látky od hlavy až po päty. Prstami si prečesala vlasy, pretože hrebeň jej neposkytli.

Myslel si azda Ferron, že si ním podreže hrdlo?

To vôbec nebol zlý nápad!

Keď bola dostatočne umytá, obliekla si čistú, no na dotyk drsnú spodnú bielizeň. Potom sa prinútila natiahnuť si šaty, snažiac sa veľmi nevnímať ich červenú farbu.

Usadila sa a začala bojovať so zvyšnými zauzlenými prameňmi vlasov. Dlane a zápästia ju síce boleli, no netúžila overiť si v praxi, či Aurelia svoje hrozby myslela vážne.

V Paladii Helenine vlasy vždy považovali za príliš nepoddajné. Ľudia na severe mali vo všeobecnosti jemné a obzvlášť rovné vlasy. Kučery sa akceptovali, len keď ich vytvorila zahriata železná tyč, ktorá ich vytáčala do špirály.

Keď sa z Heleny stala liečiteľka, zvykla si zapleť dva pevné vrkoče a zauzliť ich do drdola na šiji. Aj teraz sa pokúsila vlasy zapliesť, no jej zápästia skrátka točivý pohyb nezvládali.

Vtom sa dvere s ráznym tresknutím otvorili. Stála v nich Aurelia a ostrými modrými očami si ju prezerala s neskryvanou nechutou. Helena len napäto sedela, čakajúc na verdikt.

Aurelia potiahla nosom a prísne stisla pery. „Pod.“

Helena ju v tichosti nasledovala, sústreďujúc sa na premyslené kovové filigrány na jej odeve a nie na tieň okolo seba.

Jej spoločníčka si zjavne ticho neužívala. „Kaine vraví, že jediné, čo je na tebe cenné, je tvoj mozog.“ Pozrela na Helenu ponad plece, akoby očakávala, že sa jej poznámka nejako dotkne. „Domnievam sa, že so zvyškom si teda môžem robiť, čo chcem.“

Keď to hovorila, transmutovala svoje prsty so železnými prsteňmi.

Napriek sile jej železnej rezonancie boli jej pohyby skôr teatrálné. Zbraň, do ktorých transmutovala, by jej polovicu prstov dolámali, ak by sa ich pokúsila použiť.

Helena pochybovala, že Aurelia mala akýkoľvek formálny tréning. Vo všeobecnosti posielali cechy na Inštitút len synov. Dcéry boli určené na vydaj. Mohli ich naučiť lacné alchymistické triky, no zriedkakedy bývali certifikované.

Napriek tomu sa Helena okázalo stiahla a sklopila oči, aby z nich Aurelia nevyčítala jej skepsu.

Aurelii sa pod korzetom zdvihol hrudník, keď prstene transformovala naspäť. „Stavím sa, že teraz ľutuješ, že si sa pridala k Holdfastovcom. Bolo predsa jasné, že vyhrajú cechy. Snažili ste sa nás utláčať a pozri, ako to dopadlo.“

Pohodila hlavou a pokračovala v chôdzi.

Vstupná hala bola prázdna. Aurelia rýchlo vybehla hore schodmi do chodby na poschodí. Zastavila pred prvými dverami naľavo a dotkla sa panelu nad kľučkou. Ozvalo sa kliknutie otvárajúceho sa zámku.

„Vojdi a čakaj,“ povedala jej Aurelia, očami poskakujúc sem a tam, a Helena sa prineskoro dovťípila, že vošla do pasce.

„Kaine čochvíľa príde. Nevychádzaj, kým nepríde,“ dodala Aurelia.

Vzápätí vystrelila do vzdialenejšieho konca chodby a Helenu nechala na chodbe s neodbytným pocitom, že by do tej miestnosti vôbec nemala vchádzať.

Poobzerala sa naokolo. Mala by sa skúsiť vrátiť? Alebo azda existovala možnosť, že by to Ferrona rozhnevalo natoľko, že by ju zabil?

Kým stihla vyhodnotiť svoje možnosti, chodba sa začala ňaťahovať a nafukovať natoľko, až každý povrch vykĺzal z jej dosahu. Kľučka sa vzdŕaľovala a ona sa ocitla uprostred roztvárajúcich sa tienov.

Vystrelila vpred, chytila kľučku, s námahou ju skrútila a vtiahla sa dnu.

Šlo o menší priestor, než bola chodba.

Oprela sa o dvre. Dlaňami a prstami ohmatávala zrnitý povrch dreva, kým sa uzavretý priestor okolo nej vykryštalizoval.

Helenu prekvapilo, že je v podobnej izbe, akú obývala. Dve okná. Posteľ a šatník, no namiesto kresla tu bol jednoduchý stôl a stolička. Mohlo to tu pokojne patriť nejakému askétovi.

Pristúpila k stolu pod oknom. Ležala na ňom kôpka papierov.

Vzala vrchný hárok papiera a zdvihla ho k tlmenému svetlu, aby si overila, či sa naň nepretlačil úryvok z Ferronovej korešpondencie, no papier bol

hrubý a bez poškvŕny. Prstami prebehla po povrchu stola, ktorý zdobili delikátne strieborné línie, tvoriace sofistikované listy a révu, dokonale vsadené do dreva. Zjavne šlo o prácu nadaného alchymistu striebra.

Stôl bol v perfektnom stave a v ostrom kontraste s pavučinami, ktoré pokrývali železné filigrány v zvyšných častiach domu.

Odvrátila sa. Bola napätá a uväznená v miestnosti, v ktorej rozhodne nemala byť. Pochybovala však, že by sa dokázala vrátiť do svojej izby, a bola si istá, že by jej Aurelia vyviedla niečo nepríjemné, ak by ju prichytila.

Lenže čo spraví Ferron, keď ju tu objaví? Rovnal sa vstup do zamknutej miestnosti trestu smrti? Pochybovala, že by bol natoľko impulzívny, a ak Stroudová ovládala širokú škálu vivimancerských trestov, ktoré v podstate neboli mučením, bola si istá, že Ferronovi pôjdu tiež.

Vyschlo jej v ústach.

Stále netušila, ako bude transferencia prebiehať. Napriek častým zmienkam jej nikto nevysvetlil, čo s ňou Ferron zamýšľa spraviť. Helena mohla len hádať na základe Shiseových poznámok, no tie jej nedávali zmysel, pretože to Helena uzdravila generála Bayarda, keď ho prvýkrát ranili. Testovala limity svojich poznatkov a schopností, aby ho zachránila. Dôsledne pomáhala poškodenému mozgovému tkanivu zregenerovať sa. Prežil a ľudia to nazývali zázrakom. Vyhlásovali, že jej ruky sú darom od samotného Sola.

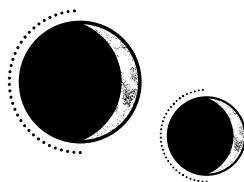
Všetka chvála však pominula, keď sa generál Bayard prebral. Bol ako dieťa. Statný, mocný generál s emóciami batolaťa. Kedysi brilantný stratég nevedel ani len vyjsť z miestnosti bez pomoci.

Helena mu zachránila telo, no naučila sa trpkú lekcii: myseľ bola čosi celkom iné a tú sa jej zachrániť nepodarilo. Roky skúšala napraviť, čo napáchala, no bezúspešne. Kdesi v skrytých zákutiach jej pamäti sa zhmotnila Elain Boylová s liekom v ruke, s procedúrou, ktorú použili aj na Helene. A teraz sa o nej dozvedeli Nezomierajúci.

Helenu vytrhlo z myšlienok cvaknutie zámku. Otočila sa za zvukom. Ferron napochodoval dnu a dlaňou si uvoľňoval látku na golieri.

Keď ju zbadal, zháčil sa.

„Nuž,“ prehovoril. „To je ale prekvapenie.“

KAPITOLA 5

Helena mlčala. Netušila, čo čakať či robiť, a tak len sledovala Ferrona ako zviera zahnané do kúta.

Pohľadom preskočil naspäť na dvere.

„Predpokladám, že ťa sem doviedla Aurelia.“ Vzdychol si. „Zrejme je čas začať.“

Pohol sa vpred a Helena stuhla, no on prešiel popri nej k dverám šatníkovej skrine. Prudko ich otvoril.

Zjavne nebol až taký askét. Vnútri sa totiž skrývalo hneď niekoľko dekantérov. Jeden vybral a do masívneho pohára nalial poriadnu dávku jantárovej tekutiny. Obrátil sa, odpil si a zadíval sa na ňu ponad sklenený okraj. Jeho pohľad pomaly postupoval od podlahy nahor.

Keď sa prepracoval k jej pleciam, náhle sklopil zrak k poháru. Vzdychol si, akoby sa ocitol v chúlостivej a nepříjemnej situácii.

„Nech to máme z krku.“

Helena sa ani nepohla.

Zdvihol zrak. „Pod' sem.“

Keď neposlúchla, pery sa mu pomaly skrútili do úsmevu. „Môžem ťa aj prinútiť.“

Zdvihol ruku, lenivo ňou kývol a dlhé prsty skrútil s absolútnou presnosťou, článok po článku.

Helenine končatiny sa začali pohybovať proti jej vôli, akoby bola bábka, ktorú vodia po javisku. Nohy sa jej ohýbali, zdvíhali, váha sa presúvala z jednej strany na druhú, krok po kroku. Bránila sa tomu, zatínala svaly, no docielila iba neznesiteľný tlak na kosti.

Keď sa k dostala do jeho tesnej blízkosti, prestalo to. Končekom prsta jej natočil bradu nahor. Pohľady sa mi stretli.

„Vidíš?“ povedal. „Bude ľahšie, ak poslúchneš.“

Napľula by mu do tváre, no keď to skúsila, stislo jej čeľusť a zaškrípali jej zuby.

„Neskúšaj to na mňa. Nedocieliš, čo chceš,“ upozornil ju. Desivé, zvláštne oči mal privreté. „Vieš, toto celé je pre mňa dosť nové. Vo všeobecnosti nepreferujem mať väzňov.“

Dopil nápoj a pohár odložil.

„Sadni si.“ Kývol k stoličke.

Odrazu znova dokázala ovládať končatiny. Zvažovala, že sa naňho vrhne, keď už pre nič iné, len aby ho popudila, no okamžite v nervoch ako nástražný drôt pocítila jeho rezonanciu.

Sadla si a v tej chvíli bola opäť znehybnená.

Ferron sa postavil za ňu. Počula ho, no nevidela, a preto jej srdce začalo biť ešte prudšie. Natahovala uši, aby zachytila nejaký zvuk.

Jednou dlaňou ju chytil za čeľusť a zaklonil jej hlavu dozadu, a tak náhle hľadel na strop. Nevidela mu do tváre, len na jeho druhú dlaň. Jeden z prstov mu zdobil tmavý prsteň, ligotajúci sa ešte aj v tlmenom svetle. Dva prsty jej pritlačil k spánkom a palec položil medzi oči.

Naklonil sa vpred natoľko, aby mu videla do tváre.

„A teraz sa pozrieme, aké je to byť tebou.“

Prednú časť lebky jej zaplavila ťažoba. Helena stuhla, kým tlak silnel. Rástol a rástol, až kým čosi nepovolilo, akoby Ferronove prsty napokon prešli cez čelo priamo do jej mozgu.

Odrazu sa jej myseľ oddelila od tela. Cítila, že jej lebka ostala neporušená. Dlane jej ešte stále spočívali na povrchu, no mala pocit, akoby jej niekto

roztvoril hlavu, rozbil ju ako škrupinku vajíčka a odhalil mozog, do ktorého prúdila Ferronova rezonancia.

Nebol to kanál energie ako pri bežnej rezonancii, ale čosi rozsiahle a fluidné, čo sa tlačilo do priestoru, až kým sa pod tým tlakom nedusila. Záhyby a škáry jej mysle sa naplňali ťaživou, silnejúcou prítomnosťou inej bytosti, ktorá sa snažila prevziať kontrolu nad planinami jej mozgovej existencie. Keď už neostávala žiadna prázdna škára, jej vedomie odrazu explodovalo, akoby sa zrútilo dovnútra.

Všetko sčervenalo.

Kričala.

Počula to. Cítila to. Jej fyzická schránka sedela znehybnená na stoličke a z hrdla sa jej dral krik, no Helenina myseľ bola inde. Praskala pod rastúcim tlakom Ferronovho vedomia.

Ferron však neprestával. Tlačil sa čoraz hlbšie. Topila sa vo vlastnom mozgu, sťaby uväznená v pasci, kým príliv stúpala, tlak silnel a nebolo sa kam skryť. Celú ju pohltil.

Ozvalo sa seizmické zabzučanie a potom sa objavilo svetlo, ktoré pripomínalo vyparujúcu sa rosu.

Ešte stále pozerala nahor, s očami upretými na strop. Bledá tvár sa týčila nad ňou a zízala nadol.

Trhavo pohla očami, vystrašená pohľadom na Ferronove tvrdé črty, na to, aký cudzí a neprirodzený bol. Vtom si lenivo pripomenula, že bol v jej mysli a díval sa na seba jej očami.

Odrazu bol preč. Jeho rezonancia a myseľ boli vykorenené ako invázna burina.

Všetko v jej mysli sa zrútilo do prázdneho priestoru a integrita jej vlastného vedomia sa rozpadla.

Sklátila sa bokom zo stoličky a miestnosť sa zvalila s ňou.

Myšlienky sa jej v lebke rozkotúľali ako kocky.

Kde to je? uvažovala.

„Vypadni.“

Slovo rozoznala, no doliehalo z diaľky. Aj iné zvuky. Nebola to etrasština. Tá bola krajšia. Melodickejšia.

Toto tu bol...

Dialekt.

Myšlienky plynuli veľmi pomaly.

Skúsila zdvihnúť hlavu, no miestnosť sa neustále pohybovala.

Musela byť na lodi! Cestovala po mori, nechávajúc za sebou útesy a ostrovy.

Kam sa plavila?

Do školy. Áno, chystala sa študovať alchýmiu.

Na tvári jej pristálo čosi mokré. Namáhavo zdvihla ochabnutú končatinu a utrela si to.

Prsty ostali červené. Prečo červené?

„Vypadni!“

Izba sa zatriasla. Helenu zdvihla akási skrytá sila a sotila ju k dverám. Omámené sa zvalila na zem, no výboj ju priviedol späť k vedomiu. Spomenula si.

Ferron. Transferencia.

Obrátil sa jej žalúdok. Ak by ho nemala prázdny, určite by sa povracala.

Pozrela za seba. Ešte stále tam bol, tvár mal bielu a desivú, skrútenú zúrivosťou. Celá izba bzučala energiou.

„Povedal som vypadni!“ Pôsobil ako zviera, pripravené skočiť po nej a vycerenými zubami jej roztrhať hrdlo.

Nevýslovná hrôza popchla Helenu k činnosti. Prinútila sa vstať, otvorila dvere a utiekla.

Podlaha sa jej prevaľovala pod nohami. Zrak sa jej ešte stále sfarboval dočervena, nech žmurkala akokoľvek rázne. Akoby aj zo stien stekala krv. Tieni sa menili na krvavé výjavy. Neustále si pretierala oči, zúfalo hľadajúc správnu cestu.

V ušiach počula len svoje panické dýchanie. Na nohách cítila dotyk dreva a železné časti podlahy ju chladili ako ľad.

Dostala sa až k schodisku. Cítila, že každú chvíľu upadne do šoku. Končatiny jej oťaželi ako olovo a ťahali ju k zemi. Jej telo chladlo a chladlo, no zároveň ju zachvacovala horúčkovitá triaška.

Zapotácala sa a takmer sa skotúľala dole schodmi. Zachytila sa zábradlia, aby sa udržala na nohách, kým zízala dole do haly.

Lupienky ruží sa vlnili, akoby boli pod vodou, podlaha sa hýbala a vinul sa ňou čierny drak.

Bol skrútený okolo stola, mal rozťahnuté krídla, hlavu stočenú nadol, takže si zubami hrýzol do chvosta, akoby sám seba pojedal.

Uroboros.

V jej červeňou zastretom pohľade vyzeral, ani čo by plával v krvi.

Čo keby skrátka preskočila ponad zábradlie?!

Nebol tu nikto, kto by ju zastavil. Tajomstvá, ktoré jej zveril Luc, by boli v bezpečí a Ferron by zlyhal.

Naklonila sa dopredu. Ruky sa jej roztriasli.

Hlavou napred.

Musí okamžite zomrieť, aby na nej Ferron nemohol použiť vivimanciu.

Už len kúsok...

Ktosi jej pevne zovrel ruku a stiahol ju nazad iba okamih predtým, než sa vyrútila ponad zábradlie.

Zakrútila sa a odrazu hľadela do Ferronovej gániacej tváre.

„Neopováž sa!“

Pokúsila sa mu vymaniť, vystreliť k únikovej ceste, no odtiahol ju od zábradlia, a kým ho tĺkla a škriabala v zúfalej snahe vykrútiť sa mu, ťahal ju dole schodmi. Pokračoval ďalej cez dom, prakticky rozkopol dvere jej izby a sotil ju na posteľ.

Klesla na ňu, prerývane dýchajúc. V dlaniach a zápästiach jej pulzovala bolesť.

„Ozaj si si myslela, že nemám potuchy, že sa pokúsiš zabiť?“ šprihol jedovato. „Akoby Večný plameň miloval niečo viac, než zomrieť za svoju vec.“

„Myslela som si, že nás celkovo preferuješ mŕtvych.“ Hlava ju bolela tak veľmi, až ju napínalo.

Vyprskol v drsný smiech. „Považuj sa za jedinú výnimku toho pravidla. Veľký nekromancer chce tvoje tajomstvá, a kým ich nemá, nezomrieš.“

Rozhliadol sa po miestnosti a v očiach sa mu zablysko.

Zavrel ich a pokrútil hlavou. „Myslel som si, že na jeden večer transfencie stačilo, no zdá sa, že si to chceš čo najviac sťažiť.“

Naklonil sa nad ňu.

Helena naňho hľadela s čírou hrôzou.

„Pozrime sa na tvoje ďalšie nápady,“ fľochol a pritisol jej k spánku chladné prsty.

Napokon nešlo o transferenciu a Helene sa tak veľmi uľavilo, že sa takmer uvoľnila, až kým si neuvedomila, že sa jej nabúral do spomienok.

Jeho rezonancia jej presvišťala myslou ako vánok, z ktorého sa jej roztrepotali myšlienky.

Pohyboval sa pomaly. Namiesto aby pátral po hlbokjej minulosti, zjavne sa zaujímal o nedávne udalosti, prepletajúc sa Heleninými spomienkami ako prúd rieky.

Zdalo sa, že absorboval každý detail. Preskúmaval izbu. Spôsob, akým ju desila chodba. Premýšľanie o ňom a jeho rodine. Jej pokusy cvičiť.

Keď skončil, líca jej pokrývala zasychajúca krv.

„Usilovná ako vždy,“ odfrkol výsmešne, no dlaň odtiahol.

Stisla čelusť.

Ešte stále sa nad ňou skláňal, s rukou vborenou do matraca pri jej hlave.

„Naozaj si si myslela, že sa ti podarí dobehnúť ma a vyprovokovať, aby som ťa zabil?“

S kamenným výrazom hľadela na baldachýn.

„Pokojne to skúšaj.“ Obrátil sa na odchod, no vzápätí sa zháčil, akoby si práve na dačo spomenul. „Už nikdy nepríď do mojej izby. Ak budem niečo potrebovať, prídem ja.“

Keď odišiel, Helena tam len bez pohnutia ležala.

Do svojich plánov nekladala veľa nádeje. Dobré vedela, že má len maličkú šancu na úspech, hoci sa samu seba pokúšala presvedčiť o opaku. Luc by sa však nevzdal. Ak by bol na jej mieste, bojoval by do posledného výdychu. Nemohla ho zradiť tým, že spraví menej.

Lenže Luc bol mŕtvy a ona ho nedokázala priviesť naspäť, čokoľvek by spravila.

Začala sa nekontrolovateľne triasť. Skrútila sa do kľbka a zavrtala hlbšie do postele. Rana v jej hlave rástla, až kým z nej nebola prepadlina, ktorá ju stiahla do seba. Koža sa jej napínala, akoby bola membránový exoskelet.

Z potu jej navlhli obliečky a horúčka stále stúpala. No kým telo jej doslova mrzlo, mozog bol v jednom ohni.

Čas sa zdeformoval, skrútil a ona dokázala vnímať len jediné: vlastné zúfalstvo.

Ozvali sa hlasy. Početné hlasy. Dole hrdlom jej liali nechutné veci. Napínalo ju. Pálčivé odvary spôsobovali, že sa jej na orgánoch tvorili pľuzgiere. Na pokožke cítila čosi horúce a studené. A slizovité. Zdvihli ju a šmarili do ľadovej vody. Vytiahli ju, aby sa nadýchla, a vzápätí opäť ponorili.

Myseľ jej planula ako uhlík, spaľovala všetko okolo seba.

Boli tam aj ihly. Maličké špendlíky, ktoré sotva pocítila, ale aj obrovské kopije spôsobujúce bolestivú agóniu, ktoré jej prepichli ruku naskrz.

Bolesť v hlave rástla, až kým nevytlačila každú myšlienku.

Konečne sa jej podarilo vyklízuť. Jej myseľ sa vyslobodila, odpútala vo voľnom páde.

Všade bola krv.

Bola v nemocnici na Ústredí. Zvonili zvony. Sestričky a zdravotníci horúčkovo organizovali presun tiel. Ich tváre boli rozmazané.

V náručí držala akéhosi chlapca. Zomieral. Pokúšala sa ho upokojiť, sústreďiť sa a potlačiť rastúcu paniku, ktorá sa jej ako pazúry zatínala do pľúc. Nedovolil jej uzdraviť ho. Nech sa snažila akokoľvek, odstrkoval ju. Krv sa z neho valila v tmavých prúdoch. Teplá tekutina sa jej lepila na kožu. Pomedzi všetok ten zmatok ľudia volali jej meno, no ona skrátka musela toho chlapca zachrániť.

Preto tam bola.

Konečne sa poddal. Precítila ho pomocou svojej rezonancie. Srdce jej preťal záblesk nádeje, keď si uvedomila pulzujúcu túžbu žiť. No vtom bol preč. Akoby jej hrudník prerazila päšť. Prišla neskoro.

Zdvihla pohľad k telám, ktoré sa okolo nej kopili jedno na druhom, týčiace sa do ohromnej výšky. Stekali z nich potôčiky krvi, zatiaľ čo sa hromady nakláňali sem a tam. Každú chvíľu hrozilo, že na ňu spadnú.

Skúsila sa nadýchnuť. V nose a pľúcach ju páliť pach žľče, ohoreného mäsa, krvi, potu, špiny a dezinfekcie. Dusilo ju to.

Kamkoľvek sa otočila, bolo viac a viac tiel, dokonca aj pod jej nohami. Keď sa pohla, počula, ako sa pod ňou lámu.

Vyber si.

Kto bude žiť a kto zomrie. Musela sa rozhodnúť.

Bola to jej voľba.

S chvejúcimi sa prstami sa natiahla, no vtom ju chytila čiasí ruka a zabilizovala.

Bol to Luc.

Vystrašene vydýchla úľavou a poriadne ho schmatla.

Stál pred ňou vo svojej zlatej zbroji, no bez helmy, aby mu videla do tváre. Usmial sa na ňu a nočná mora bola na okamih preč.

Vtom mu však po tvári začala stekať krv.

Tesne za ním stála Lila s mečom v ruke a korunou svetlých vlasov okolo hlavy, no polovicu tváre mala zhnitú. Jednotlivé vrstvy odpadli a odkrývali lebku. Za ňou stál ktosi ďalší, no Helena si nedokázala zaradiť jeho tvár.

Vedľa nich stáli Titus a Rhea a za nimi Rada a Večný plameň. Ostatní okolo nich tvorili kruh.

Všetky tváre okrem tej Lucovej mali prázdny výraz.

Luc stále žil. Krvácal, no bola schopná ho vyliečiť. Keď k nemu načiahla ruky, triasli sa, no vtedy prehovoril.

„Som mŕtvy tvojou vinou.“

Pokrútila hlavou, neschopná slova.

„Pozri, Hel“, oslovil ju. Dotkol sa svojho hrudného štítu a zlatá zbroj akoby sa roztopila. Prsty jej ošpliechala jeho krv.

Odzrazu sa zjavila jej matka. Helena nedokázala rozpoznať jej tvár, no vedela, že je to ona. Keď stála oproti Helene, obklopovala ju vôňa sušených bylín.

Helena sa po nej načiahla, no matka sa rozplynula v hmle.

Potom sa objavil otec.

Medzi severanmi sa vynímal. Mal tmavé oči a rovnaké čierne kučeravé vlasy ako ona.

Na sebe mal svoj lekársky plášť, a keď sa im stretli pohľady, usmial sa na ňu. Tesne pod čeľusťou mu zívala otvorená rana, kopírujúca krivku jeho úsmevu, ťahajúca sa od ucha k uchu.

„Helena“, oslovil ju. „Som mŕtvy tvojou vinou.“

Prikročil k nej s lesknúcim sa skalpelom v dlani.

Nepohla sa. Keď ju tentoraz vzal do náručia a podrezal jej hrdlo, nebránila sa.

Keď sa Helene podarilo zaostriť na okolitý svet, priala si byť radšej mŕtva.

V hlave jej pulzovalo a vlasy mala prilepené k lícam a čelu. V izbe bolo nezniesiteľne horúco. V ústach mala natoľko sucho, že jej takmer praskal jazyk.

Podarilo sa jej obrátiť na bok. Na stolíku pri posteli bol položený džbán, pohár s vodou a niekoľko ampuliek. Zašmátrala po pohári a hltavo sa napila.

Zvalila sa naspäť na posteľ a odkopla deky. V nose ju páliť zápach horčicového obkladu. Naklonila hlavu tak, aby lepšie videla na stolík. Boli tam tablety so železom, arzénom, vonné soli a ipekakuanový sirup.

Načiahla sa po arzén, no kým poriadne zdvihla ruku, dvere sa otvorili a vstúpil nervózny, koktajúci muž z Centrály, sprevádzaný Ferronom.

„Je nepravdepodobné, že horúčky ustúpia, pokiaľ budú procedúry pokračovať,“ vysvetľoval muž a vyzeral rovnako zastrašený Ferronom ako predtým Morroughom.

Nezdalo sa, že by ho Ferron počúval. Pohľadom okamžite spočinul na stolíku a ampulke, ktorú sa Helena práve chystala ukradnúť. Rázne prešiel cez miestnosť, schmatol všetky tri ampulky a vložil si ich do vrečka bez toho, že by jej venoval čo i len pohľad.

Bastard.

„Naozaj toto musím strpieť každý týždeň?“ chcel vedieť Ferron a zazrel na Helenu, akoby bola túlavý pes, ktorého chce odstreliť.

Muž pokýval hlavou. „Pokiaľ správne rozumiem, asimilačný proces transferencie, ktorý vyvinul Večný plameň, mal za cieľ kultivovať progresívny stupeň tolerancie. Rovnako ako pri tradičnom mitridatizme, aj v tomto prípade nastanú vedľajšie účinky. V nasledujúcej fáze docielite progres vo vašich záujmoch, no mozgové horúčky budú zrejme rovnako agresívne. Musíte chápať, že sotva ide o prirodzený stav existencie. Nikdy predtým sa nepodarilo dosiahnuť čo i len letmú prítomnosť inej duše v prežívajúcom tele. Je zázrak, že vôbec žije. Keďže je však cieľom udržať ju pri živote iba dostatočne dlho na to, aby sa transmutácia zvrátila, dlhodobý úpadok organizmu nie je podstatný.“

„Nemám časť hrať sa tu na sestričku,“ odsekol jedovato Ferron. „Vaše postupy sú celkom nanič. Za týchto okolností nevidím cestu, ako by mohla prežiť dostatočne dlho na to, aby som čokoľvek našiel. Docieľiť tolerovanie transferencie a naplno zvrátiť zmeny vykonané na jej pamäti sú len prvé kroky. Okrem toho potrebujem nájsť informáciu. Môže to trvať aj mesiace.

Nemienim sa rútiť v ústrety nezdaru len preto, že ste čosi vyhodnotili ako nepodstatné.“

Muž sa doslova scvrkol. Vyzeral, akoby mu krk vpadol do hrudného koša a plecía vystrelili k ušiam. „Uistujem vás, Lovmajster, že arzén ju pravdepodobne nezabije. Možno bude vykazovať symptómy otravy, ale podľa našich teórií sa procedúra zavŕši, kým sa u nej prejaví akákoľvek vážnejšia nekróza, prípadne zásadné poškodenie pečene.“

„Ako môžete vedieť, koľko procedúra potrvá? Ved' ani len netušíme, či to zafungovalo u Bayarda.“ Ferronov hlas znel smrteľne hrozivo. „Ak ste si istý, že nezmrie, kým Veľký nekromancer nedostane svoje odpovede, a ja sa mám riadiť vašimi radami, potom mi to hneď teraz dosvedčíte pred naším význačným vodcom a ja takisto jasne vyhlásim, že konám len na základe vašich rád a uistení.“

Chlapovi zmizla z tváre všetka farba. „N-nuž, vo svetle týchto faktov je možné, že ak by boli medzi jednotlivými sedeniami veľkorysejšie odstupy, azda zmiernime vedľajšie účinky a mozgové horúčky. Lenže také odporúčanie si netrúfнем dať sám. Nie som odborníkom na túto novú vedu, takže bude musieť rozhodnúť Stroudová alebo dokonca sám Veľký nekromancer.“

„Poslali mi vás. Očakávam, že ste dostatočne skúsený na to, aby ste mali názor,“ odvrkol Ferron.

Muž si utrel čelo. „Veľmi dôrazne vám radím, aby ste poslali po Stroudovú, nech ona poskytne odporúčania,“ vyhrkol, vyhýbajúc sa Ferronovmu uprenému pohľadu.

„Vypadnite!“

Helenou trhlo.

Ferron sledoval, ako mizne dverami. Až potom na ňu obviňujúco zazrel, akoby to celé bola jej chyba.

Načiahol sa k nej a ona sa inštinktívne stiahla, no dlaň jej neublížila, namiesto toho sklzála pod vankúš. Zjavne sa chcel uistiť, že sa jej predsa len nepodarilo zmocniť sa nejakého arzénu. Škaredo naňho gánila, až kým sa neubezpečil, že sa jej nepodarilo k jedu dostať. Potom vyšiel von a zatresol za sebou dvere.

Postavila sa a vošla do kúpeľne, no nohy mala natoľko roztrasené, že si musela sadnúť na zem pod sprchovú hlavicu, pretože bolo príliš únavné

stáť. Keď sa však konečne zbavila zápachu z potu a obkladov, cítila sa aspoň trochu ako človek.

Tie odporné červené šaty ktosi vypral, vyžehlil a vrátil do šatníka spolu s ďalšími šatami, takisto červenými. Niektoré mali takmer farbu burgundského, iné doslova žiarili. Čerstvo zafarbené. Helena zaregistrovala okolo lemov náznaky pôvodnej šalviovkej zelenej čibledoružovej.

Keď sa Aurelia do niečoho pustila, zjavne to vždy dotiahla do konca.

Stroudová sa objavila nasledujúci deň. Vstúpila dnu s mŕtvou slúžkou a Mandlovou, či skôr mŕtvolou, v ktorej Mandlová aktuálne prebývala.

Slúžka bola staršia žena v odeve domáceho služobníctva. Mala svetlohnedé, dozadu sčesané vlasy a okolo úst a očí sa jej vinuli vrásky. V očiach jej znepokojivo chýbalo sústredenie, čo ostro kontrastovalo so zlostným hnevom v Mandlovej novej tvári.

„Sadni si,“ rozkázala Stroudová Helene a na stôl zložila lekárske kufíky.

Helena mlčky poslúchla a s apatickou tvárou pretrpela, kým ju Stroudová prezrela, zaznamenala viditeľný úbytok na jej zápästiach v putách, skontrolovala životné funkcie, pričom podráždene tľoskala jazykom.

„Nuž, je to celkom sklamanie,“ vyhlásila napokon. „Naozaj som dúfala, že to budeš znášať lepšie.“

Helena neodvetila, no v hrudníku pocítila prívál hrdosti.

„Zrejme bolo príliš odvážne dúfať, že by si mohla disponovať rovnakou fyzickou odolnosťou ako muž Bayardovho formátu,“ zašomrala Stroudová roztrpčene, keď ešte raz rušivo prebehla svojou rezonanciou cez Helenine orgány.

Pritlačila prsty k Heleninej hlave a do mysle jej vyslala nenápadný výboj. Helene zvrátilo tvár. Jej myseľ bola ešte stále citlivá. „Daný stupeň zápalu len po siedmich dňoch vzbudzuje obavy. Žiaden z testovaných subjektov takéto symptómy nevykazoval.“

Zasipela a zagánila na Mandlovú. „Večná škoda, že si ju nenahlásila už predtým. Bolo by to oveľa jednoduchšie.“

Mandlová meravo kývla hlavou, čo Stroudová vyhodnotila ako nedostatočný prejav ľútosti.

„Mala by si byť vďačná, že som jeho eminencii neprezradila, že ak by sme sa o nej boli bývali dozvedeli skôr, mohli sme si ponechať Boylevej telo a mali by sme animancera pre jedného z Nezomierajúcich.“

„Ospravedlnila som sa,“ bránila sa Mandlová. „Netuším, čo viac od mňa chceš ani prečo si ma sem dotiahla.“

„Na moje odporúčanie ti bol udelený postup. Ak sa sem musím ťahať ja, pôjdeš pekne krásne so mnou,“ odsekla Stroudová. „A ak budem mať problémy, postarám sa, aby si mala ešte väčšie.“

Stroudová sa otočila naspäť k Helene a ešte raz si ju obzrela. Výraz jej tváre bol čoraz kyslejší. „Musíme s procedúrou počkať, kým nezosilnie. Ak zomrie predčasne, o informáciu prídeme.“

Obrátila sa k druhej nekrotrókyni v miestnosti. „Lovmajster!“

Slúžka obrátila hlavu a zastreté oči zaostrila na Stroudovú.

„Chcem sa s vami zhovárať. Medzi štyrmi očami.“

Nekrotrókyňa prikývla a mávla k dverám.

Spomedzi všetkých využití nekromancie, ktoré kedy Helena videla, jej pripadalo stvorenie ferronovského služobníctva obzvlášť zákerné. Vo vojne videla rôzne desivé zdôvodnenia tohto činu, no služobníci v Temnospáde boli všetko civilisti, zavraždení len pre pohodlné šetrenie nákladov.

Jej nenávisť voči Ferronovi sa počas pobytu v dome neustále prehlbovala, pretože poznala jeho minulosť. Luxusný a privilegovaný život jeho rodiny. Jednoduchý život. Bez Holdfastovcov a Inštitútu alchýmie by však Ferronovci neboli ničím. Ich bohatstvo by sa nikdy nezmaterializovalo.

Mali byť Lucovi vďační a verní za všetko, čo im jeho rodina umožnila, no oni ho zradili a namiesto toho si vybrali Morrougha.

Možno nebol drak uroboros len snobskou dekoráciou, ale čímisi, čo Ferronovci vystavovali s pýchou. Symbol deštruktívneho, neukojiteľného hladu, ktorý za sebou nechával len skazu.

Keď Ferron napochodoval do jej izby, Helena stuhla od hrôzy, ktorá ju zaplavila ako prívalová vlna. Fyzická bolesť z transferencie ju ešte stále v dozvukoch bodala v myslí.

Zastal vo dverách a skľzol po nej svojimi bledými očami. Keď sa pristavil pri prstoch zmietaných v nekontrolovateľných krčoch, čosi sa mu mihlo v očiach. Rýchlo ich skryla za svoje sukne.

„Stroudová chce, aby si chodievala von,“ oznámil. „Verí, že čerstvý vzduch zlepši tvoj stav.“ Hodil jej zviazaný balíček. „Daj si to na seba.“

Helena ho rozviazala a zočila karmínovočervený hrubý plášť. Zvraštila tvár.

„Nejaký problém?“

Zdvihla zrak. „Vari máte v tejto domácnosti len červené farbivo?“

„Aspoň ťa nekrotroci lepšie vidia. Poďme!“ Ferron vyšiel na chodbu.

Ostražito vykročila za ním. Nástenné svietniky boli tentoraz zapnuté a čiastočne zaháňali tieň. Vykročil do vzdialenejšej časti krídla a zišiel novým schodiskom až k dverám, ktoré sa otvárali na verandu vedúcu do dvora.

Pršalo a okolo domu sa preháňal vietor, ktorý ju okamžite šľahol do tváre. Vystrašene zalapala po vzduchu.

Ferron sa prudko obrátil. „Čo?“

„Ja...“ Hlas sa jej zlomil. Preglgla. „Zabudla som, aké je to cítiť na tvári vietor.“

Odvrátil sa. „Nádvorie je uzatvorené. Môžeš sa tam do sýtosti prechádzať.“

Porozhliadla sa naokolo, vnímajúc každý jeden detail domu a iných budov. Veranda, na ktorej stáli, sa tiahla popri krídle, až sa z nej stávala krytá pasáž, prepájajúca hlavnú budovu s ostatnými, ktoré naokolo vytvárali uzatvorený priestor. Ak by chcel niekto prejsť až k bráne, nemusel sa vôbec zmáčať od dažďa. Dom a ostatné budovy dokopy tvorili železnú obruč.

„Chod.“ Ferron jej kývol a usadil sa k blízkemu stolu s dvoma nízkymi stoličkami. Spod zvrchníka si vytiahol noviny.

Helene okamžite padol zrak na titulky.

TERORISTKA Z VEČNÉHO PLAMEŇA ZADRŽANÁ, kričali výrazné veľké písmená z hornej časti preložených novín.

Bezmyšlienkovite pristúpila bližšie.

Koho objavili?

Grace predsa vravela, že sú všetci mŕtvi. Lenže tu bol priamy dôkaz o preživších. Ferron ich nevyzabíjal všetkých.

Zdvihol zrak a ona stuhla, no nedokázala si pomôcť. Skenovala papier, aby objavila meno.

„Chceš si to prečítať?“ spýtal sa spevavým tónom, z ktorého jej naskočili zimomriavky.

Prudko rozložil papier a Helena odrazu zízala na vlastnú fotografiu, ako je zdrogovaná a držaná pod sedatívami na Centrále. Tvár mala vycivenú, výraz zdeformovaný, neprírodzený, ovplyvnený vysádzaním vyšetrovacej drogy. Okolo tváre sa jej krútili spletené vlasy.

Zjavne chceli, aby pôsobila ako špinavý, divý extrémista.

Posledná utečenka spomedzi teroristov Večného plameňa bola zadržaná a podrobuje sa výsluchom, hlásal úvod článku tesne nad zhybom.

„Konečne si slávna a pozri, píše sa tu aj o mne.“ Ferronovi sa v pohľade zablysla zlomyseľnosť, keď ukázal na svoju fotografiu o kúsok nižšie, zhotovenú presne na tomto nádvorí. Za ním sa črtali siluety vežíčiek panstva. „Pre istotu. Ak by niekto chcel vedieť, kde si. Alebo kto ťa má v rukách.“

Helena naňho zmätene pozrela. Prečo by zámerne zverejňovali informácie o jej zajatí a lokalite? Prečo teraz? Na Centrále bola predsa celé týždne. Nešlo o žiadne novinky.

„Myslel som si, že je to príliš očividná pasca,“ skonštatoval Ferron s povzdychom. Prelistoval k poslednej strane. „Na druhej strane vy z Odporu ste nikdy neboli vychýrení svojou inteligenciou. Čokoľvek sofistikovanejšie by vás zmiatlo. Veľký nekromancer skrátka dúfa, že ak dakto prežil, pocíti morálnu povinnosť vychytiť sa zachraňovať posledný tlejúci uhlík Plameňa.“ Úkosom na ňu pozrel. „Mám o tom pochybnosti, no neuškodí skúsiť to.“

Oprel sa a lenivo upriamil pozornosť na ďalší stĺpček.

Helena sa zapotácala dozadu.

Tak preto ju poslali do Temnospádu, namiesto aby ju držali v Centrále? Aby ju využili ako návnadu?

Z hrdla sa jej vydral pridusený ston. Obrátila sa a zbehla dole schodmi priamo do dažďa. Nemala kam ísť, no musela sa aspoň niekam pohnúť.

Plášť zopnutý na hrdle ju škrtil a ťahal dozadu. Zakvačila doň prsty a ťahala, kým sa neuvoľnil. Keď sa oslobodila, prebehla cez nádvorie.

Ľadový dážď bleskovo premočil tenkú, módnú látku jej šiat, no sotva ju cítila. Zahliadla veže mesta, ktoré sa týčili za Temnospádom. Pátrala po

majáku, po svetle, ktoré vždy žiarilo z vrchnej časti Veže alchýmie. Večný plameň tam udržiavali od založenia Paladie, no teraz bol preč. Uhasili ho.

Napriek tomu vykročila presne tým smerom, no keď sa priblížila k vzdialenejšej časti nádvoría, všetky veže zmizli za múrom. Kráčala sem a tam, hľadajúc únikovú cestu, až kým sa nedostala k bráne. Hoci vedela, že je jej snaha zbytočná, musela to skúsiť.

Prirodzene bola zamknutá. Tepané železo bolo husto poprepletané, čo jej znemožňovalo pretisnúť sa pomedzi mreže. Zatriasla nimi tak pevne, až v zápätí pocítila krče.

Pokúsila sa vyšplhať sa na bránu, no ľahké topánky sa trhali na zdrapy a železo bolo také ľadové, že ju páliło na pokožke. Keď sa pokúsila vytiahnuť sa nahor, bolesť v zápätí jej celkom ochromila ľavú ruku.

Na druhej strane nádvoría si Ferron ešte stále čítal noviny. Helenine pokusy o útek ho zjavne nevzrušovali.

Chcelo sa jej vieskať. Schmatla bránu a opäť zatriasla mrežami.

Čo ak sa naozaj niekto objaví, neuvedomujúc si, že bol vlákaný do pasce?

Ktosi, komu sa po celý ten čas darilo prežiť, no teraz ho jej vinou chytia.

Roztrasene sa nadýchla. Hrudník akoby sa jej chystal rozskočiť. Zvesila plecía, no vzápätí znova a znova triasla bránou, akoby malo železo povoliť, pokiaľ vytrvá dostatočne dlho.

Napokon to však vzdala. Zúfalo sa otočila a zamierila späť k domu.

Všetko navôkol bolo šedivé. Mŕtvolná tráva a stromy bez listov, pripomínajúce kostlivcov. Temný dom s čiernymi popínavými rastlinami a vežičkami. Dokonca aj vyblednuté svahy hôr s bielymi štítmí, zahalenými oblakmi ťaživej oblohy.

Akoby zo sveta vytiahli všetku farbu. Okrem nej. Ona tu stála v krvavej červenej, ostrý protiklad monochromatickosti.

Bičoval ju dážď a drobné kvapôčky ľadu, z ktorých ju striasalo. Bola úplne premočená. Ruky jej beľeli a pri každom poryve vetra ju čoraz viac boleli končeky prstov. Z kovových pút jej vystreľoval do kostí nesmierny chlad.

Prstami si zatlačila oči, aby sa prinútila premýšľať. Čo môže spraviť? Určite je tu nejaká možnosť.

Nie. Plán ostával rovnaký. Zomrieť, či už Ferronovou rukou, alebo svojou vlastnou.

Dážď sa jej rinul po vlasoch a tvári, keď sa prinútila vykročiť naspäť k domu. Navrchu schodiska vedúceho k hlavnému krídlu hliadkovali dvaja nekrotroci. Pamätala si ich z Centrály. V danom počasí vyzerali natoľko spustnuto, že takmer splývali s kameňom, no keď sa priblížila k Ferronovi, videla, že ju pozorujú.

Ferron sa na ňu zadíval drsným pohľadom. „Ešte nie si vonku dosť dlho. Len sa prechádzaj.“

Vytratila sa späť na nádvorie. Uprostred stálo niekoľko stromov, ktoré ju dokázali ukryť. Schúlila sa v krytej chodbe, aby sa trocha zahriala. Zadávala sa na svoj zmáčaný plášť ležiaci na štrku. Ruky si ovinula okolo hrudníka v snahe zachovať si aspoň nejaké teplo.

Triaška ustala, no vtom ňou zalomcoval ďalší nápor vetra. Cítila sa tenučká ako papier. Bola taká unavená, že by pokojne dokázala zaspáť aj tu vonku.

Čo by mohlo znamenať hypotermiu...

Pokiaľ by tu zaspala, jej orgány by postupne prestali fungovať a ona by zomrela. Čítala, že to je pomerne príjemný spôsob. Mohla by sa ponoriť do zabudnutia a všetko navôkol by postupne naberalo čoraz nejasnejšie kontúry.

„Aké nápadité.“ Vzdych pretol Ferronov hlas, ešte ľadovejší ako vietor. Prstami ju schmatol za rameno, načo ju zaplavila horúčava, srdce sa jej divoko rozbúchalo a v tele jej pulzovala rozpálená krv.

Prestrašene zalapala po dychu, snažiac sa mu vykrútiť, no bolo neskoro.

Škaredo na ňu zazrel. „Vstávaj.“

Ťarbavo sa pozviechala na nohy a v zápästiach pocítila ostrú bolesť. Ešte stále bola celá modrá od zimy, končatiny stuhnuté od chladu, no už mala v tele príliš veľa tepla na to, aby zomrela.

„Nenúť ma vliecť ťa dnu,“ precedil cez zaťaté zuby, keď sa obracal na odchod.

Trucovito vykročila za ním. Pri dverách stála ďalšia slúžka, už tretia, ktorú videla. Mŕtva ako zvyšok. Táto tu však bola mladšia. Mala na sebe rovnosatu komornej. Držala v rukách kefu a kus látky. Helena sa pokúsila popri nej nenápadne pretisnúť, no neuspela.

„Aurelia bude zúriť, ak do jej domu zanesieš blato. Sadaj.“

„Viem sa očistiť aj sama,“ podotkla Helena strnulo.

„Nič som sa ťa nepýtal,“ odvrkol Ferron. Nervami jej zabrnela jeho rezonancia, podlomili sa jej kolená a zviezla sa na stoličku. Komorná si kľakla a začala čistiť Helenine mokré topánky, zatiaľ čo tá tam meravo sedela, zmietaná zdesenou fascináciou a hanbou.

Viera hlásala, že duša a telo zostávali spojené do kremácie. Až keď plamene strávil materiu, nadpozemská duša sa dokázala odpútať od vulgárnej pozemskej formy. Osoba, ktorá žila vo viere a neholdovala neresťam, dokázala uvoľniť čistú dušu, ktorá dokázala postúpiť do najvyššieho z nebeských kráľovstiev.

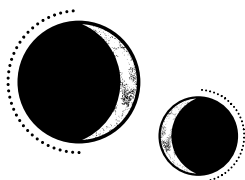
Ak sa však telo nespálilo, duša ostala uväznená, neschopná postupu. Hrozilo, že ju poškvrní úpadok tela. Ak by to tak ostalo pridlho, nečistota tela by mohla dušu metamorfovať na červy a hmyz, na mor či iné groteskné formy zla, vopred odsúdené vstrebať sa do povrchu zeme, kde ich mal naveky pohltiť temný, mokrý oheň Priepasti.

Aj reanimácia túto premenu ohrozovala. Pripútať telo aj dušu k nekromancerovi znamenalo, že aj tá najčistejšia duša bola príliš skazená a neschopná postupu, pokiaľ ju neočistil posvätný oheň.

Helena si nedokázala pomôcť. Musela v slúžkinej tvári pátrať po akomkoľvek znamení, že vnútri pomaly sa rozkladajúceho tela, v stave, ktorý nebol životom ani smrťou, sa nachádza niečia duša. Lenže pohľad komornej bol prázdny. Ak tam nejaké stopy duše kedysi boli, zadupala ich Ferronova vôľa.

Pozrela mu do očí: „Si monštrum.“

Pobavené zdvihol obočie. „Takže ti to neuniklo!“

KAPITOLA 6

Ked' komorná skončila s čistením Heleniných topánok, Ferron sa vytratil a Helena okamžite vstala. Nestrpela, aby sa jej mŕtvola dotýkala dlhšie.

Komorná vošla dnu. V tej chvíli Helena schmatla noviny, ktoré tam Ferron nechal, skryla si ich za chrbát, zhlboka sa nadýchla a vošla dnu.

Keď sa náhlila ku schodisku, koncentrovala sa na noviny.

Tiene sa nad ňou zlietali, no ona sa odmietala pozrieť nahor, namiesto toho rátala každý jeden krok, s dlaňou pevne zvierajúcou zábradlie, a potom pokračovala pozdĺž steny. Sústreďovala sa na jantárové jazierka svetla, ktoré vrhali svietniky, až kým sa nedostala do svojej izby.

V jej neprítomnosti to tu vyvetrali a vymenili posteľnú bielizeň. Vzduch bol takmer rovnako ľadový ako vonku, no okná boli opäť zavreté a zamknuté.

Helena bola celá premočená a premrznutá, no Ferron si mohol každú chvíľu uvedomiť, kde noviny nechal, a vrátiť sa po ne, takže nemala čas rozptyľovať sa.

Schúlila sa k oknu, kde bolo najlepšie svetlo, očami sa vpíjajúc do každého slova od začiatku. NOVEMBRIS 1788.

Šokovane zízala na dátum. Nemohlo to byť správne. Jej posledná jednoznačná spomienka na nejaký dátum sa týkala vypočúvania vo veci návratu

Lily Bayardovej k jej povinnostiam paladínky a do boja začiatkom roku 1786.

Ak sa vojna skončila pred štrnástimi mesiacmi, muselo to byť koncom leta 1787, čo znamená, že nemala spomienky na celých devätnásť mesiacov vojny. Keď sa snažila čokoľvek si pripomenúť, výjavy sa rozmazávali. Rozpamätávala sa iba na služby v nemocnici. Na nič iné – na rozhovory či ročné obdobia, na vzostup a nečinnosť Lumítie – si nespomínala, vybavovala sa jej skrátka iba nekonečná slučka služieb v nemocnici, akoby šlo o jeden večný výkrik.

Pevne stisla oči, snažiac sa prinútiť mozog zapracovať. Muselo tam byť aspoň niečo. Nemohla predsa na všetko zabudnúť! Bolo to však ako snažiť sa chytiť do prstov vietor. Lebku jej preťala ostrá bolesť.

Zažmurkala, a keď otvorila oči, červenalo sa jej pred nimi.

V dlani držala noviny.

Pevne ich zovrela. Potrebovala si ich rýchlo prečítať, kým Ferron postrehne, že ich vzala. Očami prebehla po prvom článku.

Posledná utečenka z extrémistickej skupiny zvanej Rád Večného plameňa bola zadržaná a čelí vyšetrovaniu. Centrálny úrad Novej Paladie potvrdil, že ide o Helenu Marinovú, zahraničnú študentku alchymie z južných ostrovov Etras. Vláda Etrasu popiera akúkoľvek väzbu na ňu, rovnako ako zainteresovanie v prospech či podporu teroristických aktivít Večného plameňa. Aby boli občania Novej Paladie chránení pred ďalším násilím, Marinová je väznená mimo mesta, v Temnospáde, kým sa nerozhodne o jej ďalšom osude.

Temnospád, vychýrené sídlo Ferronovcov, nechal zo železa postaviť Urius Ferron. Disponuje unikátnou štruktúrou, ktorá je oslavou výnimočnej rezonancie rodu. Vďaka tomu je sídlo vhodným miestom na umiestnenie nebezpečných zločincov.

Ferronovci sú jednou z najstarších rodín Novej Paladie, svoju pečať vtláčili regiónu dávno pred Holdfastovcami. Večný plameň ich často prenasledoval. Železný cechmajster Atreus Ferron bol zatknutý a popravený za vyjadrenia voči útlaku režimu a jeho syn

Kaine Ferron bol neoprávnene obvinený zo spáchania atentátu na principáta Apolla Holdfasta. Všetky obvinenia voči otcovi a synovi však boli neskôr stiahnuté...

Ferrona obvinili zo zabitia principáta? Z atentátu, ktorý rozpútal vojnu? Nechápavo na tie slová zízala, až kým sa jej nerozplynuli pred očami.

Na smrť principáta Apolla si spomínala. Našli ho brutálne zavraždeného na nádvorí Inštitútu alchýmie. Okamžite sa začalo vyšetrovanie, no nespomínala si, k akému záveru dospelo. Dialo sa toho vtedy tak veľa: pohreb, prípravy na Lucovu korunováciu. Túto inokedy šťastnú udalosť však kalil žiaľ a šok. Luc si prechádzal fázou popierania, zatiaľ čo jeho priatelia prisahali chrániť jeho život svojimi vlastnými. Ceremónia sa sotva skončila, keď Nezomierajúci povstali a rozpúťali vojnu, ktorá nemala konca.

Zabil azda principáta Apolla Ferron? Ved' mal vtedy len šesťnásť rokov! Žeby sa toto tvrdenie vymyslelo neskôr, aby rodinu Ferronovcov vykreslili ako obeť Holdfastovcov? To vyzeralo pravdepodobnejšie.

Článok dočítala do konca v nádeji, že zistí viac, no šlo len o variáciu tradičného naratívu Nezomierajúcich o vojne: nezačali ju, v podstate žiadna vojna ani nikdy nebola, skôr občianske nepokoje spôsobené malou skupinou náboženských extrémistov, ktorí odmietali uznať demokraticky zvolené Zhromaždenie cechov Paladie.

Luc bol vykreslený ako príšera bažiaca po moci, ktorá by radšej celé mesto spálila, než by padlo do rúk komukoľvek inému.

Presne ten Luc, ktorý vyšiel noc pred svojou korunováciou na strechu Veže alchýmie a zastal na samom kraji.

Helena ho nasledovala, zastala natoľko blízko, ako si trúfla, a prisľúbila, že spraví čokoľvek, ak odkročí a podá jej ruku.

Nereagoval, až kým sa nezaprisahala, že ak skočí, spraví to isté. Stiahol sa, len aby ju zachránil.

Potom spolu sedeli na streche až do východu slnka. Pevne mu stískala dlaň a celú noc rozprávala. Hovorila mu o Etrase, útesoch, malých dedinkách, kde somáriky ťahali pomaľované vozíky, o olivovníkoch, o farmách a mori počas letného dňa. Niekedy chodievali von, spomínala. A keď sa situácia zlepší, vezme ho tam, aby sa o kráse jej domoviny presvedčil na vlastné oči.

Luc sa nikdy nechcel stať princípátom. Pocty by sa okamžite vzdal, ak by ju bolo komu odovzdať.

Helena obrátila stránku a prudko zažmurkala.

Bol tam celý stĺpec o popravách, ktoré v priebehu predošlého týždňa Lovmajster vykonal. Dopĺňala ho fotografia zámerne zákerne pôsobiach mužov a žien na kolenách na vyvýšenom pódiu. Ferron sa týčil nad nimi, odetý celý v čiernom a v prepracovanej helme, ktorá mu zahaľovala tvár a vlasy. Jednu bledú ruku mal vystretú pred sebou.

Už podľa postoja a povedomého skrútenia dlhých prstov vedela, že to musí byť Ferron, hoci článok o ňom písal len ako o Lovmajstrovi.

Nikde sa však nespomínalo, že by Lovmajstrom bol Kaine Ferron.

Bolo to azda tajomstvo?

Kto by z toho profitoval? Vzhľadom na upadajúce panstvo to zaiste neboli Ferronovci.

Kdeže. Musel to byť Morrough. Predsa len, kým Lovmajstrova identita zostávala skrytá, Veľkému nekromancerovi to poskytovalo výnimočne mocný nástroj. Ak mohol byť Lovmajstrom ktokoľvek, ľudia jednoducho museli byť paranoidní. Neustále v strehu. Na druhej strane si Ferron nemohol budovať vlastnú mocenskú základňu či naháňať podporovateľov, aby zvrhol Morrougha.

Možno mal Ferron ambície, ktoré v Morroughovi vzbudzovali obavy. Šlo o lákavú možnosť, ktorú by Helena mohla využiť.

V takom prípade bol Temnospád dokonalou pascou. Ak by sa ktokoľvek pokúsil zachrániť Helenu, považovalo by sa to zároveň za útok na dediča cechu. Nikto netušil pravú identitu jej väzniteľa.

Zvyšok novín prečítala bleskovo. Obsahovali akési vágne náznaky o nedostatku pšenice, čo bolo pomerne zvláštne, pretože obe susedné krajiny boli významnými poľnohospodárskymi exportermi. Monarchia Novis bola historicky spätá s Holdfastovcami, takže sa embargo na dovoz z Novisu dalo očakávať. Avšak Hevgoss, západný sused, bol silno militaristickou diktatúrou, ktorá už dekády túžila po lepších obchodných dohodách s cechmi.

Holdfastovci tieto rokovania vždy blokovali, pretože nechceli dopustiť zneužitie alchýmie pre vojnový priemysel. Cechom, ktoré pristihli porušovať obchodné obmedzenia s Hevgossom, bol zamietnutý prístup k lumítiu, čo im znemožňovalo alchymistickú výrobu vo väčšom rozsahu.

Prečo by však práve teraz do Paladie nemali prúdiť dodávky z Hevgossu?

Politická sekcia novín bola takmer vtipná, hoci tým najotrasnejším spôsobom. Zhromaždenie cechov, ktoré sa ostentatívne zriadilo len kvôli vojne, už tri týždne preberalo poplatky za výťahy, akoby Nová Paladia nemala na práci nič naliehavejšie, kým ju zimný slnovrat nepreklopí do nového roka.

Oveľa zaujímavejší bol odsek o ceste paladijského vyslanca do Východnej ríše, ktorému bolo povolené prejsť cez hranicu. Bolo to vôbec prvý raz za posledných niekoľko stoviek rokov, čo nejakému Paladijčanovi povolili vstúpiť do Východnej ríše. Žeby sa ten zradca Shiseo vydal týmto smerom?

Helena spoločenskú rubriku v podstate preskočila, hoci jej neuniklo, ako často sa spomínalo meno Aurelie Ferronovej. Zjavne bola poprednou členkou smotánky.

Potom jej pozornosť upútal úvodník. Šlo o takmer nevinný textík, ktorý opisoval aktuálny nedostatok pracovnej sily a žiaval nad nedávnou stratou toľkých talentovaných alchymistov v „konflikte“ vyvolanom Večným plameňom. Článok zahŕňal štatistiky paladijského hospodárstva, ktoré malo naďalej upadať v dôsledku straty niekoľkých generácií alchymistov. Riešenie podľa autora predstavovala cielená podpora pôrodnosti. V tomto bode sa úvodník zmenil na reklamu. Šéfka oddelenia novej vedy a alchymie v Centrále Irmgard Stroudová viedla program, ktorý mal podporiť vznik ďalšej generácie alchymistov s využitím nových metód vedeckej selekcie, ktorá by im umožnila čo najlepší štart do života.

Zhánali dobrovoľníkov. Účastníkom programu mala byť poskytnutá strava a ubytovanie a po jeho dokončení mali mať tí, ktorí boli predtým odsúdení za nejaký zločin, právo na opätovný proces.

Helena si článok prebehla hneď niekoľkokrát, sotva schopná veriť vlastným očiam. Nebolo to nič iné než program rozmnožovania tváriaci sa ako hospodárske riešenie. Akoby alchymisti boli psy, ktoré sa majú páriť s cieľom vytvorenia hospodársky žiadaných transmutačných schopností.

Na druhej strane nešlo o úplne nový koncept. *Manželstvo pre rezonanciu* bol dobre známy termín, označujúci tendencie cechových rodov zobrať si partnera s rovnakou alebo vhodne sa dopĺňajúcou alchymistickou rezonanciou. Aurelia a Ferron boli jedným z mnohých príkladov.

Hoci rezonančný repertoár alchymistu bol dedičnou črtou rovnako ako farba vlasov či očí, rezonancia sa mohla zjaviť, ale aj zmiznúť celkom náhodne.

Ani jeden z Heleniných rodičov nebol alchymistom. Otec disponoval ľahkou rezonanciou pre oceľ a meď, nepostačujúcou na akékoľvek školenie či kvalifikovanie sa do cechu. Jej matka nemala žiadnu rezonanciu, aspoň pokiaľ si Helena spomínala. Napríklad Lucova prateta Ilva Holdfastová bola notoricky známym príkladom Výpadku, dieťaťa alchymistov, u ktorého sa rezonancia nikdy neprejavila.

Teraz sa však zdalo, že Stroudová mala v úmysle presne vyskúmať, nakoľko je alebo nie je rezonancia dedičná. Zamýšľala na Stanicu priviezť väzňov, aby si svoje hypotézy overila. Predsa len, kto iný by sa do chovného programu prihlásil za poskytnutie jedla, strechy nad hlavou a možnosti opätovného súdneho konania?

Pomyslela na Grace, vyhľadovanú a zúfalú, s bratmi príliš mladými na prácu. Bola ochotná predať vlastné oko. Helena mohla len hádať, koľko takých ako ona tam vonku je.

Všetky tie spisy, v ktorých sa Stroudová neustále hrabala! Presne na tomto pracovala, vytriedovala vhodných kandidátov zo záznamov príslušníkov Odporu.

Helena ukryla noviny vo svojom šatníku, rozhodnutá neskôr ich kdesi zahodiť. Kľby mala stuhnuté chladom, a tak vošla do kúpeľne a začala si zvliekať premočené šaty.

Postavila sa pod prúd horúcej vody a do tela sa jej opäť začal vracáť cit. Chlad prenikajúci až do kostí ustúpil.

Keď sklopila pohľad, zbadala jazvy, na ktoré si nespomínala.

Najvýraznejšia sa ťahala priamo stredom jej hrudníka, medzi prsníkmi. Pripomínala lano, dvíhala sa nahor a bola mierne zvrásnená. Akoby Helene ktosi otvoril hrudnú kosť a následne ju opäť scvakol.

Prebehla po nej prstami a nahmatala v kosti malú preliačeninu, pozostatok preseknutých nervových vlákien.

Nezdalo sa, že by dané miesto liečili pomocou vivimancie. Kosť mohli nechať narásť nanovo. Sama by dokázala konce nervov pomerne jednoducho navzájom prepliesť, aby sa predišlo strate citu, a potom by preorganizovala jednotlivé stavebné jednotky, aby bolo zjazvenie menej viditeľné.

V tomto prípade sa však nič také nestalo. Ranu nechali zaceliť sa bez použitia vivimancie.

Možno toto bolo to rozsiahle zranenie, ktoré spomínala Stroudová.

Nie, do stázy by ju s takým zranením predsa nemohli umiestniť. Začala opatrne skúmať svoje telo a objavila ďalšie jazvy.

Jej myseľ bola zrejme vytrénovaná prehliadať ich, no keď si začala pozorne prezerať telo, našla ich viac.

Cez lýtko sa jej tiahla okrúhla jazva a objavila aj tenučké jazvy, jednu na bruchu a druhú medzi rebrami. Tieto boli bez pochyb liečené s použitím vivimancie.

Na dlani a prstoch pravej ruky mala zárezy, akoby schmatla do ruky ostrú čepeľ noža, a sedem podivných, takmer nepatrných vpichov, dokonale rovnomerne rozmiestnených do tvaru kruhu na dlani. Táto jazva bola malá, no výnimočná spôsobom, akým pokožku porušila. Uprene sa na vpichy zadívala. Ich tvar jej bol povedomý.

Znepokojene ruku zložila. Napokon sa načiahla po jazve, na ktorú si spomínala.

Sotva ju bolo vidieť, keďže sa skrývala v tieni jej čeľuste. Bola dlhá a tenká a tiahla sa jej po ľavej strane krku až k hrdlu.

Keď sa Ferron na druhý deň objavil, priniesol vyčistený plášť a hodil ho Helene do hlavy.

Helena za ním vykročila a cestou nenápadne spustila noviny na zem. Na verande si vzal nový výtlačok. Titulka sa tentoraz venovala pomníku, ktorý guvernér Fabian Greenfinch nechal postaviť na počesť Morrougha ako osloboditeľa Novej Paladie. Chystali sa ho odhaliť budúci rok.

Opäť pršalo. Helena sa nerozhodne porozhliadla, no v prechádzaní sa sem a tam pod Ferronovým dohľadom nedokázala nájsť nič príťažlivé.

Možno sa jej niekde podarí nájsť veľmi ostrú palicu a bodnúť ho.

Premávala sa popri verande, kým ju to neomrzelo, a potom si sadla. Zadívala sa na nehybný dom, snažiac sa odhadnúť, koľko miestností táto opacha ukrýva.

Myšlienky jej zablúdili k obrovskému sídlu Bayardovcov zvanému Slnolesk. Bol to jeden z mála samostatne stojacich domov v meste, pozostatok dávnych čias. Temnospád však bol oveľa rozsiahlejší.

Keď Ferron vstal a odišiel, interpretovala to ako signál, aby sa tiež utiahla dnu. Okamžite pozrela k stolu, no tentoraz na jej veľké sklamanie na noviny nezabudol.

Podišla k dverám. Zimné svetlo sa ako ortuť rozlievalo po tmavej podlahe, no chodba sa už kúsok od dverí strácala v tme, pripomínajúc otvorené ústa. Hrubé, ťažké závesy neprepúšťali svetlo, čo vytváralo prašný, dusivý pocit ako v hrobke. Svetlá boli vypnuté.

Šmátrala dlaňou po stene v snahe nájsť vypínač alebo ovládací regulátor.

Z temnoty sa vyvalil poryv vetra a do tváre jej vmietol ľadový závan prachu a hniloby, nasledovaný tichým, premenlivým stonom, ktorý rozochvel celý dom.

Helena sa s prudko tlčúcim srdcom vypoťacala naspäť von.

Ak by sa oblaky rozplynuli, všetko by pôsobilo rozžiarenejšie. Na verande sa schúlila do kľbka a čakala. V takmer nepreniknuteľnom daždi dom pôsobil ako obrovitánske driemajúce stvorenie, stočené dovnútra. Vežičky vyzerali ako ostne.

Dážď nielenže neustával, ale obloha ešte väčšmi potemnela, keď padol súmrak. Navyše z Lumítie, toho jasnejšieho z mesiacov, v tejto fáze lunárneho cyklu ubudlo príliš na to, aby jej žiara prenikla cez oblačnú pokrývku.

Svetlo vo dverách sa scvrkávalo a slablo.

Helena sa zhlboka nadýchla. Tú cestu už predsa podnikla. Stačí chvíľu kráčať v tieni a narazí na schody, ktoré by ju mali priviesť naspäť, presviedčala sa.

Sú to len tiene. Nie je to nádrž. Nie je to nič. Len tiene, vrela si.

Vo dverách však zaváhala, pretože miestnosť čoraz viac temnela a aj slabé svetlo vonku pomaly mizlo.

Helena mala pocit, akoby mizla s ním. Keď sa prinútila vykročiť, zaryl sa do nej strach ostrý ako pazúry šelmy. Zapotáčala sa a vrazila do stola, no sotva zaregistrovala bolesť, ktorá jej vystrelila do píšaly.

Nájdí schodisko.

Je to len dom.

Lenže ona cítila, že ju temnota pohlcuje, vtáhuje ju do seba, do svojej nekonečnosti. Krčovito zovrela hranu stola a ruky sa jej triasli tak silno, že drevo hrmotalo. Čosi s buchotom spadlo na dlážku.

Dýchaj. Len dýchaj.

S námahou sa pokúšala dýchať, no bolesť jej štiepila pľúca. Srdce jej prudko tlklo, akoby bolo vystrašeným vtákom v kletke, vrážajúcim do jej rebier.

Podarilo sa jej prejsť pár krokov, než ju nohy zradili. Skrútila sa do kľbka na podlahe a drevo pod rukami jej svojou štruktúrou zrazu pripomínalo kosti. Opäť sa strácala v ničote. V prázdne, v ktorom sa nedokázala pohnúť... ani kričať... a kam za ňou nikto nemal prísť...

Odrazu ju schmatli čiesi ruky a zdvihli z podlahy.

„Čo to stváraš?“

Náhle svetlo ju zaskočilo. Zažmurkala a pozrela priamo do Ferronovej rozzúrenej tváre.

Elektrické nástenné svietniky boli rozsvietené a vytvárali svetelný kruh, ktorý v temnote ožaroval len ich.

Zaostrila na jeho tvár, aby nemusela hľadiť na záplavu čierňavy navôkol.

„Bola tu... tma,“ vyhrkla.

„Čo?“

Dýchala zrýchlene a točila sa jej hlava.

„Ty sa bojíš tmy?“ spýtal sa neveriacky. V strieborných očiach mu bláblo.

Pokúsila sa od neho odtrhnúť, pretože jej udusenie sa v spleti chodieb pripadalo atraktívnejšie než Ferronova blízkosť, no nedovolil jej to. Odvliekol ju k schodisku, ktoré bolo skutočne na dosah, a dotiahol až do jej izby. Nedovolil jej však spadnúť naspäť na dlážku.

„Upokoj sa,“ zavrčal na ňu, keď sa ocitla v známom priestore.

Dvere sa zatresli.

Helena sa zviezla na stoličku, prudko sa ohla a krčovito zovrela látku šiat. Žmolila ju prstami, čo jej spôsobovalo silnú bolesť v rukách, no bolo jej to jedno. Potrebovala cítiť, že veci boli skutočné a hmatateľné. Že nepredstavovali priepasť ničoty, v ktorej bolo okrem jej tela len prázdno.

Konečne sa jej podarilo nasať do pľúc vzduch.

Bola vo svojej izbe. Dom ju nepohltí, pretože domy vo všeobecnosti ľudí nejedli. Myslel sa jej postupne vyjasňovala a dusivá hrôza povoľovala, prinavracajúc priestor rozumu.

Paradoxne však bolo horšie premýšľať opäť racionálne, vedieť, že jej strachy nedávajú zmysel. No bolo to jedno. Vydesenej časti nej bolo ukradené, či sa správa racionálne.

„Aký máš problém?“

Vystrašene zdvihla hlavu.

Ferron bol stále v miestnosti. Zjavne sa zdržal, aby mohol pokračovať vo svojich výsluchoch, keď pominie jej záchvat panfóbie.

Odvrátila pohľad.

„Ak mi to nepovieš, vytiahnem ti odpoveď z hlavy.“

Helena sa mykla. Čo i len myšlienka na jeho rezonanciu ju nesmierne popudila. Časti jej mozgu boli ešte stále akési dotlačené, akoby sa prepadli dovnútra.

Skrútila pery do grimasy a hrdlo jej stiahlo. „Nemám rada miesta, ktoré dobre nevidím.“

„Odkedy? Nevšimol som si, že by si tu mala neustále zapnuté svetlo. Alebo sú tieto tieň iné?“

Šiju jej zalialo teplo. Zadívala sa na železné tyče v podlahe. „Túto miestnosť poznám. Problematické sú miesta, ktoré nepoznám a ktorých koniec nevidím. V n-nádri na stázu bola vždy tma, nech som sa akokoľvek snažila niečo vidieť. Navyše som okolo seba nič necítila. Len to, že sa moje telo vznáša, no nehýbe. Bolo to akési... nekonečné. Akoby som sa ocitla v prázdne. Bola som... bola som tam tak dlho. Stále som si myslela, že sa niekto konečne objaví...“ Pokrútila hlavou. „Keď sa ocitnem na tmavých miestach a nevidím ich koniec, akoby som v nich mizla, no s vedomím, že tentoraz ma nenájdu.“

Znela iracionálne. Premýšľala iracionálne, no nedokázala si pomôcť. Medzi jej rozumom a myslou bola priepasť, trhlina, ktorá ich natrvalo oddeľovala. Jej myslí bolo jedno, či strach dáva zmysel, skrátka sa len nechcela vracieť naspäť.

Ferron mlčal tak dlho, až ju morbidná zvedavosť prinútila pozrieť mu do tváre, no výraz mal nečitateľný. Cívil na ňu, nehybný ako socha.

Bolo to vôbec po prvý raz, čo sa pri pohľade naňho obťažovala vidieť ho takého, aký bol, a nie to, kým bol.

Jeho odev to dobre skrýval, no bol až podivne subtílly. Vôbec nemal stavbu železného alchymistu. Dokonca ani nevyzeral či nepôsobil ako bojový alchymista. Nedokázala si ho predstaviť so zbraňou v ruke.

Okrem intenzívneho pohľadu predátora boli jeho črty takmer príliš elegantné, akoby ktosi vyrezával dokonalú sochu a nechal sa uniesť.

Bol samá útla línia a ostrá hrana.

„Vieš,“ prerušil odrazu tok jej myšlienok, „keď som zistil, že mi privezú teba, tešil som sa, ako ťa zlomím.“ Pokrútil hlavou. „Pochybujem však, že dokážem prekonať, čo si si vyviedla sama.“

KAPITOLA 7

Ferron ju brával na nádvorie každý deň. Vždy mal pochmúrnu náladu a neodpustil si uštipačne poukazovať na rôzne svetelné spínače, ktoré vo svojej „tuposti“ prehliadla.

Bol natoľko urážlivo blahosklonný, že mala sto chutí hodiť po ňom poriadny kameň, no na jej sklamanie boli vonku len drobné kúsky najemno rozdrveného bieleho štrku.

Nádvorie ju nudilo. Bolo tam otravne a veľmi chladno. Z oblakov začal padať prvý zimný sneh, no na zemi sa udržal len ľahký poprašok. Aj ten však stačil, aby jej chodidlá trpeli chladom.

Keď bola osamote, trúfla si opustiť svoju izbu, odhodlaná nájsť akceptovateľnú zbraň. Stačil by aj klinec z nábytku. Ak by nebola schopná Ferrona dostatočne vyprovokovať, plánovala sa zabiť pred ďalším transferenčným sedením sama.

V čase, keď cez na východ obrátené okná prúdilo dnu svetlo, dokázala tieto výlety zniesť, ak si dávala pozor na dýchanie a držala sa čo najbližšie pri stenách.

Kedykoľvek však opustila izbu na príliš dlhý čas, začali sa objavovať nekrotroci, ktorí sa ako duchovia postupne materializovali v priestore. Nepokúšali

sa ju zastaviť či nahnať naspäť do izby. Len ju sledovali, prešľapujúc na mieste ako prízraky.

Snažila sa ich ignorovať, rovnako ako vrzganie a stonanie domu či pohybujúce sa tieň. Faktom však bolo, že jej znemožňovali nájsť akýkoľvek nástroj na spáchanie samovraždy. Napriek tomu vo svojom úsilí tvrdošijne vytrvávala, hoci bola väčšina miestností zamknutá a aj v tých odomknutých sa nachádzal len starý nábytok a zbytočné taľafatky.

V jednej izbe objavila za rozobratým rámom postele zastrčenú maľbu. Bola zabalená v kuse látky, ktorá ho mala zjavne chrániť pred poškodením. Zvedavo látku stiahla.

Obraz znázorňoval rodinu Ferronovcov, nie však Ferrona a Aureliu. Bol na ňom Kaine s rodičmi.

Atreus Ferron, niekdajší patriarcha rodu, bol majestátny muž. Helena si matne spomínala, že ho vidala na Inštitúte. Mal jastrabí pohľad, drsnú a ostrú tvár a husté obrvy, ktoré tienili jeho svetlomodré oči. Bol elegantne oblečený, no stavba jeho tela aj široké plecia jednoznačne prezrádzali, že pochádzal z línie kováčov a železiarov. Prsty obrovských dlaní zdobili ťažké železné prstene.

Kaine Ferron stál vedľa svojho otca. Vyzeral rovnako, ako si ho pamätala z Inštitútu, a nepodobal sa na svoju súčasnú destilovanú verziu. Mal plnšiu tvár, no hoci bol takmer rovnako vysoký ako otec, stavba jeho tela ničím nepripomínala otcovu zastrašujúcu postavu. Ferron pôsobil vytiahnuto a neohrabane ako žriebä. Vyzeral ako pokus o imitáciu muža, ktorý sa týčil vedľa neho. Aj jeho hnedé vlasy, hoc svetlejšie, boli učesané tým istým spôsobom. Napodobňoval ho výrazom a postojom. Rovnako ako Atreus, aj on vraštil obrvy nad svojimi orieškovosivými očami.

Ústrednou postavou portrétu však bola žena v bledosivých šatách. Na prstenníku mala železný prsteň, no na jej delikátnych rukách pôsobil nepatrične. Bola subtilná, vrtká ako konáre vŕby, so srdcovitou tvárou, lemovanou popolavými vlasmi, so sivými očami a drobnou bradou. Ak by Helena narazila len na jej portrét, nikdy by netipovala, že ide o Ferronovu matku, no keď ich videla takto bok po boku, dokázala identifikovať jej gény v stavbe jeho tela, v zjemnení jeho črt a dravosti v očiach. Najvýraznejšia podoba však bola medzi ich ústami a v sklone či akomsi lesku v ich očiach.

Helena obraz dlho študovala, kým si uvedomila, že nie je dokončený. Chýbali detaily na ich odevoch a motívy, ktoré sa zväčša na tomto type portrétov vyskytovali. Akoby proces tvorby čosi prerušilo a v práci sa ďalej nepokračovalo.

Zabalila obraz do látky a zastrčila ho späť do skryše. Mysľou jej ako dve strany mince prebleskovali obrazy tmavovlasého Ferrona na maľbe a jeho súčasnej striebristej verzie.

„Zápal je takmer preč,“ oznámila Stroudová o dva týždne neskôr. Opäť so sebou doviedla Mandlovú. Následne Helene do mozgu vrazila svoju rezonanciu natoľko invazívne, až sa jej začervenelo pred očami. „Myslím si, že mesačná frekvencia sedení postačí. Hoci...“ Zdvihla Helenino zápästie a nesúhlasne si poobzerala jej svalový tonus. „Nezotavuješ sa tak dobre, ako som dúfala. Chodievaš von každý deň?“

„Áno. Lovmajster na to dohliada.“

„A cvičenie? Čím silnejšia bude tvoja telesná konštitúcia, tým lepšie by si mala zvládať febrilné krče.“

Helena civela na Stroudovú v nemom úžase nad touto náhlou informáciou, o ktorú sa s ňou predtým nikto neobťažoval podeliť. Trpela azda záchvatmi?

Stroudová na ňu hľadela so zjavným očakávaním a Helene chvíľu trvalo pripomenúť si, že táto žena si myslí, že prechádzky záchvatom predídu.

„Áno,“ odvetila neochotne.

„Dobre. Takisto sme si poznamenali, že trpíš nervovým ochorením.“

Helena krčovito zovrela čelusť. Ako inak. Ferron jej to povedal.

„Áno. Nemám rada tmavé miesta, ktoré nepoznám.“

Mandlová vyprskla v smiech.

„Nuž, s tým nevieme veľa spraviť,“ prehodila Stroudová a pokračovala v prehliadke. „Vieš, je veľká škoda, že ťa nemôžem zaradiť do svojho programu ako testovací subjekt. Opäť som si prešla tvoju prijímaciu dokumentáciu a máš vskutku pozoruhodný repertoár.“

Helene stiahlo hrdlo.

„Holdfastovci sa vyžívali v zbieraní vzácných typov alchymistov,“ podotkla Mandlová.

Helena si zahryzla do jazyka tak silno, až zacítila chuť krvi.

Stroudová prikývla. „Keď s tebou Lovmajster skončí, možno si o teba požiadam.“

Helena vzdorovito zdvihla bradu. „Nuž, bola by som ti nanič. Som sterilizovaná.“

Náhle jej šklblo celým telom, keď sa jej Stroudovej rezonancia nečakane zaborila do podbruška. O sekundu neskôr Stroudovej tvár zalialo sklamanie a hnev.

„Kedy sa to stalo?“

Helena odvrátila pohľad a zadívala sa na druhú stranu miestnosti tak intenzívne, až sa jej rozmazal zrak. „Bola to jedna z Matiasových podmienok, za ktorých mi povolil vstup do mesta. Keďže vivimancia je porušením duše, ktoré sa začína už v maternici, môže sa dediť. V tom čase som už aj tak zložila sľub ako liečiteľka, takže som sa nemohla ani vydať, ani mať deti, ale...“ Preglgla. „Chcel si byť istý.“

„A ty si, samozrejme, súhlasila,“ odsekla Stroudová a stiahla dľaň. „Pretože si dúfala, že ťa prijímú, ak dostatočne poprieš samu seba.“

Helene sa v čeľusti rozliala horúčava. „Nemalo zmysel odmietat'. Ako som už spomenula, predtým som zložila sľub.“

Stroudová sa uchechtla. „Zvyčajne na tieto klamstvá naleteli len malé deti.“

Helena prižmúrila oči a zadívala sa na ňu.

Stroudová prešibane pozrela na Mandlovú: „Neviedla si to? Ten váš Večný plameň dokázal celkom schopne identifikovať ešte aj nenarodených vivimancerov. Koľko je to? Asi tridsať rokov, čo princípát Helios nariadil, aby sa na všetky tehotenstvá dohliadalo v nemocniciach Viery? Oddaní lekári boli vyškolení hľadať znaky a ponúkať riešenia. Čo za rodičov by si chcelo ponechať také monštrum, keď ich raz varovali pred rizikami?“

Helene stiahlo žalúdok.

„Napríklad tu Mandlovú opustili hneď po narodení. Vyrástla ako sirota v jednom z hniezd. Deťom ako ona navrávali, že ich duša je porušená, že je potrebné ju očistiť. Tvrdili im, že ak poslúchnu príkazy, jedného dňa ich môže ktosi chcieť.“ Stroudová pokrčila plecami. „Prirodzene, ani Viera, ani

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Alchemised*** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.